

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ချစ်ခရီးနီးပါစေ

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးဆယ့်

ပြည်ထောင်စုပေါင်းကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းဆုံးညီညွတ်မှုပေါ်တို့ကွဲရေး
အချစ်အခြားအာဏာတည်တံ့စိုးမိုးရေး

မိုးအရေး
မိုးအရေး
မိုးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ပြည်ထောင်စုပေါင်း ပုလိန်မိုး အဆိုပြုပေးသော အခါ ကျင့်ကြံခြင်း။
- ၂။ မိုင်းတော်တည်ငြိမ်ရေးအရပ်ရပ်နှင့် မိုင်းတော်တို့တော်တော်ရပ်ကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုများအား ဆန့်ကျင်ကြခြင်း။
- ၃။ မိုင်းတော်တို့ပြည်တွင်းအရပ်ကို ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးမှုများအား ပြည်ပမိုင်းသားများအား ဆန့်ကျင်ကြခြင်း။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အကျိုးအမြတ်အရပ်ရပ်ကို ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချက်ချနိုင်ကြခြင်း။

မိုင်းတော်တည်သူ့ချက် (၄)ရပ်

- ၁။ မိုင်းတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၂။ အမျိုးသားပြန်လည်တည်တံ့ရေးနှင့် ပြည်ထောင်စုပေါင်းရေး။
- ၃။ မိုင်းတော်တို့ ပြည်တွင်းအရပ်ရပ်နှင့် ပြည်ပအရပ်ရပ်များအား ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် ပြည်သူ့အခြေခံဥပဒေအရ ဖော်စပ်သော အကျိုးအမြတ်အရပ်ရပ်ကို မိုင်းတော်တို့သတ်မှတ်ထားသော အကျိုးအမြတ်အရပ်ရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်ကြခြင်း။

မိုးအရေးတည်သူ့ချက် (၄)ရပ်

- ၁။ မိုင်းတော်တို့အခြေခံ အခြားမိုးအရေးတည်သူ့ချက်များကို သတ်မှတ်ပေးခြင်း၊ ထက်မှတ်ပေးခြင်း၊ ထက်မှတ်ပေးခြင်း။
- ၂။ မိုးအရေးတည်သူ့ချက်များကို ပြည်တွင်းအရပ်ရပ်နှင့် ပြည်ပအရပ်ရပ်များအား ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃။ ပြည်တွင်းအရပ်ရပ်နှင့် ပြည်ပအရပ်ရပ်များအား ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ မိုင်းတော်တို့အခြေခံအရပ်ရပ်ကို ဝန်ဆောင်မှုပေးသော ပြည်သူ့ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်သော ပြည်သူ့ချက်ကို သတ်မှတ်ပေးခြင်း။

ကျွန်းတည်သူ့ချက် (၄)ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားသုံးဆယ့် ဖော်စပ်သော အကျိုးအမြတ်အရပ်ရပ်များ။
- ၂။ အမျိုးသား၊ တာဝန်ရှိသူများနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားအမွေအနှစ်များ၊ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ဖော်စပ်သော အကျိုးအမြတ်အရပ်ရပ်များ။
- ၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့် ဖော်စပ်သော အကျိုးအမြတ်အရပ်ရပ်များ။
- ၄။ အမျိုးသားသုံး ဖော်စပ်သော အကျိုးအမြတ်အရပ်ရပ်များ၊ ပြည်သူ့ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်သော ပြည်သူ့ချက်များ။

ကြယ်စင်မျိုးမေ

ချစ်ခရီးနီးပါမေ ...

BURMESE CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၁၀၈၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၉၇၀၇၀၉

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)
အမှတ် (၆၆) ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၀)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

အမိုးပုံနှိပ်သူ
ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၈၄)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀။

၈၉၅. ၈၃

ကြယ်စင်မှူးမောင်
ချစ်ခမ်းနီးပါစေ/ကြယ်စင်မှူးမောင် - ရန်ကုန်။
စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၆၅-စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီ။
(၁) ချစ်ခမ်းနီးပါစေ

ဆံထုံးလေးနှင့် ဆရာမပေါက်စလေးသည် အင်္ကျီအဖြူ။
လုံချည်အစိမ်းနှင့်။ မြို့ထဲမှာ သူတို့တွေ့ရတတ်သည့် ဆေးဆိုး
ပန်းရိုက်မျက်နှာနှင့် ပဲများသည်ဆရာမမျိုးမဟုတ်။ ဆရာမ
ရိုးရိုးလေးပေါ့။ အင်္ကျီဖြူကလည်း ရင်ဖူးလက်ရှည်။ လုံချည်စိမ်းက
လည်း ယောစိမ်း။

အိတ်ခပ်လတ်လတ်တစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်က မနိုင်
မနင်းဆွဲပြီး တစ်ဖက်ဆွဲခြင်း သေးသေးတစ်လုံးနှင့်မို့ မကူညီရ
လျှင် မနေတတ်သည့်မျက်နှာရူး ညီဗလက ... သူမ၏အိတ်ကို
ပြေးဆွဲယူလိုက်သည်။

“အာ ... နေပါစေ ... ရပါတယ်ရှင်”

“ပေးပါ ... ကျွန်တော်က စပယ်ယာလေး ခရီးသည်
တွေကိုနေရာချပေးနေကြပါ။ အဟဲ့ ကဲ ... အပ်မကြီး ခုံနံပါတ်ကို
ပြော”

“၁၆”

သူမပြောလိုက်သည့်နံပါတ်ဟာ ကိုကိုမင်းထင်၏ ဘေးမှခုံ
ဖြစ်နေလျှင် စောစောက သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း ခွဲထားရက်
ဆည့် ညီဗလနှင့် ဇင်သူရတို့ပါးစပ်ပြသွားကြပြီး သူ့ကို မနာလို
စန်တိုသည့်အကြည့်များနှင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အီလည်လည်၊ အောင့်သက်သက်ရုပ်နှင့်ပင် ... ညီဗလ
သူမကိုနေရာပို့ပေးနေစဉ် ဇင်သူရ ... ကိုကိုမင်းထင်အနားယူ
မျက်နှာချိုသွေးကာ ကပ်လာခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်း ... ယောက်ဖ”

“သံမဏိထက်တောင်မာသေး”

“ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ သိနေ

“အဟဲ ... မင်းနဲ့ငါ နေရာချင်းလဲထိုင်ရအောင်နော်”

“ဘာ ...”

သူ့အသံက အကျယ်ကြီးဖြစ်နေလျှင် ဇင်သူရ - ရှစ်မိုးဦး ဖြစ်သွားသည်။

“မလဲချင်လည်းနေပါကွာ - ရပါတယ် - တစ်သက်လုံး နှစ်လေးလောက် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းတော့မကွဲနဲ့၊ ငါက လည်း လမ်းမှာ အပျင်းပြေမလားလို့ပါ”

“ခု ... ခရီးက ဘုရားဖူးကွနော်၊ ရုတ်ရုတ်လုပ်ရင် သိကွာလည်းကျတယ်၊ ဖူးမယ့်ဘုရားတွေလည်း အားနာဖို့ကောင်း တယ်”

“မင်းကျမှ ဘုရားကိုအားနာတယ်ရှိရတယ်၊ ကဲ ... ဘက်ကြစို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားပေါ်မှာ အလန်းလေးတွေအများ ကြီးပါကွာ၊ မင်းသာ အဲဒီမှာဖွန်နေ”

“ဘာမှမဖွန်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ဘာသာ အေးဆေး ဘုရားဖူးမှာ”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ၊ အေးအေးဖူးမလား၊ ပူပူဖူး မလားဆိုတာကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ဇင်သူရ၏စပ်ဖြူရုပ်ကို - ကိုကိုမင်းထင် အမြင်ကတ်ပေ

“ဘာမှမဖွန်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ဘာသာ အေးဆေး ဘုရားဖူးမှာ”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ၊ အေးအေးဖူးမလား၊ ပူပူဖူး မလားဆိုတာကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ဇင်သူရ၏စပ်ဖြူရုပ်ကို - ကိုကိုမင်းထင် အမြင်ကတ်ပေ မယ့် ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေမို့ ခွင့်လွှတ်သည်ခံရင်း ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ရသည်။

ဘုရားဖူးကားပီပီ ကားပေါ်မှပါသမျှလူအားလုံး၏အသွင် က ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလျက်။ မလန်းဆန်းတာဆိုလို့ သူ့ဘေးနားက ကောင်မလေးပဲရှိမည်။ သူမကြည့်ရတာ မပိုင်နိုင်။

ညနေ ဇိနာရီမှာ ကားစတင်ဖျက်သည့်အခါ ကားက လည်း သီချင်းတွေဖွင့်လျက်။ ဒီဇင်ဘာရက်တွေမို့ အအေးဓာတ် တ စတင်လေပြီ။

ကိုကိုမင်းထင်ကအတွင်းဘက်။ ကောင်မလေးက ပြတင်း ပေါက်ဘက်ကျသည်။ ယူနီဖောင်းတောင်မလဲဘဲ ပြေးရသည် ကြောင့် ဒီကောင်မလေးဟာ တော်တော်ဘုရားဖူးချင်နေတာ ဖြစ်ရမည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ထက်တောင်ငယ်ဦးမည်ဖြစ်သည့် အပျိုမ လေးဟာ ဣန္ဒြေခြုံလွှာကို တင်းတင်းဆွဲခြုံထားပေမယ့် သူမ၏ အသွင်က ကလေးလေး ... လူကြီးယောင်ဆောင်ထားသည့် နယ်။

ကြယ်စင်ယုဂ္ဂစေ

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့်နှုတ်ခမ်းစူးထော်လေးက ပွင့်အာစ
နှင်းဆီပန်းဖူးလေးလို။

ဆံပင်ကိုအဖြောင့်တွေ့ အကောက်တွေမလုပ်ပေမယ့် ဝိုး
သားမျှင်တွေလိုလှပသည့်ဆံပင်လေးတွေက ဆံယဉ်တွေအများ
ကြီးနှင့်မို့ စံတင်လောက်အောင်လှနေ၏။

နောက် အသားအရေက နှင်းပွင့်လိုဆွတ်ဆွတ်ဖြူမနေ
ပေမယ့် ကြည်လင်ဝင်းမွတ်သည့် အသားအရေကဝင်းပပ။

ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ထဲ ဘုရားဖူးလာရသလဲကွယ်။
မင်းမှာ မိသားစုမရှိဘူးလား။

ကိုကိုမင်းထင် မျက်စိမှိတ်ထားသလိုလိုနှင့် သူကလေးကို
အှက်ခတ်ရင်း ရင်ထဲမှမေးခွန်းများစွာမေးနေမိသလို။

သူမကလည်း ... သူ့ကို ခိုးကြည့်အကဲခတ်နေခဲ့သည်။
ဒီလူကြီး အိပ်နေတာလား။ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ

လား။

ရုပ်ကတော့ တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ သဘောမနောကောင်း
မယ့်ပုံပဲ။

သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ ရုပ်တွေက ပြုံးစိစိနဲ့
လူ့နောက်လူ့ပျော်ပုံတွေ။ တော်သေးတယ်။ သူတို့တွေနဲ့တွဲပြီးမကွ
လို့။

ငါ့ဘေးကလူပုံစံဟာ အကယ်လူကြီးလူကောင်းရုံစီပါ။
ဝတ်ပုံစားပုံကအစ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ စပို့ရှပ်နဲ့ဆို

ချစ်သမီးနိုးပါစေ

ပေမယ့် သူ့ သူငယ်ချင်းတွေလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးပုံစံတွေမဝတ်
ဘူး။ ဟိုနှစ်ယောက်ပုံစံကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲ။

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာအကဲခတ်နေကြရာမှ ...
ကိုကိုမင်းထင် သူမကို စတင်မိတ်ဖွဲ့လိုက်ပါသည်။ ကိုယ်က
ယောက်ျားလေးပဲ။

သူမမမျှာ ... တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စကားပြောဖော်
မရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့။ ကျန်လူများကတော့ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်မို့
စကားစမြည်တွေပြောနေကြပေသည်။

"ညီမ ... ခရီးရှည်ထွက်တာ တစ်ယောက်တည်းလား။
သာလို့အဖော်မပါတာလဲ"

"အင် ... အဖော်တွေပါသားပဲ။ ဒီမှာ တစ်ကားလုံး
စတင်"

သူကလေးအပြောကြောင့် ကိုကိုမင်းထင်ပြီးမိသွားရ၏။

"ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ်ပြောတာက ... တိုးတိုးဖော်၊
စတုလားကဲ့အဖော်ကိုပြောတာပါ"

"ရပါတယ် ... လူဆိုတာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူမဟုတ်လား။
အဖော်မပါဘဲလည်း သွားတတ်ရမှာပေါ့"

သူကလေး၏စကားက ပဟောဉ်ဖြစ်နေပြီး အရွယ်နှင့်မမျှ။
ကိုကိုမင်းထင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ... မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ကိုယ့်နာမည်
ကိုကိုမင်းထင်၊ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ... ညီမကို အကူအညီပေး

မယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက် ကောက်ရတယ်လို့သဘောထားလိုက် နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မနာမည် ယမင်းရွှေ ရည်ပါ”

နှစ်ယောက်သား စကားတွေပြောနေကြလျှင် တစ်ဘက်မှ ဇင်သူရနှင့် ညီဗလတို့နှစ်ယောက်သား ချောင်းတွေတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးပြနေကြသဖြင့် ကိုကိုမင်းထင်သူတို့ကိုလက်သီးဆုပ်ပြလိုက်ရ သည်။

သူတို့သွားမည့်ခရီးစဉ်က ကျိုက်ထီးရိုးသထုံမော်လမြိုင်၊ ကျိုက်ခမီ စက်စံအထိရောက်မည်။ ၅ ရက်ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှ ညနေ(၆)နာရီတွက်သည်မှ ကျိုက်ထို ကပ်ပွန်း စခန်းသို့ နားနားနေနေမောင်းလျှင် ညသန်းခေါင်လောက်မှ ရောက်မည်။ ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းရွှေရည်အတွက် စိတ်ပူနေမိ သည်။

သူတို့ကတော့ အပေါင်းအသင်းနှင့်၊ ပြီး ... ယောက်ျား လေးတွေမို့ ပြသနာမရှိ။ ယမင်းရွှေရည်ခမျာ ... တစ်ယောက် တည်းသင်းကွဲ့။

ဘယ်အုပ်စုနှင့်သွားပေါင်းပါမလဲ။

ကျန်အုပ်စုတွေမှာ မိသားစုတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေမို့ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးတွေ ဖက်စပ်ပါဝင်နေကြပြန်။

ဥပမာ ... အုပ်စုတစ်စုမှာ လူငါးယောက်ဆို မိန်းကလေး

၃ ယောက်၊ ယောက်ျားလေး ၂ ယောက်ပေါ့။

ခရီးက ညဘက်မို့ ရှုခင်းကကြည့်မရ။ သည်တော့ ကိုကို မင်းထင်လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်ပြီး နေရာမှာအိပ်ဖို့ပြင် သည်။

မှန်လုံအမြန်ယဉ်ကခုက နည်းနည်းသေးသည်မို့ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မထိအောင်မနည်းနေရသည်။ သူမက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ စလင်းဘတ်ကလေးချထားလိုက်သည့် အခါ ကိုကိုမင်းထင်နားလည်ပေးလိုက်သည်။

သူမကမိန်းကလေးပဲလေ။ ပြီးတော့ ချောချောလှလှလေ။

အင်း - ပြောကြေးဆိုလျှင် ကိုယ်လည်း လူချောတစ်ဦးပါ ထင်။ ၆ ပေလောက်ရှိသည့်အရပ်မှာ သင့်တင့်သည့်ဗလနှင့် မေးမားမြင့်မြင့်၊ ငွားငွားစွင့်စွင့်။ ဘောလုံးသမားတွေလို။ ဒေးဗစ် ဘက်ခမ်းလို ... တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်။

တကယ်ပြောတာပါ။ ကိုကိုမင်းထင်ဆိုတာ ကိုယ့်ကျောင်း ခဲ့ အားကစားစလက်ရှင်။ နောက် - ယောက်ျားပီပီ ကရာတေး ခဲ့ ဂျူဒိုတွေဆော့လိုက်သေးသည်။

ရုပ်ကလည်းမခေ။ ကောင်မလေးတွေ သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရသည်ရုပ်။

ကိုယ်ကရုပ်တည်ကြီးမို့သာ - မိန်းကလေးတွေ စိုင်းစိုင်း ထည်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကလက်ပိုက်ပြီး အိပ်ဖို့ကြိုးစားနေပေမယ့်လေနအေး

ကြယ်စင်ပျိုမေ

က တသွင်သွင်ဆော့ကစားသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် ယမင်း
ရွှေရည်အတွတ် ကိုကိုမင်းထင်တစ်ခုခုစဉ်ပေးဖို့ စဉ်းစားရသည်။

ဆောင်းတွင်းကြီး ခရီးထွက်လာတာ အနွေးထည်မပါဘူး
လားမသိ။ သူမကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခု အလျင်အမြန်
ထွက်လာရလို့များ ပါမလာသလားမသိ။

“ယမင်းရွှေရည် ... အနွေးထည်မဝတ်ဘူးလား”

ယခုထိအနွေးထည်ထုတ်မဝတ်ဘဲ အချမ်းခံနေသည့် သူမ
ကို ကိုကိုမင်းထင်မေးရပြီ။

ကိုယ်တောင် ဆောင်းဘီရည်၊ သားမွေးဈာန်ကင်နှင့်မို့
အအေးလုံရသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မ ကဗျာကယာထွက်လာရလို့
အနွေးထည်ပါမလာဘူး”

“ဪ ... ဒါဆို ကျွန်တော်ဆွယ်တာတစ်ထည်ယူဝတ်
ပါ”

“အာ ... နေ ... နေပါစေရင် ရပါတယ်”

သူမ လက်တကာကာနှင့် ငြင်းဆိုင်လည်း ကိုကို
မင်းထင် ကိုယ့်အိတ်ထဲမှ ဆွယ်တာအဝါကျားတစ်ထည် ထုတ်ပေး
လိုက်သည်။

“ဝတ်ပါ ... တော်ကြာ အဆုတ်အအေးပတ်သွားလိမ့်မယ်”

ဒီစင်အာလကြီးလေ ... ချမ်းတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ... ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

သူပေးသည့် ဆွယ်တာကိုဝတ်ချလိုက်မှ ယမင်းရွှေရည်
နွေးထွေးသွားတော့သည်။ ကျေးဇူးတင်သည့်အပြုံးလေး ပြုံးပြပြီး
သူမ တစ်ဘက်ကားနဲ့ရပ်ကပ်ကာ အိပ်ဖို့ကြိုးစားနေလျှင် ကိုကို
မင်းထင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

ဟိုနှစ်ယောက်၏ရုပ်တွေက ပြုံးစိစိ။

“တယ် အဆင်ပြေနေပါလား၊ အငှားအရမ်းတွေနဲ့”

“ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ... ဒီကောင်ငါတို့နဲ့တွဲမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး”

“မတွဲလည်းနေပါစေကာ ... တို့လည်း ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့
ကိုယ်ပေါ့”

“တော်ပါကွာ ... ဘုရားပဲဖူးပါရစေ၊ လိပ်ဥမတူးချင်ပါ
ဘူး”

နှစ်ယောက်သားတက်ညီလက်ညီပြောနေလျှင် ကိုကိုမင်း
ထင် ငြိမ်ခံနေရသည်။ သူကရိုးရိုးသားသားပါ။ အတောင်နှစ်
ဆယ်ဝတ်မင်းယောက်ျားဆိုတာ ... ကိုယ့်ရှေ့မှာ အမြင်မတော်သူ
ကို ... ကူညီအားပေးရမှာပေါ့။

ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ကားဆိုက်လျှင် - ည(၁၂)နာရီရှိပေပြီ။
စားသောက်ဆိုင်တွေမှာတည်းခိုခန်းပါတွဲပြီးဖွင့်သည်။ တည်းခိုခန်း
ဆိုပေမယ့် မြို့ကြီးကြီးတွေမှ တည်းခိုခန်းတွေလို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့
မဟုတ်။

နီးသားထရုံတွေလောက်သာ ကာရံထား၏။

ဘုရားဖူးကားနှင့်လာသည်မို့ ကိုယ့်အုပ်စုတစ်ခုထဲခွဲမထွက်
တော့ဘဲ အများနှင့်ပင်ဖြစ်သလိုတည်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည့်အခါ
ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းရွှေရည်ကိုသွားပြီး သတိရမိလိုက်သည်။

သူမ ဘယ်အုပ်စုထဲပါသွားပါလိမ့်။ ကားပေါ်မှာ စုစုပေါင်း
လူငါးဆယ်ကျော်ပါသည်အထဲ မိန်းမ၊ ယောက်ျားအုပ်စုတွေထဲ
ဘယ်အုပ်စုနှင့်များ ပါသွားလေ့မလဲမသိ။

ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်မို့လားမသိ။ ဘုရားဖူးကားတွေ
ကလည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီးဆိုက်ရောက်လာကြသဖြင့် ထမင်းဆိုင်
ကြီးတွေမှာ တည်းခိုသူတွေအပြည့်။

ထမင်းဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်သို့ သူတို့ (၃)ယောက်တက်သွား
ကြပြီး ကိုယ်တည်းခိုဖို့တစ်ခန်းနေရာယူလိုက်စဉ် တစ်ဘက်ခန်းမှ
ယမင်းရွှေရည်၏အသံကိုကြားရ၏။

“မမတို့က မိန်းကလေးငါးယောက်တည်းပါ ... ကျွန်မ
နေလို့ရပါသေးတယ်”

“အို မရဘူး၊ မရဘူး၊ အခန်းလေးကကျဉ်းတယ်၊ ငါတို့
(၅)ယောက်တောင်မနည်းအိပ်ရမှာ၊ နင် တခြားအခန်းသွား”

“သနားပါတယ် မမရယ် ... (၆)ယောက်နေလည်းရပါ
တယ်၊ ခုပဲ သန်းခေါင်ရောက်နေပြီ နေပါစေ၊ သူ့မမျှာ တစ်
ယောက်တည်းရယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများကြားလိုက်ရပြီးနောက်
အဆင်ပြေသွားပုံရသဖြင့် ကိုကိုမင်းထင် သက်ပြင်းချမိသည်။

သနားစရာ ယမင်းရွှေရည်ပါလား။ သူ့မှာ ဇာတ်လမ်းတစ်
ခုခုတော့ရှိရမည်။

ရသည့်အချိန်ငေးမှာ ရသလိုအိပ်ဖို့အတွက် သူတို့
(၃)ယောက်ပြင်ဆင်ပြီးအိပ်လိုက်ကြပါသည်။

မနက် (၅)နာရီလောက်မှာ ဘောလုံးပွဲကြေညာသည့်အသံ လို့ ဆိုသည်နှင့် မွန်သံဝဲဘဲကြားလိုက်ရလျှင် အိပ်နေရာမှ သူတို့နှာထောင်ကြည့်ရသည်။

ဗမာလိုပြောနေပေမယ့် မွန်သံဝဲသည်မို့ လုံးစေ့ပါဒ်စေ့ နားမလည်။

“ကဲဟေ့ ... ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်ကို စောစောတက်ရ အောင်၊ တောင်ပေါ်မှာ တစ်နေ့နေမယ်၊ ညနေ ၆ နာရီကျမှ ကားဆက်ထွက်မယ်၊ ခုည ... သထုံရွှေစာရုံမှာ ညအိပ်မယ်”

ဘုရားဖူးစီစဉ်သူ၏ရှေ့ခရီးစဉ်ကိုနှားထောင်ပြီး မိုးလင်း သည်နှင့် ကိုကိုမင်းထင်တို့အိပ်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ ဝန်စည် စလယ်တွေကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ စုသိမ်းလိုက်ကြပြီး ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ပိုက်ဆံအိပ်သာခါးကြားထိုးလိုက် သည်။

ဟန်းဖုန်းကလည်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ။ ယောက်ျား လေးပီပီ ဝန်စည်စလယ်သယ်ရမှာ သူပျင်းပါသည်။

သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်သား ကိုယ်တည်းခိုနေသည့်မယ် စားသောက်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များမှာ ယူစားသောက် နေကြစဉ် ယမင်းရွှေရည်ကို ညကအုပ်စုနှင့်အတူတွေ့လိုက်ရ သည်။

မိန်းကလေး (၅)ယောက်ပါသည့် အုပ်စုနှင့်သူမ၏ပုံက အစေးကပ်ပုံမရ။

ဟိုမိန်းကလေးများက ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာ။ ဝတ်စား ထားပုံတွေကလည်း ဂါဝန်တွေ၊ စကတ်တွေ၊ ကွာတားပင်နီတွေ နှင့်။ သူမတော့ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ သူမ၏ လှပသည့်ကိုယ်လုံးလေး မှာ ဣန္ဒြေရရ ပြေပြေပစ်ပစ်ဆံပင်လှလှတွေက ခါးထိရှည်ပြီး မိုးရိုးလေးပင်စည်းချထားပါသည်။

ယမင်းရွှေရည်ကို ဟို(၅)ယောက်အနက် (၄)ယောက်က ခေါ်ချင်ကြ။ ကိုယ့်ထက်လှတဲ့သူမို့မတွဲချင်တာလားမသိ။ နောက်ဆုံး ယမင်းရွှေရည်တစ်ယောက်ထဲ ဘုရားဖူးကား ထဲမှ လူများနောက်သို့ သည်လိုပဲရောနှောလိုက်သွားလေရာ ညီဇလက ကိုကိုမင်းထင်သို့တွန်းအားပေးလိုက်သည်။

“ကောင်မလေး တစ်ယောက်ထဲရယ် ... ကိုကို ... မင်း ထိုက်စောင့်ရှောက်မလား၊ ငါလိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်ရမလားပြော” ဇင်သူရကလည်း တစ်မှောင်း။

“ကိုကိုမင်းထင်က စေ့စပ်မယ့် ကောင်မလေးရှိတယ်၊ ညီဗလက ရည်းစားရှိတယ်၊ ငါ့မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ရည်းစားဆိုလို့ လောလောဆည် မူးလို့ရှုစရာတောင်မရှိဘူး၊ ငါ ... ကောင်မလေး ကိုလိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်ပါရစေကွာနော်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် သဘောထားကြီးပေးလိုက်ကြစမ်းပါ”

ဒီလိုတော့ ကိုကိုမင်းထင် သဘောထားမကြီးနိုင်။ ဇင်သူရ ဆိုတာလွယ်သူမဟုတ်။

“လက်ရှိရည်းစားမရှိပေမယ့် ... အရင်ရည်းစားတွေက တစ်ခါဇင်လောက်ရှိတယ်၊ အကုန်လုံး သူ ... သဲလို့ ကွဲလို့ ကွဲခဲ့ကြတာချည်းပဲ၊ သူနဲ့သာတွေ့လိုက်ရရင် ယမင်းရွှေရည် နံ့ပြားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

သည်အခါ ... ညီဗလ ဩဘာပေးပြီး ဇင်သူရကတော့ တရှားရှားနှင့်။

“ကိုကို ... ဒါတော့ မင်းနည်းနည်းများတယ်၊ ငါ့ ရည်းစားတွေနဲ့ကွဲတာ ငါ့အပြစ်မရှိဘူး၊ ငါ့ကံကိုက ငါ့အပေါ်သစ္စာ ရှိရှိနဲ့အနွဲ့အတာခံပြီးချစ်မယ့်သူတစ်ယောက်မှ မတွေ့တာပဲ”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ မင်းကရည်းစားရတာနဲ့ ပိုက်ဆံချေး တော့တာကိုး၊ ဒီလောက်ပိုက်ဆံအချေးထူတဲ့ကောင်ကို ဘယ် မိန်းကလေးက အထင်ကြီးတော့မှာလဲ”

“တော်ကွာ ... တော် ... ငါ့ဘာသာ ဟို(၅)ယောက်နဲ့ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်”

ပြောပြီး ... ဇင်သူရ မချော(၅)ယောက်နောက်သို့ပြေး လိုက်သွားလျှင် မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့်အတူတူ ညီဗလလည်း သူ့နောက်မှ အပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

“ကိုကိုရေ ... ညနေကျမှ ပြန်ဆုံမယ်ဟေ့၊ ယောက်ျားချင်း သွားရတာ ဖီးလ်မရှိဘူး၊ ဒိန်းကလေးတွေနဲ့ သွားရတာက အမော ပြေတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ ... အဲဒီမှာ အနံ့ခံပြီးလိုက်သွားကြပေါ့၊ ဦးဖိုးကျားရေးတဲ့ ‘ဘုရားဖူးသွားခြင်း’ထဲက မောင်ထွန်းမောင်နဲ့ ချားကွာပါ”

“အေး အေး ... ဘုရားလောင်းကြီးရေ ... မင်းပဲ အဲဒီ မှာ ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်းတူးပေါ့”

သူငယ်ချင်းများနှင့်ပျော်ရွှင်စွာလမ်းခွဲပြီး ကိုကိုမင်းထင် ထမ်းသွားရင်းစားဖို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တင်ပြီး မုန့်တွေဝယ်လိုက်သည်။

ရေသန့်တစ်ဘူးနှင့် မုန့်များကိုကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်ဆွဲပြီး သူ ဟိုဟိုသည်သည်လိုက်ရှာလိုက်တော့ တောင်ပေါ်သို့ကားနှင့် တက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် အုပ်စုထဲမှာ ယမင်းရွှေရည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ ... ယမင်းရွှေရည်အနီးသို့လျှောက်သွားလိုက်လျှင် ချည်ထည်ဝမ်းဆက် ပန်းနုရောင်လှလှလေးနှင့် ကောင်မလေးက သူ့ကိုမသိမသာလေးပဲပြုံးပြသည်။ သူပေးထားသည့် ဆွယ်တာ ဆင်ကျားလေးနှင့် ငန်းတောကြားမလေး။

၂၂

ကြယ်စင်ပျားဝေ

တောင်ပေါ်တက်သည့်ကားတွေမှာ လူတွေအရေအတွက် နှင့်ပဲ စီးရသည်။ ကားတစ်စီးကို ကန့်သတ်လူဦးရေထက်ပိုမစီးရ။ ကား(၆)စီးနှင့်အဆက်မပြတ်ပြေးဆွဲနေတာတောင် ကိုယ့်အလှည့် ရောက်ဖို့အဝေးကြီးလိုသေးသည်။

စောင့်နေရတာ တစ်နာရီကျော်လာသည် အခါ သူတို့အုပ်စု ထဲမှ လူအချို့စိတ်မရည်ချင်တော့။

“လူသွားလမ်းကတက်ကြမယ်ဟေ့၊ အပြန်ကျမှကားနဲ့ ဆင်းကြမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မနက်ဘက်ဆိုတော့ မမောသေးဘူးလေ သွားကြစို့”

လူငယ်အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားဆယ်ယောက်လောက် ခြေလျင်သွားကြဖို့စည်းလိုက်လျှင် ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းရွှေရည် ကိုကြည့်လိုက်သည်။

သူမခေါင်းညှိတ်ပြသည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်ပါခြေလျင် တက်ကြဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

၂၃

“ခရီးထွက်တာ အဖော်မရှိတော့ တော်တော်ဆိုးတာပဲ နော်၊ ယမင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေရှိပါတယ်၊ အခုက ... အရေး ပေါ် ထွက်လာရလို့”

ခရီးအတူသွားကြရင်း ... တောင်စွန်းလေးကိုယ်စီထောက် ခင်း ... လမ်းမှာ စကားစမြည်ပြောသွားကြသည်။

တောင်ပေါ်တက်သည့်လမ်းမှာ နံနက်စောစောမို့ နှင်းက ဆေးကတဖွဲနှင့်။

“ဘုရားဖူးခရီးထွက်တာပဲ ယမင်းရယ် အရေးပေါ်လို့ ရှိရ သေးလား”

“အို ... အခုမှတွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ... ကိုယ့် အကြောင်းမပြောချင်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်မကိုအနွေးထည်ငှားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရော”

သူခါးမှ အနွေးထည်ကိုချွတ်ပြီးပြန်ပေးလျှင် ကိုကိုမင်းလင် ခပ်လှလှရယ်မောမိသည်။

“ဒါတော့မရဘူးဗျာ၊ ကိုယ်တောင်ဝန်စည်စလယ်သယ်ရမှာစိုးလို့ အနွေးထည်မဝတ်တော့ဘူး။ စပို့ရှပ်လက်ရှည်ပဲဝတ်တော့တာ အနွေးထည်မသယ်ချင်လို့”

“အို ... ဆောရီး၊ ယမင်းကိုအပိုင်ယူထားတယ် ထင်မှာစိုးလို့ပါ”

“ထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီခရီးစဉ်ပြီးဆုံးတဲ့အထိတော့ငှားပါမယ်၊ လမ်းမှာချွေးဦးမယ်လေ၊ ညဘက်လည်းအရမ်းချမ်းတယ် မဟုတ်လား။ အဲ ... ယမင်းမှာ စောင်ရောပါရဲ့လား။ အရေးပေါ်လာရတယ်ဆိုကော့လေ”

“မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးတစ်ထည်ပါတယ်၊ အဲဒါပဲခြုံရတာပေါ့”

သာယာသည့် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ... တောင်ပေါ်သို့ တက်နေကြသည့် ဘုရားပူးတွေအများအပြား။

ခရီးစခန်းများကို ... သူမက စာအုပ်လေးတစ်အုပ်နှင့် ရေးမှတ်နေလျှင် ကိုကိုမင်းထင် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်အကြံပေးလိုက်သည်။

“ဘုရားတိုင်းမှာ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်တွေရောင်းပါတယ် ယမင်းရယ်၊ လမ်းခရီးရဲ့ အလှအနံ့ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေကို သာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ဖူးစမ်းပါ”

ချွေးကလေးများထွက်အောင်ပင် စခန်းတွေကို တစ်စခန်းပြီး တစ်စခန်းကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့်အခါ ချစ်သူတွေသာဆို

ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလိုက်မည်လဲ ... စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလိုက်မည်လဲဟု ကိုကိုမင်းထင် တွေးနေမိသည်။

ကင်ပွန်းစခန်းမှသည် ရေမြောင်ကလေးစခန်းရောက်လာတော့ သူမနှင့်အတူထိုင်နားဖြစ်ကြသည်။

“မနက်က ဘာစားခဲ့ရသလဲ ယမင်း”

“မစားဖြစ်သေးဘူး၊ ရှေ့ရောက်မှတစ်ခုခုစားတော့မယ်”

“ဒီမှာ ကော်ဖီအေးဗူးနဲ့ကိတ်ပါတယ်၊ အသားညှပ်မုန့်တွေလည်းပါတယ် စားလိုက်လေ”

“ဦးကိုကိုမင်းထင်ကလည်း လမ်းမှာဆိုင်တွေရှိသားပဲ၊ ဆာတတ်လို့ဝယ်လာတာလား။ စိုးရိမ်တတ်လိုက်တာနော်”

သူကလေးပြောတော့ ကိုကိုမင်းထင်မခံနိုင်၊ မှန်နေအောင် ချစ်ရာကောင်းသည့် ကောင်မလေးကို သူ ဘယ်အချိန်ကများ သနားကရုဏာမိုးတွေရွေသွားမိသည်မသိ။

“လမ်းဆိုင်တွေက ချောက်တီးချောက်တောက်ရယ်၊ စားလို့ကောင်းချင်မှလည်းကောင်းမှာလေ၊ ကိုယ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြစ်သလိုစခန်းမသွားချင်ဘူး၊ လူရယ်လို့ဖြစ်လာတဲ့နောက် ဘဝကို ပြီးစလွယ်မဖြစ်သန်းချင်ဘူး”

“ဘာလဲ ... ကျွန်မကို မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ... ပြီးစလွယ်နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ စားတတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲချင်တာလား”

မျက်နှာလေးညှိလာပြီး ... နှုတ်ခမ်းစုလာ၊ မဲ့လာသည့် ကလေးလေးအား ကိုကိုမင်းထင်စိတ်ရှည်မိပါသည်။ ကိုယ်ဟာ

၂၆

ကြယ်စင်များဝေ

အိမ်မှာတစ်ဦးတည်းသောသား။ လိုတရနေသည့်ကြားမှပင်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူတိုင်းဟာ အခြေအနေချင်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ် ... ယမင်းဘာမှမစားဖြစ်သေးတာ သိလို့ဝယ်လာလိုက်တယ်လို့ပြောရင် ယမင်း - ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုး မှာလား”

“အင်း ... ဒီလိုကြီး ... သူများကျွေးတာ၊ မွေးတာ၊ ပေးစား၊ ကမ်းစာကြီးတော့မစားချင်ပါဘူး။ ယမင်း သူတောင်းစား ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကြကြဖန်ဖန် ယမင်းရယ်၊ သူတောင်းစားနဲ့များ နှိုင်းရ တယ်လို့၊ ကိုယ်က အလိုလို ယမင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက် လို့ခင်တွယ်သွားတော့ ... ကိုယ့်ညီမလေး ဘာမှမစားရသေး တာသတိထားမိလိုက်တယ်လေ၊ ကဲပါ ကိုယ့်ကိုစေတနာထား သောအားဖြင့် မုန့်တွေမြန်မြန်စားပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

လူကလေးငယ်ပေမယ့် တည်ကြည်တဲ့ကောင်မလေးပါပဲ။ သူ့ကိုပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာ မာယာတွေ၊ အိုင်တင်တွေမပါ။ သို့သော် ကလေးရှုပ်ပျောက်သေးသည့်ကောင်မလေးမို့ ... ပင်ကိုယ်မဲ့စံကပင် တကယ့်ခွေးမျှော်ကလေးနယ်။ အဲ ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းတာကိုပြောတာပါ။

“ဆိုတာပေါ့၊ ယမင်းရဲ့ ... ကိုယ့်မှာ ကလေးအမေကြီး လို့ အထုပ်ကြီးတယ်သယ်သန်လေ၊ ယမင်းအတွက်ဝယ်လာတာ

ချစ်သမီးပါးဝေ

၂၇

ယမင်းစားပစ်လိုက်မှ ကိုယ်အသယ်ရသက်သာမှာပေါ့”

“ဦးကိုကိုမင်းထင်က ... အပြောကောင်းတယ်နော်၊ သူများမစားချင် စားချင်အောင်ပြောတတ်တယ်၊ ပေးစားမယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ ... ကိုယ်လည်းကူစားပေးပါ့မယ်၊ အဲ ဒါထက် တို့ကိုဦးကိုကိုမင်းထင်လို့ခေါ်ရတာ မမောဘူးလား”

ကော်မီအေးအေးဘူးကို ပိုက်နှင့်စုပ်ရင်း သူကလေးမော့ ကြည့်ပုံမှာ မျက်လုံးကလေးများရွှန်းပလျက်။ ကေန္တ မေတ္တာတွေ ရောင်ပြန်ဟပ်တော့မည်လား။

“ဒီလိုမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲရှင့်”

“ဪ ... ကိုကိုမင်းထင်ဆိုလည်းရပါတယ်”

“အဲဒါ ... ဦးကိုကိုရဲ့ နာမည်ကြီးလေ”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ဦးကိုကိုဆိုလည်းရပါပြီ”

“ပြီးရော”

ကောင်မလေး ... ဟန်မဆောင်ဘဲ စားသောက်နေတာ တွေ့ရလျှင် ကိုကိုမင်းထင်ရင်မှာ ပီသိပွားရသည်။

လူစိတ်ဆိုတာလည်း အခက်သား။ လောဘနည်းသူကို စေတနာရှိပြီး လောဘကြီးသူကိုကျ စေတနာမရှိတတ်။

ကျောင်းမှာ ... ကိုယ့်ကိုအမြဲနှိပ်စက်၊ မုန့်ကျွေးခိုင်းတတ် သည့် သူငယ်ချင်းများကိုကျ ပတ်ပြေးနေတတ်သည့် ကိုကို မင်းထင်ဟာ အခုကျကောင်မလေးကို ချော့ကျွေးမိနေပါ တား။

စားသောက်ပြီးစီးသွားကျလျှင် သူ့ဆွဲလာသည့်ကျွတ်ကျွတ် အိတ်ထဲမှာ တော်တော်ပင်ပေါ့သွား၏။ အိတ်ထဲမှာမုန့်နည်းနည်း၊ လိမ္မော်သီး ၃လုံး၊ ပန်းသီးနှစ်လုံး နှင့်ရေသန့်ဘူး တစ်ဝက်သာ ရှိတော့သည်။

ကောင်မလေးက သူ့အထုပ်ကိုဆက်ခနဲ ဆွဲယူပြီးရှေ့မှ ခပ်သုပ်သုပ်လျှောက်လျှင် ကိုကိုမင်းထင်နောက်မှမိအောင်လိုက် ပစ်၏။

ယမင်းမှာ စလင်းဘတ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားပြီး လက်မှ မုန့်အိတ်ကိုဆွဲလျက်။

“ကိုယ့်ကိုပေးလေ ... ယမင်း ... တောင်က တဖြည်း ဖြည်းမြင့်လာတော့မောလာလိမ့်မယ်”

“ရတယ် တောင်ငှားရှိတယ်”

အများနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာတောင်ပေါ်သို့တက်ကြရာ ရုံးပင်စခန်း၊ ဒညင်းပင်စခန်းမှသည် ဖင်ပြွန်းစခန်းထိရောက်ရှိ လာကြသည်။

ဝါးပင်၊ သစ်ပင်များနှင့် စိမ်းညိုအေးချမ်းနေသည့် ကျိုက် ထီးရိုးတောင်တက်လမ်းများသည် ရှေးတုန်းကထက် အများကြီး တိုးတက်ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

“အပြန်ကျရင်တော့ ကားနဲ့ဆင်းရမယ်၊ ဒါမှ လူသွားလမ်း ရော၊ ကားလမ်းရော ရှုခင်းတွေမလွတ်မှာ”

“ရှေးတုန်းက ပိုပြီးပျော်ဖို့ကောင်းမယ်နော်၊ တကယ့်

တော ကြီးမျက်မည်းနေမှာပဲ၊ ကျိုက်ထီးရိုးရာဝင်ထဲက ရွှေနန်းကျင်တို့ ဆိုတာလည်း တကယ်လားမသိဘူးနော်”

“အဲဒါ ... ပါးစပ်ရာဝင်တွေပါကွာ၊ ရွှေနန်းကျင်တို့ ဟုန်းနတ်ကြီးတို့ဆိုတာ ဒီတောင်ပေါ်မှာ နတ်နန်းတွေအဖြစ်ရှိ တော့ရှိတာပဲ၊ ရင်ပြင်တော်ရောက်မှ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်ပြီး သေသေချာချာဖတ်ရမယ်”

ယမင်းရွှေရည်ထဲမှ မုန့်ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကိုလက်လွှဲ ယူ ထိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ဆက်တက်ကြသည်။

တောင်ပေါ်မှကျဆင်းလာသော စမ်းချောင်းကလေးနှင့် ဆမ်းကူးတံတားလေးကိုမြင်ရလျှင် ကိုကိုမင်းထင် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဖြစ်၏။

“ယမင်း ... ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါလား”

“မိန်းကလေးပဲ ပါတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးကိုကိုရိုက်တာ ဆာမခံချင်ဘူး၊ ယမင်းတို့က ခရီးသွားဖော်တွေပဲလေ၊ လမ်းဆုံး နဲ့ ခွဲကြရမှာပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သင်္ကေတတွေ ချန်ချင်ပါဘူး”

“ဘယ်လို ယမင်း၊ ဒါဖြင့် ယမင်းက ... ပွဲပြီးတာနဲ့ အသစ်လိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့ရဲ့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ခင်မင်မှုဆိုတာကို တန်ဖိုးထားတော့ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ယမင်းရွှေရည်ဟာ ... ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေး တစ်

ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်ရမှာ အရမ်း ကြောက်နေတာ ဘာသဘောလဲ။

ယခုလို ဘုရားဖူးခရီးမှာ သူမ၏အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် အရမ်း ကိုပျော်ရွှင်နေရမှာဖြစ်သော်လည်း ယမင်းကြည့်ရတာ ပျော်သည့် အခါပျော်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း။

ဘာပြဿနာတွေများရှိသလဲ ကလေးရယ်။ ကိုကိုမင်းထင် မှာ ယခုမှစတွေ့ကြသူတွေမို့ ယမင်းကိုအတင်းမေးလို့လည်းမဖြစ် ပေ။

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး ဦးကိုကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယမင်း လေး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူး”

“ဒုက္ခဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ရှိတာ ဒုက္ခဟုတ်လား ယမင်းရယ်၊ ယမင်းအတွေးတွေလွဲချော်နေ ပြီထင်တယ်”

“ကဲပါလေ ... ဦးကိုကိုနဲ့ပြိုင်ပြီး ယမင်းမငြင်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယမင်းဓာတ်ပုံမရိုက်ချင်ဘူး”

“ဒါတော့ ယမင်းအစွန့်ခွာရတာ၊ လှပတဲ့ရေငြိမ်တော တောင်သဘာဝနဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် တွဲဖက်ပြီး တည်ရှိ နေတာ ဘယ်လောက်ပဏာရလိုက်သလဲ၊ ကိုယ့်ကိုတစ်ပုံ နှစ်ပုံ လောက်တော့ ရိုက်ခွင့်ပေးဖို့ကောင်းပါတယ်”

ယမင်းရွှေရည် တွေဝေငေးမောနေရာမှ သူ့ကိုတစ်ပုံရိုက် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

“ဒါဆိုလည်း တစ်ပုံပဲရိုက်မယ်၊ ရှုခင်းတွေ ဒီလောက်လှ တာ ရှုခင်းအတိုင်းပဲရိုက်ပေါ့ ဦးကိုကိုရယ်”

“ရှုခင်းတွေလည်းရိုက်မှာပေါ့၊ ယမင်းကိုလည်း တစ်ပုံ လောက်တော့ ရိုက်ပါရစေ”

စမ်းချောင်းလေးကိုနောက်ခံထားပြီး ယမင်းရွှေရည်တစ် ပုံပဲရိုက်ပြီးနောက်၊ ဓာတ်ပုံတွေလျှောက်ရိုက်နေသည့် ကိုကိုမင်း ထင်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး တောင်ပေါ်သို့ဆက်တက်ခဲ့သည်။

ရွှေရင်ဆို့စခန်းမရောက်မီ နောက်မှ သူ အပြေးအလွှား ထိုက်လာခဲ့တော့ ယမင်းရွှေရည်ပြုံးမိသည်။ ယောက်ျားလေးတွေ ဟာ ဒီလိုပဲလား။

ခုံမြင် ခုသံယောဇဉ်ဖြစ်။ အင်းလေ သူကတော့ သိက္ခာ နှိပ်တယ်၊ တည်ကြည်တယ်။

“စောင့်ပါဦး ယမင်းရဲ့၊ တောင်ပေါ်မှာ ကိုယ့်အဖေရှိတဲ့ အတိုင်း ... အပြေးအလွှားတက်သွားလိုက်တာ”

“ကချိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ချင်လှပြီ၊ ဦးကိုကို ဟာ လမ်းမှာအချိန်ကုန်နေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကျွန်တော်မျိုး အချိန်မဖြုန်းတော့ တော့ ကဲ _ တက်ကြစို့၊ မောရင်ပြောနေနဲ့ ကိုယ်ကုန်းပိုးမယ်”

“ဘာလဲ _ ကိုရိုးယားကားတွေကြည့်ပြီး အတုခိုးနေတာ တား”

“အင်း ... နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

“ရတယ် - ယမင်းက အားကစားမယ် သက်လုံကောင်းတယ်”

ကောင်မလေး ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်တက်သွားလျှင် သူလည်း ခပ်သာသာပင်လိုက်နိုင်၏။

“အားကစားမယ်ရေ - ဒီကလည်း ဘောလုံးစက်ရှင်ကြီးပါ ... ကျန်းမာတယ် ... သန်စွမ်းတယ်”

စခန်းတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုကျော်လိုက်၊ ခေတ္တနားလိုက်ဖြင့် ရေတံခွန်စခန်းရောက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုမင်းထင်အတိုင်းပုံတွေရှိက်မိပါသည်။

သည်အခါ ယမင်းရွှေရည် သူ့ကိုထားခဲ့သည်ပါပဲ။ တောင်တက်လမ်းတွေမို့ ချွေးတွေထွက်ပြီး မောပန်းလာသည့်အခါ အနွှေထည်တွေကိုချွတ်ရလေပြီ။

နတ်ကွန်းတွေ၊ နတ်ရုပ်တွေနှင့် ဘိုးဘိုးကြီးရုပ်တုတွေကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ယမင်းရွှေရည်ကရှေ့မှသွား။ သူက နောက်မှလိုက်နှင့် အပြေးအလွှားဖြစ်နေရသည်။

ခွေးဆိုးမလေး ... ငါကသာသံယောဇဉ်တွယ်နေရတယ် သူကတော့ စောင့်ခေါ်ဖော်တောင်မရ။

ဂွေးပင်စခန်းမှ ခရီးဆက်တော့ စခန်း ၄-၅ ခုဖြတ်ကျော်ပြီး ရေမြောင်ကြီးစခန်းသို့ရောက်သည်။ စည်ကားသိုက်မြိုက်ပြီး စမ်းရေကန်များလည်းရှိသဖြင့် ကိုကိုမင်းထင်ရေချိုးဖို့ ထမင်းစားဖို့ ယမင်းကိုတောင်းပန်ရသည်။

“ယမင်းရေ ... ကိုယ်တော့ရေချိုးချင်တယ်၊ (၉)နာရီလောက်ရှိပြီလေ၊ ထမင်းစားလည်းချင်တယ်”

“ယမင်း မချိုးချင်ပါဘူး၊ ထမင်းလည်းမစားချင်သေးဘူး၊ စောသော့တယ်၊ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်မှစားမယ်”

သည်တစ်ခါလည်း သူ့အလျှော့ပေးရပြန်သည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကိုထားဆီးပြီး သူမနောက်သို့သာ တစ်လိုက်ထဲလိုက်နေရသည့်ဒုက္ခကို ... သုခဟုထင်မိပြန်၏။

ဘိုးပြန်တောင်မရောက်ခင် မဟာမြိုင်စခန်းမှာ ရှုခင်းတော်တော်လှပေသည်။ စစ်တောင်းမြစ်ကိုပင်လှမ်းပြင်နေရသည်။ ကိုကိုမင်းထင်က ဖြည်းဖြည်းအေးအေးနှင့်တစ်ခေါက် ဆို တစ်ခေါက် လမ်းခရီးမှာမှတ်သားလေ့လာခံစားချင်ပေမယ့် ယမင်းရွှေရည်ကတော့ တောင်ပေါ်ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်ဖို့သာ အားသန်ပေသည်။

သူနှင့်ယမင်းမှာ ဘက်မညီဖြစ်နေရသည်။ တောင်းပန်လိုသည်မရ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲမသိ။

ကွမ်းသီးသုံးပင်၊ ထိန်ပင်၊ သရက်ပင် စခန်းများပြီးမှ ဘိုးပြန်တောင်စခန်းသို့ရောက်တော့သည်။

“ကဲ ... ယမင်းရေ ... ကိုယ်တော့ အရမ်းမောနေပြီ၊ ဒီမှာနားရင်း ရှုခင်းကြည့်ဦးမယ်၊ ထားခဲ့ချင်လည်းထားခဲ့ပတော့၊ တကယ့်ကောင်မလေးပဲ စက်ရှင်ကြီးများလားမယ်ဘူး”

“ယမင်းက မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်တော့ မမောပါဘူး၊

၃၄

ကြယ်စင်မှုူးဝေ

ဦးကိုကိုသာ ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်ထားလို့ ဒီအရွယ်နဲ့မောနေရတာလဲ”

“လူပဲကွ မောတာပေါ့၊ ရှိဘော့မှမဟုတ်တာ”

တကယ်က သူနားချင်လို့သာပါ။ တောင်ပေါ်ရောက်ဖို့ သေပြေးရှင်ပြေးသွားနေရတာလည်း စိတ်ပျက်လှပါပြီ။

လေကူးထစ်လေးဘေးမှာ အားပါးတရထိုင်ချရင်း ရေသန့်ဘူးကိုမော့သောက်၊ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ယမင်းအားပေးလိုက်သည်။

လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့်မှန်ပြောင်းနှင့် အရပ်လေးမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သူပီတိဖြစ်နေစဉ် ယမင်းဆတ်ခနဲ သူနှင့်ကွယ်ကာ သူ့ဦးထုပ်ကိုလည်းဖြုတ်ဆောင်းလိုက်သည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ယမင်း”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လူမှားတာ”

သူတို့ရှေ့မှဖြတ်ကျော်သွားသည့် လူမိုက်ရုပ်နှင့် လူနှစ်ယောက် တော်တော်ဝေးဝေးရောက်သွားမှ ယမင်း၏ဖြူဖျော့နေသည့် မျက်နှာလေး ပြန်လည်သွေးရောင်လျှမ်းလာသည်။

ဒီကောင်မလေး တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါ။ ဘုရားဖူးလိုက်ပေမယ့် သူမအသွင်က အေးအေးသက်သာမရှိ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်ပုံ။ သူ ယမင်းအတွက် ရတတ်မအေး ဖြစ်ရသည်။

“ယမင်းမှာ အခက်အခဲများရှိနေသလား ကိုယ့်ကိုပြော

ပြပါလားကွာ ကိုယ်ကူညီချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ် ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုကိုမင်းထင် ဆက်မမေးတော့ပါ။ ကိုယ့်ကိုဖွင့်ပြောလောက်အောင် မခင်သေးလို့ပဲဖြစ်ရမည်။ သည်တစ်ခါတော့ ယမင်းမလော့တော့။ ရှေ့မှာ ရန်သူတွေတက်သွားပြီမို့ ဘိုးပြန်တောင်စခန်းအနီးမှာပင် ကျောက်ချရပ်နားနေတော့သည်။

အတန်ကြာလျှင် သူ့ရှေ့ဆက်တက်ဖို့ပြင်ရာ သူမလည်း လိုက်လာပေသည်။

“ဦးကိုကို ... ယမင်းကို မျက်မှန်နဲ့ ဦးထုပ်ငှားပါနော်၊ ပိုလေ ... နေတော့ပူတယ်နော်၊ ရှေ့ကျရင် ယမင်းဘာသာ ဦးထုပ်ဝယ်ပါမယ်”

“ရပါတယ် ... နေက ဒီလောက်မပူပါဘူး”

ကောင်မလေး ရုပ်ဖျက်ချင်လို့မှန်း ကိုကိုမင်းထင်သိပါသည်။ မျက်မှန်အနက်ရောင်နှင့် ဦးထုပ်ကိုခန့်ကိုင်လိုက်ဆောင်းလိုက်တော့ သူမ၏ပင်ကိုယ်ရုပ်ကလေးပျောက်သွားပေပြီ။

သပြေညှိစခန်းနှင့် အောက်စိုင်တမော့စခန်းမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအလှမ်းကွာသည့်အပြင် ဘုရားဖူးခရီးသည်များကလည်း ခပ်ပါးပါး။

ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းကိုအကဲခတ်လိုက်ရာ ... သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာ စိုးစိုးရွံ့ရွံ့ သေချာပါသည်။ သူမ တစ်ယောက်ယောက်ကိုကြောက်နေပေပြီ။

“မကြောက်နဲ့နော် ယမင်း၊ ကိုယ် ကရာတေးဒိုရော၊
ဂျူဒိုပါ ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် ကစားတတ်တယ်၊ ရှပ်ရှင်ထဲကလို
တစ်ယောက်ဘည်းနဲ့ အယောက်နှစ်ဆယ်ကိုဖြိုနိုင်တယ်”

ယမင်းအကြောက်ပြေအောင် သူခပ်တည်တည်နှင့် အား
ပေးမှ သူမပြုံးမိရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်နော် ... ယမင်းဘယ်သူ့ကိုမှမကြောက်တော့
ဘူး”

“ပေါ်ပြီ ပေါ်ပြီ ... ကဲပြော ... ယမင်းဘယ်သူ့ကို
ကြောက်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုခုထိ မယုံသေးဘူးလား၊ ဖွင့်မပြော
သေးဘူးလား”

“ယမင်း ... ကိုယ့်ဒုက္ခကို ဘယ်သူမှလွှဲမပေးချင်ပါဘူး၊
ဦးကိုကိုကူညီမယ်ဆိုလည်း ကူညီ၊ မကူညီချင်လည်းနော်”

ကိုကိုမင်းထင် သူမကိုဘာမှမမေးတော့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
သူမ ... ပြောချင်တော့မှပြောပစေ။

နှစ်ယောက်စလုံးစကားမပြောကြတော့ဘဲ တောင်ပေါ်
ရောက်အောင်သာ အားခဲတက်လာကြသည်။ ယမင်းစိတ်ထဲ
ဘယ်လိုရှိမည်မသိပေမယ့် သူကတော့ သူမအတွက် အမြဲသတိ
နှင့် နေပေးရတော့သည်။

အထက်စိုင့်တမော့၊ အောက်ကျောက်ဖျာ၊ ကျောက်လက်
ဝါးနှင့် စခန်းကလေးအထိ ဆက်တိုက်ရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်
ယောက် ခေတ္တနားကြပြန်သည်။

လမ်းဘေးကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ သူထိုင်ချလိုက်တော့
ယမင်း သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်၏။ ကြည့်လေရာရာ ...

စိမ်းလန်းပြီး နှင်းခိုးတွေနှင့်ဝေနေသည့် တောတောင်ရေမြေတို့ကို
သူချမ်းမြေ့စွာခံစားမိပေမယ့် ယမင်းမျက်နှာလေးမှာ ခပ်ညှိုးညှိုး။

သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရတာ ... ရင်ထဲခပ်နင်နင်။
အေးလေ ... နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်မှ မဟုတ်သေးတာ။ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက်က သူစိမ်းတွေ။

သူများမိန်းကလေးတွေလို ယောက်ျားလေးများနှင့် ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်လိုပန်မရှိဘဲ ... သူမနေထိုင်ပုံက ခပ်ကင်းကင်း၊

တောင်တက်လမ်းတွေမို့ မောပန်းခက်ခဲနေပေမယ့် သူမဘာသာ
ကြိုးစားတက်နေလိုက်တာ သူ့ရှေ့မှချည်းပြေးနေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းရင်ပြင်တော်နှင့်နီးလာလျှင် သူမအသွင်က
သောကတွေ၊ စိုးရွံ့မှုတွေကင်းစင်ပြီး ကြည်လင်လာပြန်၏။

ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ထီးရိုး၏ တန်ခိုးနှင့်အေးမြမှုက သူမကို
ချမ်းမြေ့စေသည်ထင်။

တောင်နံရံတွေကို ဝိုက်ဖောက်ထားသည့်လမ်းတွေကို
မောပန်းကြည်နူးစွာ ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် ပန်းတင်ကျောက်စခန်း၊

လွမ်းစေတီ၊ မြစေတီစခန်းတို့ကိုရောက်ကြသည်။
ရွှေရင်အေးစခန်းအရောက် လမ်းခရီးပြေပစ်ပြီး ဆံတော်

ရှင်ကျိုက်ထီးရိုးကိုလည်း လှမ်းပြီးဖူးမြော်နိုင်ရပြီဖြစ်၍ ယမင်း
ရွှေရည်မှာ ကလေးစိတ်မပျောက်သေးသူပီပီ ခန့်ဆွ၊ ခုန်ဆွနှင့်

ပျော်ရွှင်နေတော့သည်။

“ယမင်းမနားတော့ဘူး။ ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ထီးရိုဏှာရား ဆီရောက်ချင်လှပြီ။ ဘုရားရင်ပြင်တော်ရောက်ရင် ယမင်းရဲ့ အခက်အခဲတွေအားလုံး အဆင်ပြေသွားပါစေလို့ဆုတောင်းမယ်”

လုံချည်လေး ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်ပြီး တကယ့်အပြေးမယ် တစ်ယောက်လို သူမပြင်ဆင်နေလျှင် ကိုကိုမင်းထင် စိုးရိမ်စွာ လှမ်းတားမိသည်။

“ယမင်း တောင်တက်တယ်ဆိုတာ မလောရဘူး။ ဟိုရှေ့မှာ အထမ်းသမားတွေကြည့်စမ်း။ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့တက်နေ ဆင်းနေကြတာတွေလား။ တရှူးထိုးတက်ရင် ယမင်းအရမ်း မောနေလိမ့်မယ်။ ပြီး ... ယမင်း အန္တရာယ်ရှိတယ်မဟုတ်လား ကိုယ့်ပါလိုက်ခဲ့မှာပါ ခပ်မှန်မှန်ပဲတက်”

သူမ၏အလိုကျ ... ကျောက်သဗ္ဗာန်စခန်းနှင့် ရွှေနန်းကျင် ကျောက်ရုပ်ရှိသည့် စခန်းကို ခပ်သွက်သွက်ဖြတ်ကျော်ကြပြီး လျှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီရံပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၊ ဘောင်းဘီတိုရှည်၊ စကတ်တိုတို ရှည်ရှည်တွေနှင့် မိန်းကလေးများအားလုံး ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ မတက်မီ လုံချည်များလဲဝတ်ကြရန် မြန်မာ့တပ်မတော်သားများ က စောင့်ကြပ်ညွှန်ကြားနေလျှင် ကိုကိုမင်းထင်သဘောကျနေ မိသည်။

“ကောင်းတယ် ... ဘုရားလာတာ ... သရုပ်ပျက်တွေနဲ့၊ ခုမှအမြင်တော်တော်တယ်၊ တကယ်တော့ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်လည်း လူတဲ့သူက လှတာပါပဲကွာ၊ ခုတော့ ... ခုလိုသာမတားမြစ် ရင် ရှင်မီးနဲ့ ဘောင်းဘီတိုနဲ့တောင်တက်မလားပဲ”

ကုန်းတော်ပေါ်မှာ တပ်မတော်သားတွေ နေရာခွဲပြီး စောင့်ကြပ်၊ ညွှန်ကြား၊ စီစဉ်နေကြသဖြင့် အားလုံး အန္တရာယ်ကင်း ချမ်းမြေ့ပေမည်။ တစ်လမ်းလုံး ... ခြေမထိ၊ လက်မထိနှင့် ဝေါတစ်ကမ်း၊ လက်တစ်ကမ်းနေခဲ့ရသမျှ ယခုကျမှ ကိုကိုမင်းထင် ... သူမကို လက်တွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

“ကုန်းတော်ပေါ်မှာ လူတွေအများကြီးပဲ၊ ယမင်းပျောက်သွားမှာစိုးလို့”

“ရတယ် ... ယမင်းမျက်စိမလည်ပါဘူး”

“လက်ကလေးပဲကွာ ... ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားလိုက်”

“ဟာ ... ဦးကိုကိုကလည်း ... လူမြင်မကောင်းပါဘူး၊ နုန်းမတော်ပေါ့မှာ”

“ဟိုမှာ ... သူများတွေလည်း လက်ချင်းတွဲကြတာပဲလေ”

“အဲဒါတွေက ... ဟို ချစ်သူတွေနေမှာပေါ့”

“သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မောင်နှမတွေလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ စကားမရှည်နဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသား ခြင်နာဖေးမတာပါ”

၄

ကြယ်စင်များဝေ

သည်အခါ မရွှေယမင်း ဘာမှစောဒကမတက်တော့ဘဲ
သူ့နောက်သို့တောင့်တောင့်ကလေး ပါလာတော့လေသည်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းမှာဝင်ပြီး ယပင်း ဆံတော်ရှင်
ကျိုက်ထီးရိုးကို အားပါးတရဖူးမြော်နေခိုက် သူကတော့
ရွှေသင်္ကန်းကို နှစ်ယောက်စာအတွက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွား
ရောက်ကပ်လှူပူဇော်လိုက်သည်။

စေတီဝင်းအတွင်းသို့ သရုပ်ပျက်သည့် ဆံပင်ရှည်၊ စွပ်
ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ဘောင်းဘီဝတ်အမျိုးသားများ မဝင်ရသဖြင့်
သူလည်းကောင်းလေးတစ်ယောက်၏ပုဆိုးကို ခေတ္တငှားဝတ်လိုက်
ရ၏။

ကောင်းသောအစီအစဉ်တွေပါပဲ။ မိန့်ကလေးများမဝင်ရ
သည့်အပြင် သရုပ်ပျက်အမျိုးသားများပါမဝင်ရဆိုတော့ တရား
မတူတာပေါ့။

ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပြီးတော့ အရပ်လေးမျက်နှာရှိ တောင်
များ စေတီများသို့ သူမှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့်လျှောက်ကြည့်နေ

ရွှေစကားစာပေ

ရွှေစကားစာပေ

စဉ် ယမင်းရွှေရည်ကိုမတွေ့ရသဖြင့် ကိုကိုမင်းထင် စိတ်ပူသွားသည်။

သူလျှောက်ရှာမိနေစဉ် ... တောင်တက်လမ်းမှာတွေ့ခဲ့ရသည့် လူမိုက်ရုပ်နှင့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဟိုရှာ၊ ဒီရှာပုံစံနှင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကေန္တ ယမင်း သူတို့ကိုတွေ့လို့ ရှောင်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်။ ယမင်းဟာ နံနံအအလေးတော့မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘေးကိုယ်ကြည့်ရှောင်ပြီး ကိုယ့်ကားမှာပါလာသူတွေနောက်လိုက်ကာ တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းတတ်မှာပင်။

သို့သော် ... သားပျောက်သည့်မိခင်လို သူရင်တွေအဆမတန်ပူလောင်လာတော့ ဘယ်ဆေးနဲ့ကုရပါ့မလဲ။

သူမနှင့်အတူ ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ထီးရိုးအရောက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည့်ခရီးစဉ်ဟာ ပန်းခင်းလမ်းလို ချွေးဖျံလှပခဲ့သမျှ သူမပျောက်သွားသည့် ယခုချိန်မှစပြီး သူရင်မှ ရှားမီးဝုံကြီးလို မချိုမဆန့်ပူလောင်ရပါပြီ။

ရင်ပြင်တော်တစ်ပတ် နှံ့စပ်အောင် အမြန်ဆုံးရှာဖွေပြီး မတွေ့သည့်အခါ သူ့မှာ လိပ်ဥပျောက်သည့် လိပ်မကြီးလို ပျာယာခတ်နေရပေပြီ။

သည်စဉ် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို အနောက်မှ ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်သည်ကြောင့် ကိုကိုမင်းထင်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ညီဗလနှင့် ဇင်သူရကို စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာနှင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဟန်ကတော့ အလွမ်းမင်းသားစတိုင်နဲ့ပါလား၊ ငါတို့က မင်းတို့ချင်းအဆင်ပြေနေလောက်ပြီမှတ်တာ”

“မင်းကလို့များ ကောင်မလေး ထားပစ်ခဲ့သလားကွာ၊ လက်ဖက်ကောင်းစားချင် ပလောင်တောင်တက်နေ့ရမှာလေ၊ မင်းက ခုတော့ တောင်တက် အရမ်း အရမ်း ဖက်နမ်း ... အဲလေ ဖက်တက်လိုက်သလားမှမသိတာ”

“ဟာကွာ ... တော်စမ်းပါ၊ ယမင်းပျောက်သွားလို့ကွာ ဘယ်မှာများမြင်လိုက်ကြသလဲ”

“အလကားတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွာ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ သတင်းဆိုတာ တန်ဖိုးအလိုက်ရွေးယူရတာပဲ”

သေချာပါသည် ဒီနှစ်ကောင် ယမင်းကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

“ရွေးမှာပေါ့ကွာ၊ အခုလောလောဆယ် ယမင်းဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြကြပါ၊ လမ်းလွဲသွားမှာစိုးလို့ပါကွာ”

“သနားစရာလေး၊ ငါတို့က ဆက်ညှင်းနေရင် ဗိုင်းခနဲလဲသေနိုင်တယ်နော်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဝဋ်လည်ဝတ်တယ်ကွာ”

“ကဲ ကဲ ပြောပါမယ်ကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေး ဒီလောက်အိမ်ရှောင်အပြီးပြတ်ခံစားနေရတာ၊ မင်းဟာလေးကို ကျွဲကုန်းပါးစပ်ဖက်သွားတဲ့ဘက်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်မောင်၊ အဲဒီဘာ မြန်မြန်လိုက်သွား”

“အိုကေ ... ကျေးဇူး”

လှစ်ခနဲ သူတို့ညွှန်ပြသည့် ကျီးကန်းပါးစပ်ဂူဘက်သို့ ကိုကိုမင်းထင် အပြေးတစ်ပိုင်းဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ အသွားအပြန်လူတွေနှင့်မို့ မျှက်လုံးမျှားက ကျီးကန်းတောင်း မောက်ကြည့်ရင်း ကိုကိုမင်းထင်ခရီးဆက်ခဲ့ရ၏။

လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှာ ဈေးဆိုင်ခန်းတွေရှိပေမယ့် မကြည့်အား။

အမိုးအောက်မှာ စိမ့်နေအောင်အေးသည့် ဂူဆင်းလမ်း တစ်လျှောက် တော်တော်နှင့် ယမင်းကိုမတွေ့ရသည့်အခါ သူရင်မှာ မီးဖိုကြီးလို ပူလောင်လာရပြန်သည်။

ဒုက္ခပေးလှပါလား ယမင်းရယ်။

မင်းပေးတဲ့အချစ်ဟာ ကိုယ့်ကိုပူလောင်စေလှပါပြီကွယ်။

“အဲ ... ”

ယမင်းကိုမတွေ့ရပေမယ့် သူကြောက်သည့် လူမိုက်ရုပ်နှင့် နှစ်ယောက်ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် ကိုကိုမင်းထင်စိတ်ပူသွား ရသည်။

သူတို့လည်း ယမင်းကို လိုက်ရှာနေကြတာလား။ ငါ့ယမင်း လေးခမျာ ဘယ်ချောင်မှာ ကပ်ပြီးပုန်းနေရရှာမလဲကွယ်။

လူမိုက်ရုပ်နှစ်ယောက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ လိုက်ပါသွား နေဆဲ ဖျတ်ခနဲသူ့ကိုလှမ်းရိုက်လိုက်သည့်အခါ မျက်မှန်အမည်းနှင့် ယမင်းလေးကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ယမင်း ... ”

“ရှုး ... သူတို့ရှေ့သွားနေတုန်း ယမင်းဘို့နောက်ပြန် လှည့်ကြစို့”

“အိုကေ ... ”

ယမင်းကိုရှေ့မှာထားပြီး သို့ နောက်မှခပ်ကာကာပြုလုပ် ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ရင်ပြင်တော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်တက်ကြ သည်။ ကျီးကန်းပါးစပ်ဂူအဆုံးရှိ စေတီတော်သို့မရောက်တော့။ ကိစ္စမရှိ။ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကိုယ့်ရတနာလေးကိုပြန် ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ တစ်ပတ်ပတ်ပြီး စေတီတော်အောက် ဘက်သို့ဆင်းခဲ့တော့ စေတီတော်နှင့်ကျောက်တုံးကြီးကို နောက် ဘက်မှ ဖူးမြော်ကြရသည်။

“စေတီအနား ... ကန့်သတ်နယ်မြေထဲမဝင်ရပေမယ့် စေတီအောက်ဘက်ကလှည့်ဖူးတော့လည်း နီးနီးလေးဖူးရသားပဲ”

“စေတီရော ကျောက်တုံးရောရွှေတွေကိုအိန်တော့ပဲနော်”

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရွှေသင်္ကန်းကပ်နေကြတာ အများကြီး ဥစ္စာ၊ စောစောကပဲ ယမင်းနဲ့ကိုကို ... အဲ ... ကိုယ်တို့ရဲ့ ရွှေသင်္ကန်းပါ၊ ပါသွားပြီလေ”

စေတီနှင့်ကျောက်တုံးတို့ကိုနောက်ခံထားပြီး ယမင်းကို မနည်းတောင်းပန်တတ်ပုံရိုက်ရသည်။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်ဇော လေးထဲမှ ယမင်းပုံကို သူသွားပြနေတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အသွင်က ခေါင်းချင်းဆိုင်။

သည်စဉ် ဖျတ်ခနဲမီးဝင်းလိုက်သည်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အလန်တကြားကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ကိုဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည့်ညီမလကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သူက ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ယမင်းအသွင်က သွေးဆုတ်သွားသည့်နယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဦးကိုကိုရယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်တွေသွားရင် ပြီးပါလေရော၊ ယမင်းအဒေါ်တွေက အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတာ၊ တင်းကျပ်တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ယမင်းရယ်၊ ယမင်းအဒေါ်တွေမသိနိုင်ပါဘူး၊ သိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“ဟာ ... ဦးကို မသိပါဘူး၊ ယမင်း အဒေါ်သုံးယောက်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖိစာအကြောင်ဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ... အခု ... ယမင်းတစ်ယောက်တည်း ဘုရားဖူးထွက်လာတာကျ ... မကန့်ကွက်ကြဘူးလား”

“လစ်ထွက်လာတာလေ မမြင်ဘူးလား၊ သူငယ်ချင်းက မလိုက်ဖြစ်တာနဲ့ သူ့အစားအတင်းလိုက်လာတာ၊ အပြန်ကျရင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရဦးမယ်မသိဘူး၊ စစ်ခုံရုံးတင်တာထက်ဆိုဦးမယ်”

“ထားပါတော့ ... ဒါဆို လူဆိုးကြီးနှစ်ယောက်ကရော ဘယ်ကနေပေါ်လာရတာလဲ”

“အဲဒါ ... အဒေါ်အငယ်ဆုံးယောက်ျားရဲ့တပည့်တွေ

ယမင်းကိုပြန်ခေါ်သွားမှာစိုးလို့ ပုန်းရှောင်နေရတာ”

“ဒီလောက်တော့ ကမယ်မထင်ဘူး၊ ယမင်းကြည့်ရတာ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့်အတိုင်းပဲ ... ဒီထက်နက်နဲတဲ့ အကြောင်းတရားရှိကိုရှိဦးမှာ”

သူစုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားနယ် သူခိုးဖမ်းလိုက်ရာ ယမင်း ဘာစကားတစ်လုံးမှမပြောတော့ချေ။

သူ့စလင်းဘတ်ထဲမှာပါလာသည့် ရယ်ဒီမိတ်ဒ်ပေါက်ဘူးကိုထုတ်ကာ အတူစားဖို့နေရာရှာနေလေတော့သည်။

အရိပ်ကျသည့် ရင်ပြင်တော့တစ်နေရာမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းဘူးလေးကို ဇွန်းနှင့်တစ်လှည့်ဆီစားရမှာ အတွေးနှင့်ပင် ကိုကိုမင်းထင်၏၊ နှလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်နိုးကြားလာလေသည်။

သို့သော် အတွေးကတခြား အလုပ်ကတခြား။

“ဦးကို အရင်စား၊ ယမင်းဖို့ နည်းနည်းပဲချန်”

“ဟာကွာ ... တစ်လှည့်စီစားမယ်လေကွာ”

“ဟင့်အင်း ... ယမင်းရှက်တယ်၊ ထမင်းကအများကြီးပါ ဦးကိုစားပြီးမှ ယမင်းစားမယ်”

တကယ်ပင် သူမက သူ့ကိုထမင်းဘူးလေးထိုးပေးတော့ သူ့မှာနှင့်တင်တင်၊ တစ်ဝက်လောက်စားပြီးမှ သူမထံပြန်ပေးလိုက်ရ၏။

“ဦးကိုစားဦး၊ ယမင်းဒီလောက်ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကုန်ပါတယ် ... စားပါ”

ယမင်း ထမင်းစားပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြသည်။ ညနေ ၄ နာရီလောက်ရှိပေပြီ။

“ရသေ့တောင်အထိ ခြေလျင်ဆင်းမယ်၊ ပြီးမှ ကားစီးမယ် နော်”

“အင်း ... လမ်းခရီးအတွေ့အကြုံရတာပေါ့၊ ကားက ညနေ ၆နာရီထွက်မှာနော်”

“မိပါတယ် ၅နာရီလောက်မှာ ကင်ပွန်းစခန်းရောက်မှာ ပေါ့၊ ရေချိုး၊ ထမင်းစားမှာနဲ့အတော်ပဲ”

နှစ်ယောက်အတူ ရသေ့တောင်အထိ ခြေလျင်ဆင်းခဲ့ကြ ပြီး တောင်အောက်သို့ကားနှင့် ဆက်ဆင်းကြသည်။

တောင်တက်တောင်ဆင်းကားများမှာ အင်ဂျင်အားကောင်း ပြီး သစ်သားတန်းများနှင့်ထိုင်ကြရသည်။ ကန့်သတ်လူဦးရေပြည့် သည်အထိပဲ စီးခွင့်ရသည်။ ယမင်းနှင့်ယုဉ်တို့ပြီး ထိုင်ရသည့်ကြား ထဲ တန်းတစ်တန်းလျှင် လူကြပ်အောင်ထိုင်ရသည်မို့ ပူးပူ ကပ်ကပ်။

“ယမင်း အစွန်မှာထိုင်မယ်နော်၊ ရှုခင်းမြင်ရအောင်လို့”

“လိမ့်ကျလိမ့်မယ်ကွ၊ ဇောင်းကွေ့တွေချည်းပဲ”

“ရတယ် ဦးကို၊ ကိုဆွဲထားမယ်”

“ပြီးရော ... ”

ကားထွက်သည့်အခါ တောင်ဆင်းလမ်းကွေ့တွေမို့ လူတွေ

မှာ ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်။ သို့ပေမယ့် မည်သူမျှမကြောက်ကြ။ အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ယမင်းက သူ့ကိုမကိုင်ဘဲ ကားမှသစ်သားခုံတန်းကိုသာ ဆုပ်တွယ်ထားလျှင် ကိုကိုမင်းထင်မနေသာ။ သူမ၏လက်မောင်း ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိတော့သည်။

သူကလေးနှင့်အတူသွားနေရသည့်ခရီးကို ကပ်ကမ္ဘာ တစ်ခုလောက်ထိ ကြာနေချင်မိတာလည်း ကိုကိုမင်းထင်၏အတွဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကင်ပွန်းစခန်းမှ ဆက်ထွက်တော့ ညနေ (၆)နာရီခွဲ။
ခါတိုင်းလို ကိုကိုမင်းထင်နှင့် ယမင်းရွှေရည်ကြား စလင်းဘတ်
အိတ်မခြားတော့။

စကားစမြည်ပင် ပြောမိကြသည်အဆင့်။
ညီဗလနှင့် ဇင်သူရကတော့ သူတို့ကိုလှမ်းပြီးနောက်နေ
၏။

“လူချင်းတူပေမယ့် ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးချင်းကကွာ
တယ်ကွာ၊ ငါတို့မှာတော့ မျောက်လောင်းက မျောက်လောင်း
ပဲ”

“ကိုကိုမင်းထင်က မျောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ အမြီးထွက်သွား
ပြီ”

“အားမကျစမ်းပါနဲ့ကွာ ... ဒီကောင် ဘယ်လောက်ကံ
ကံ အိမ်ရောက်ရင်ကုပ်သွားရမှာပါ။ နဟားကြီးထိုးမဲ့သူက အိမ်မှာ
အဆင့်သင့်”

သူတို့စကားတွေကိုနားထောင်ပြီး ယမင်းရွှေရည် သူ့ကို
ဆွဲကြည့်တော့ ကိုကိုမင်းထင်ရှက်ပြီးနှင့် ရှင်းပြဖို့ပြင်၏။

“သူတို့ပြောတာ မယုံနဲ့နော်၊ ယမင်း၊ မေမေက ကိုယ့်
သဘောပါ၊ မသေချာသေးပါဘူး”

“မလုံတဲ့အိုးများ တုတ်မိုးရုံနဲ့ကွဲတာပဲဟေ့”

ဒါတောင်ဇင်သူရလှမ်းထောင်လိုက်သေး။ ယမင်းကဟော့
မိတ်တင်းတင်း။

“ဦးကိုကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ သူတို့
အထင်လွဲနေကြတာထင်တယ်”

“အင်းလေ ... မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ”

ပြောရပေမယ့် ကိုကိုမင်းထင် ရင်တွေပူရသည်။ ကိုယ့်
အကြောင်းကိုယ်အသိဆုံး၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်
တော့မှာလား။

ယမင်း ... သူ့ဘက်သို့လှည့်မလာတော့။ လရောင်နှင့်
အေးမြလင်းလက်နေသည့် လောကကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

“ယမင်း ... စကားပြောပါဦးကွာ”

“ပြောစရာစကားမရှိပါဘူးရှင်”

“ချက်ချင်းကြီး ကင်းပြတ်သွားလိုက်တာ တစ်ခုခုတော့
ပြောပါဦး”

“ဒါဆိုလည်း အနွေးထည်ငှားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟာကွာ ... ”

၅၂

ကြယ်စင်များဝေ

စကားပြောရတာ ဘယ်လိုမှ အဆီအငေါ်မတည့်တော့၊
ကိုကိုမင်းထင် အိပ်လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

သထုံ ရွှေစာရံဘုရားရောက်တော့ ည (၉)နာရီကျော်ပေ
ပြီ။ ဘုရားဖူးစီစဉ်သူများက သွားနေကြ၊ လာနေကြမို့ အားလုံး
အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားကြသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့နှင့်ဆက်သွယ်ပြီး ဘုရားထဲရှိ တန်ဆောင်း
အကြီးကြီးတစ်ခုမှာ တည်းခိုဖို့အသင့်။ ဘုရားအလှူငွေအဖြစ်
တစ်ယောက်ကိုသုံးရာစီမကောက်သည်။

ကိုကိုမင်းထင်အိတ်က ဘီးနှင့်လက်ကိုင်ပါသည့်အတွက်
တွန်းရုံ၊ ဆွဲရုံ အပန်းမကြီး။ အစက ယမင်းရွှေရည်၏အိတ်ကို
ကူသယ်မပေးခဲ့ပေမယ့် ယခုကစပြီး ကူသယ်ဖို့ ကိုကိုမင်းထင်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညအိပ်ရပ်နားရန် ကားဆိုက်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ့်အိတ်
ကိုယ်ဆွဲပြီး ယမင်းအိတ်ကိုတော့ ကောက်လွယ်သည်။

“အို နေပါ ... ယမင်းဘာသာသယ်ပါမယ်”

“ရတယ် ... လာ ယမင်းသာ ကိုယ့်နောက်ကလိုက်ခဲ့”

ယမင်းအသွင်က ယခုတော့လည်းခေတ်၏အသွင်။ အဲ
သူများတွေလို ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်မဟုတ်ပေမယ့် လုံချည်စကတ်
အနက်ကွက်လေးနှင့် ရယ်ဒီမိတ်ထပ်အာဖြူ။

တန်ဆောင်းအကျယ်ကြီးထဲမှာ မိန်းမတွေကတစ်ဘက်၊
ယောက်ျားတွေကတစ်ဘက် နေရာယူကြ၏။ နေရာချထားပြီး
တော့ သူရွှေစာရံဘုရားဖူးဖို့ ယမင်းရွှေရည်ကို ခေါ်လိုက်
သည်။

“ယမင်း ... ဘုရားလျှောက်ဖူးရင်း ... အလှူလည်း
ထည့်ရအောင်၊ မြသပိတ်တောင်လည်း ဖူးရအောင်”

“ရတယ် ... ယမင်း ဒီမမတို့ခွဲပဲသွားလိုက်မယ်”

သူမအနားမှာ မိန်းမဖျို (၅)ယောက်အဖွဲ့။ ရောက်လေရာ
အရပ်မှာ စကားတွေဆူဆူညီညီနှင့်။ ဘုရားဖူးထွက်ပေမယ့် စိတ်
တွေက ဖြူစင်လှသည်မဟုတ်။

“လာစမ်းပါ ... ကိုယ်နဲ့လျှောက်ကြည့်ရအောင်”

ယမင်း - အတင်းငြင်းနေတုန်း နဂိုထဲက အတူကျသည့်
စုံတွဲတွေ၊ မောင်နှံတွေ၊ အုပ်စုတွေကတော့ အလျှိုလျှိုနှင့် ဘုရား
ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဘုရားလျှောက်ဖူးနေကြပေပြီ။

သူ ယမင်းကိုအတင်းဆွဲခေါ်တော့မှ ယမင်း တောင့်တောင့်
လေးပါလာခဲ့သည်။

“အိမ်က အဒေါ်တွေကိုပြန်တိုင်နေကြလိမ့်မယ်၊ ဘုရားဖူး
သွားတာ အတွဲရနေတယ်လို့ပြန်ပြောကြလိမ့်မယ်”

“မဆိုင်လိုက်တာ - ကိုယ်တို့ပုံစံတွေက အတွဲပုံမပေါက်
ပါဘူး။ ဒီထဲမှာရော ယမင်းသိတဲ့လူပါလို့လား။”

“မပါပေမယ့် ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ယမင်း မိန်းကလေး
ချင်းပဲ တွဲချင်ပါတယ်”

“ယမင်းမှာ တွဲစရာမိန်းကလေးမှမရှိတာ၊ သူတို့က ကိုယ့်
အုပ်စုနဲ့ကိုယ်လေ”

“ရပါတယ် - အခုလည်း ဦးကို အတင်းခေါ်လို့လိုက်လာ
တာ၊ ယမင်းတစ်ယောက်ထဲပဲ ဘုရားလျှောက်ဖူးပါရစေ”

“အတင့်မရဲနဲ့ ကျောင်းအမ၊ ဘုရားရင်ပြင်တော်က
အကျယ်ကြီး လျှစ်စစ်မီးလည်း ထိန်အောင်မလင်းဘူး။ လူမသမာ
တွေနဲ့တွေ့သွားမယ်၊ ကဲ ... လာပါကွာ၊ ဟိုမှာလှမ်းပြီးကြည့်
စမ်း မြသပိတ်တောင်”

ရွှေစာရံရင်ပြင်မှ လှမ်းပြီးဖူးမြော်တော့ တောင်ပေါ်မှာ
သင်းနေသည့် စေတီမှာ နတ်ပြည်မှစေတီနယ်။ ဘုရားကို ပူဇော်
အားပုံက မြေပြင်မှထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။

ရင်ပြင်မှာရှိနှင့်ပြီး ဒေသခံဘုရားဖူးများကမြသပိတ်တောင်
အကြောင်းပြောပြသည်။

“နေ့ဘက်ဆို ကားနဲ့တက်လို့ရတယ်၊ တောင်က အမြင့်
ဦးပဲ၊ လှေကားထစ် ဥဥဥထစ်ရှိတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်”

“အခုရော သွားလို့မရဘူးလား၊ အခုမှ ၁၀ နာရီလောက်
သေးတယ်”

“ညဘက်မှာ ဘုရားဖူးတွေမရှိတော့ဘူးလေ၊ ဝေးလည်း အဝေးကြီး၊ မနက်ကျမှဖူးပေါ့”

ရွှေစာရံဘုရားရင်ပြင်တော်မှ မြသပိတ်တောင်စေတီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ဖူးမြော်ရှစ်ရံရင်း ကားနောက်ကျသည့်အတွက် မသွားလိုက်ရသည်ကို မချင့်မချေဖြစ်နေရ၏။

“မနက်ဖူးလို့တော့မရတော့ဘူး၊ မနက် ၆ နာရီ ဒီကထွက် မှာ၊ စက်စဲထိသွားရမှာ၊ ကျွန်ကမိရေလယ်ဘုရားမှာ ဒီညအိပ်ရ မယ်”

“မဖူးရတော့ဘူးနော်၊ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

“နောက်ထပ်ပြီး လာကြတာပေါ့ကွာ”

• “နောက်ဆိုတာ မသေချာပါဘူး”

ယမင်း ဘုရားရှစ်ရံ၊ ပုတီးစိပ်နေသည်ကိုထိုင်စောင့်ပြီး ကိုကိုမင်းထင် ရွှေစာရံဘုရားမှာ ဆုတောင်းမိသည်။

သူကလေးနှင့် ဘဝဆက်တိုင်းပေါင်းဖက်ရပါစေ ... ဟ

မနက်ကျတော့ ၆ နာရီထွက်သည်မို့ ဘုရားရှေ့လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှ မုန့်များနှင့်လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ယယ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ ယမင်းနှင့်အတူစားသောက်မည်။

ညီဗလနှင့် ဇင်သူရက ...

“ရောဂါတော်တော်ရင့်နေပြီဟေ့ - အူချင်း အစာအိမ်ချင်း တောင်ဆက်နေပြီ”

“တော်ကြာနှလုံးချင်းပါဆက်တော့မယ်၊ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းတွေမြင်နေရဦးမယ်”

“စိတ်လျှော့ ကိုကို ... စိတ်လျှော့ ... ခရီးသွားဆိုတာ လမ်းဆုံးတော့ရွာတွေ ... အဲလေ ခရီးဆုံးတော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ရတာပဲလေ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်လှောင်လှောင်နှင့် နှိပ်ကွပ်နေသမျှ ကိုကိုမင်းထင်ပြန်တွယ်ပစ်သည်။

“ရေစက်တို့ ဖူးစာတို့ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကြံဖန်ဆုံစည်းကြတာကွ၊ မနာလိုမဖြစ်ကြနဲ့ စိတ်ကိုဖြူအောင်ထား ...”

“ဒါဆို ... မင်း ... အိမ်ဘေးက အဂ္ဂမဟေသီတောင်ညာစံဒေဝီလောင်းကြီးကို ဘယ်သွားလွှင့်ပစ်မလဲ”

“ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ကြသေးတာကွာ၊ မိဘပေးစားတာယူတဲ့ခေတ်ကုန်ပြီ၊ ပူမနေနဲ့ မင်းလိုချင်ယူလိုက်”

“တယ်ရက်ရောနေပါလား”

“ဒါပေါ့လေ ... ငါးစိမ်းမြင် ငါးကပ်ပစ်တော့”

“ဟေ့ ဟေ့ ... ငါသစ္စာသမားကွ၊ ငါနဲ့ဝတ်ရည်ကသစ္စာနဲ့ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူငယ်ချင်းခင်တယ် လူကြီးတွေစိတ်ကူးကြည့်တယ်၊ ဒီလောက်အဆင့်ပဲ”

“ခုတော့ပြောပြီပေါ့ ... ဒီမှာ ကိုကို မင်းကို ဒီခရီးထွက်ဖို့ခေါ်လာမိတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဝတ်ရည်ကိုမင်းတို့နှစ်ယောက် ကံစမ်းမဖောက်ကြပေတော့”

တရူးရှူးနှင့်ဖြစ်သွားသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို သဘောကျအူမြူးရင်း ကိုကိုမင်းထင် ကားပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲအေးသွားရတဲ့ ကိုယ့်လမ်းလေး။

သူများတွေလို မျက်နှာပေါ် ကာလာရောင်စုံမတင်ဘဲ တစ်ရောင်ထဲခြယ်ထားသည့် မျက်နှာရှင်းရှင်းသန့်သန့်လေးမှာ

ပင်ကိုယ်အလှအပြည့်။ ပင်ကိုယ်မျက်လုံးတောက်တောက်လှလှလေးက စိမ်းညိုနေသလို မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်တို့ကလည်း သဘာဝအတိုင်း ခပ်ထင်းထင်း။

နှုတ်ခမ်းလေး ချစ်စဖွယ်နီးထွေးပုံကအစ နှင်းဆီဖူးလေးလို။

သူ ... နေရာမှာထိုင်လိုက်တော့ ယမင်း သူ့ကိုမျက်မှောင်တင်းပြီးကြည့်သည်။

သူ ပခုံးတွန့်ပြီးပြုံးပြလိုက်သည်။

သားရေလိုပဲ။ ဘယ်လောက်ဆွဲဆန့်ဆန့် လွှတ်လိုက်ရင် ပြန်တိုသွားသည်။

ယမင်းကိုချစ်ရတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ရှည်ရှည် သူမက ခပ်တည့်တည့်။ ဘယ်အရာတွေက သူမကို တားဆီးနေပါလိမ့်။

ကေန္တ သူ့မှာစေ့စပ်မည့်သူရှိတယ်ဆိုတာ အစာမကြေတာလား။

“ယမင်း ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှမစားရသေးဘူး ရွှေ့ကျမှ”

“ကားကမရပ်တော့ဘူးလေ၊ စက်စဲကို တန်းမောင်းမှာ ဆီထုံနဲ့စက်စဲက အဝေးကြီး”

“ဒါဆိုလည်း ရပ်မှစားတော့မယ်”

“ကိုယ်ဝယ်လာပါတယ်၊ အတူစားကြတာပေါ့”

“မစားချင်ပါဘူး။ သူ့ကျေးဇူးတွေများနေပြီ”

“ကျေးဇူးမတင်ချင်နေပါ။ ဒါလေးနဲ့ ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ယမင်းကို ဝိုးကြေးပန်းကြေးကျွေးမွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်စေတနာနဲ့ပါ”

“သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ယမင်းအပေါ် ဦးကိုပြုစုတာတွေများနေပြီ”

“ဆရာကြီး ဦးဖိုးကျားရဲ့ ‘ဘုရားဖူးခြင်း’ ထဲက ကိုထွန်းမောင်လိုပေါ့ကွာ။ ဒုက္ခသည်လေးကို ကျွေးမွေး ပြုစုနေတာပါ”

ယမင်း မျက်နှာနက်လေးထောင့်ကပ်ကြည့်တော့ ကိုကိုမင်းထင်၏ ရင်ခုန်သံက ပိုပြီးရိုက်ချက်ပြင်းသွား၏။

“ဒါဆိုလည်း ... အဲဒီထဲက မယ်ဒုက္ခလေးလို ယမင်းလည်းခရီးဆုံးတော့ ဆံပင်ဖြတ်ပေးလိုက်မယ်”

“အမလေး ... နေပါစေကွာ။ ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့ လှနေတာ အလှမဖျက်ရက်ပါဘူး။ ကဲ ... ကိုယ့်ကိုကျေးဇူးတင်ရင် ကိုယ်ကျွေးမွေးတာလေးကိုစားပါ။ ဒါမှကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှာ”

“မုန့်ထဲမှာ အဆိပ်တော့ခပ်မထားပါဘူးနော်”

“ခပ်ထားတယ် ... တစ်သက်လုံးမပြယ်မယ့် အဆိပ်လေ”

“အမယ် ... ပုံကြည့်တော့ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့”

“ဒီပညာက မသင်ရဘူးလေ။ ကဲ ... စားကြစို့”

သူဝယ်လာသည့် မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည်ကို အတူစားကြရင်း ယမင်းရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ တင်းနှောင်ခဲ့မိသည်။

သထုံမှထွက်သည့်လမ်းတစ်လျှောက် ။ လမ်းဘေးဝဲယာ
မှာ တောင်တန်းတွေက ခပ်ပြပြ။ ဘာတောင်တန်းတွေမှန်းမသိရ
ပေမယ့် စေတီတွေအများကြီးတည်ထားတာကတော့ အံ့သြစရာ။
ပြီး ... စေတီတွေမှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့။

“သထုံဟာ အနော်ရထာမင်းလက်ထက် မနုဟာမင်း
မတိုင်မီကတည်းက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားခဲ့တဲ့နေရာ
မို့ဖြစ်တယ်။ ကြည့်လေရာရာ တောင်တန်းပေါ်တွေမှာ စေတီဆို
တာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲပဲနော်”

ယမင်း တအံ့တဩနှင့် လက်အုပ်လှမ်းချီရင်း စကားဆို
တော့ ကိုကိုမင်းထင်ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် ပုဂံမှာ ဘုရားပေါတာကတစ်မျိုး၊ အခု
သထုံမှာ စေတီပေါတာကတစ်မျိုးပဲ။ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ
ခက်ခက်ခဲခဲတည်ထားပြီး ရွှေသင်္ကန်းလည်း ကပ်ထားတယ်
နော်”

ငင်းကျိုက်တောင်တန်းတွေနှင့် ဖားအောက်တောရတည်ရှိ
သည့်တောကြောတွေကို မျက်စိတဆုံးကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်
ကြည်နူးရမိ၏။

“ရေစက်တို့ဖူးစာတို့ဆိုတာ ယမင်းယုံလားဟင်”

သူပြောတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ပင်မပြည့်သေးသည့် မရွှေ
ယမင်းက ခပ်လှောင်လှောင်ပြုံး၏။

“ဘာလဲ ... ဦးကို ယမင်းကိုတစ်တိုင်တည်း ရည်းစား
စကားပြောမလို့လား”

“ဘာ ... ”

သူ့စေတနာကိုစော်ကားသည့်စကားမို့ ကိုကိုမင်းထင် လန့်
အော်လိုက်တော့ ယမင်းဖြိုသွားသည်။

“ဦးကိုမှာ စေ့စပ်ရမယ့်သူရှိတယ်၊ သတိလေးလည်းထား၊
ဦးတော့ ... ခုတွေ၊ ခုမြင်၊ ခုကြိုက်ဆိုတဲ့အထဲမှာ ယမင်းမပါ
ဘူး”

ယမင်းကို သူ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါ။ ယခုမှ ၂ ရက်ပဲ
ခွဲသေးသည့် ဘုရားဖူးခရီးမှာ ပွဲခြင်းပြီး ရင်ဖွင့်ချင်လို့မရတာ
လည်း သဘာဝကျသည်ပဲလေ။ ယမင်းဟာ မိန်းကလေး
သည်တော့ ... သူ ကားဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ ငေးကြည့်
လိုက်လာမိတော့သည်။

ကားက စက်စဲနှင့်ကျွံကျွံမိကို အရင်ဦးတည်ထားသည့်မို့
ထမ်းမှာရှိသည့် မော်လမြိုင်၊ မုဒုံ၊ သံဖြူဇရပ်တို့ကို အပြန်ကျမှ

ကြယ်စင်ပန်းဝေ

၆၄

ဝင်းညိုထင်သည်။

အပြန်နှုန်းနှင့်မောင်းနှင်နေသည့်ကား ကြီးထဲမှာ အခြားသူတွေပျော်ရွှင်နေကြပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရင်မှာ မငြိမ်းချမ်းခဲ့ပါ။

စက်စဲရောက်တော့ ကားကိုပင်လယ်နားကအုန်းပင်ရိပ်တွေမှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ စတိုးဆိုင်တွေ၊ ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက်ဆိုင်တွေနှင့် စည်ကားနေသည့် စက်စဲကမ်းခြေကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ခရီးသည်များအားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

နေလည် ၁၁ နာရီလောက်မှရောက်သည်မို့ နေကတော့ ခပ်ပူပူ။

သို့သော် ဒီရေကျနေသည့်ဖြစ်သည့်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သောင်ပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် ပင်လယ်လေက အပူဓာတ်တို့ကို မေ့ပျောက်စေသည်။

ယောင်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည့်ယမင်းကို ဦးထုပ်တစ်လုံးဝယ်ဆောင်းပေးလိုက်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ သွားခေါ်ပြေးသွားလိုက်သည်။ ကျန်အဖွဲ့သားတွေအားလုံးလည်း ကမ်းစပ်သို့အော်ဟစ်ပြေးဆင်သူတွေနှင့်၊ စက်ဘီးငှား၊ ဆိုက်ကယ်ငှား

ပြီးစီးကြသူတွေနဲ့။

အမယ် ... ပြင်းတွေတောင် ငှားစီးသူတွေရှိတယ်။ ကိုကိုမင်းထင် လှိုင်းများနှင့် ယမင်းကိုဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် သတိလက်လွတ်ရိုက်နေလိုက်လျှင် ယမင်းရေထဲသို့ လှဲချလိုက်ပါသည်။

“ယမင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်တာမကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ၊ ဦးကိုလွန်နေပြီ၊ အိမ်ကျရင် ပြဿနာတွေအတုံးလိုက်အတစ်လိုက်တက်ကုန်မယ်”

“ဪ ... ယမင်းက ကိုယ့်အတွက်စိတ်ပူပေးတာလား။ ဒီအတွက်တော့ နိုးပရော်ဘလမ်ပါကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ယမင်းအတွက်လည်း ပူတာပဲ၊ ယမင်းစိတ်ထဲမှာ လေးနေတယ်”

“အို ... ဘာမှလေးမနေနဲ့၊ ဖြစ်လာမည့် ပြဿနာတွေကိုယ်အားလုံးရှင်းပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်နေသည့်ကောင်မလေးကို နောက်ထပ် ဓာတ်ပုံတစ်ကွက်ရိုက်လိုက်ပြီးမှ ကိုကိုမင်းထင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ရေသွားချိုးတော့သည်။

ကမ်းခြေမှာ ငါးကင်၊ ပုစွန်ကင်နှင့် ပင်လယ်စာမျိုးစုံ လျှောက်ဝယ်စားကြသည်။ ပင်လယ်ရေစိမ်ပြီး ရေချိုပြန်ချိုးထားသည်မို့ သူတို့အားလုံးလက်တွေ ပဲကြီးခွဲတွန့်လို့။

ယခုတော့ ကိုကိုမင်းထင်တို့သုံးယောက်နှင့် ယမင်းရွှေရည်တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်နေရပေပြီ။

သို့ပေမယ့် ညီမလနှင့် ဇင်သူရမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိကြသူတွေမို့ သူတို့အနားမှာ အငြိမ်မနေနိုင်။

“ရောက်တုန်း ပေါက်တုန်းလျှောက်ဦးမယ်ဟေ့၊ ဘုရားဆည်းဖူးရင်း လိပ်မကြီးလည်းတွေ့လိုတွေ့ငြား”

“ကိုကိုကတော့လိပ်မလေးတွေ့နေပြီမို့ ခြေငြိမ်နေပြီပေါ့ဘူး၊ ခါတိုင်းခြေထောက်မွေပါတဲ့ကောင် အခုတော့ ငြိမ်ဝပ်ပိငြားလို့”

“သွားစရာရှိတာ သွားကြကွာ ... ငါတို့ခွဲခင်မင်မင်တို့ပျက်ငြားစေမယ်စကားတွေနဲ့ သွေးမခွဲနဲ့”

တဟားဟားရယ်ရင်း ညီဗလနှင့် ဇင်သူရထွက်ခွာသွား
တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဆိုင်တွေလျှောက်သွားပြီး လက်
ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ကြသည်။

ယမင်းကြည့်ရတာ တိမ်ညိုတွေရစ်သိုင်းနေသည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ ကြည်လင်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အုပ်မှိုင်းလျှက်။

မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်သည့် ပြဿနာကြီးတစ်ခုတော့ရှိ
မည်ပုံ။

အတူတူခရီးဆက်ခဲ့တာလည်း ၃ ရက်ရှိပြီမို့ သည်တစ်ခါ
တော့ ကိုကိုမင်းထင်ရအောင်မေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“လက်ဆောင်တွေဝယ်ပြီးရင် ... အအေးသောက်ရင်း
ပင်လယ်လေရှူရအောင်နော် ယမင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”
လိမ္မာနေသည့်ကောင်မလေးကို ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ဆိုင်

တစ်ဆိုင်မှာထိုင်စေပြီး နှစ်ယောက်အတူ အအေးသောက်ကြ
သည်။

သူ ပင်လယ်ဘက်သို့ တွေဝေငေးမောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အမှေ့ကြီးမေ့နေသည့်ကောင်မလေးအား ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်

မိ၏။ ပြီးမှ ...
“ယမင်း ... ”
“ရှင် ... ”

အလန်တကြားနှင့်ကောင်မလေးကို သူ ပိုင်နိုင်စွာအားပေး

သည်အပြုတစ်ချက်ပေးလိုက်၏။

“ယမင်းမှာ မထွေးနိုင်၊ မပြိုနိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုရှိ
သလား ကိုယ့်ကိုမယုံသေးဘူးလား၊ အားကျေးသေးဘူးလားကွာ၊
မင်းဘာတွေဖြစ်လာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုပြောပြစမ်းပါ”

သူမထံမှ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချသံကြားလိုက်ရသည်။ သေချာ
ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ရှိကိုရှိရမည်။

“ဦးကိုက ဘာထင်လို့လဲ”
“ယမင်း လူသတ်လာသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြွေးထူလို့

လာသလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကယောက်ျားပေးစားမှာ
ဘာကလို့ ထွက်ပြေးလာသလား ... ဒါမှမဟုတ်”

သူ ... ယမင်းစိတ်ပေါ့ပါးသွားအောင် ခပ်တည်တည်နှင့်
ထက်မိလျှင် သူမ မချီပြီးနှင့်။

“တော်ပါတော့ ဦးကိုရယ်၊ ကဲ ... ယမင်းက ဖွင့်ပြော
တာရာ ... ဦးကိုဘာတတ်နိုင်လို့လဲ”

“တတ်နိုင်တာပေါ့၊ တစ်ယောက်အားနှင့်ယူသော်မရ၊
သောင်းအားနှင့်ယူသော်ရ၏တဲ့ ပိုင်းစဉ်းစားပေးတော့ ယမင်း

အခက်အခဲပြေလည်သွားနိုင်တာပေါ့”
“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဦးကိုရယ်၊ ကျွန်မအခက်အခဲကို ဘယ်သူ
ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ကို ခုထိ သူစိမ်းလိုပဲသဘောထားနေသလား
ကိုယ် ယမင်းကိုနှစ်နှစ်ကာကာ ... အဲ ခင်တာပါ”

သူ ... အထပ်ထပ်အာမခံလေမှ ယမင်းမတတ်သာ တတ်သာပြောပြခဲ့သည်မှာ။

“ယမင်းမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေကဆုံးသွားပြီး ဇေဇေကနောက်အိမ်ထောင်ထူတော့ အဒေါ်သုံးယောက်ကမွေးထားရတယ်”

“အင်း ... ”

“အဒေါ်အငယ်က အိမ်ထောင်နဲ့ပြေလည်တယ်၊ ကျန် အဒေါ်တွေနဲ့လက်ရေတပြင်စီးနေကြတယ်”

“သူတို့က အပျိုကြီးတွေလား၊ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ကြဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... အပျိုကြီးတွေ၊ ဘာမှမလုပ်ကြဘူး၊ အိမ်အလုပ်တွေပဲလုပ်တယ်”

“ဪ ... ဒါဆိုအဒေါ်အငယ်ရဲ့ယောက်ျားက အားလုံးကို ရှာကျွေးနေရတာပေါ့ဟုတ်လား”

“အင်း ... ”

“အိမ်မှာ သူ့ဩစာအကြီးဆုံးပေါ့ဟုတ်လား၊ ယမင်းအဒေါ်တွေကလည်း ညှိလိုက်တာ၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲများ မတ်လုပ်စာကို ထိုင်စားနေရသတဲ့”

“ဦးလေးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ လုပ်ငန်းလည်း ကောင်းတယ်၊ ကားပြင်ရုံနှင့် ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ရှိတယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ယမင်းဘာတွေစိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲ”

“နားထောင်ပါဦးလေ ... မနစ်က အဒေါ်အငယ်နဲ့လုံးရောကိန့်ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

ယမင်း အသံလေးတိမ်ဝင်သွားပြီး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် အငွေ့တွေရစ်သိုင်းလာခဲ့လျှင် ကိုကိုမင်းထင် သဘောပေါက်သွား၏။

အဲဒီဦးလေးက ရွှေစွန်ညိုကြီးလုပ်ပြီး မယ်ထွေးလေးကို အလစ်သုတ်ဝါးစားချင်မှာပေါ့။ ယမင်း ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့သလို သူလည်းဆက်ပြောဖို့ မတိုက်တွန်းနိုင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနိုင်တော့။

အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ ရှိုက်သံထွေးထွေးလေးနှင့် သူမစကားဆက်လာခဲ့သည်။

“အားလုံးက ဦးလေးကိုမို့ခိုနေရတာဆိုတော့ ကျန်တဲ့ အဒေါ်နှစ်ယောက်က ယမင်းကိုဦးလေးနှင့် လက်ဆက်စေချင်ကြတယ်”

“ဟာ ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့လေ ဟုတ်လား ... တောက်”

ကိုကိုမင်းထင် ပေါက်ကွဲနေရာ ယမင်းငေးကြည့်နေရသည်။ တချစ်မျစ်တောက်တောက်နှင့်သူ့အသွင်က လက်သီး၊ ဆုပ်ဆုပ်၊ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

“အားလုံးအခြေမပျက်ကြဖို့ပေါ့လေ၊ ဦးလေးနောက်ခံနဲ့မဆုတ် အားလုံးအကွဲရောက်ကြမှာကိုး”

“နေစမ်းပါဦး၊ ယမင်းအဒေါ်တွေမှာ မိမိပေး၊ ပမေးမက
ဘူးလား၊ အဲဒီဦးလေးကရော ဘယ်လောက်တောင်ချမ်းသာ
လဲ”

သူမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသမျှ ယမင်းကတော့ မျက်ရည်
နှင့် ဆက်ပြောရှာသည်။

“ဦးလေးငယ်က ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားပါ၊ အ
တော်တယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ရှိုးသားတယ်တဲ့၊ နောက်အ
အငယ်နဲ့ညားတော့ ညီမသုံးယောက်ရှိတဲ့ လက်ဝတ်လက်စာ
ရှိတဲ့ တိုက်ခန်းရောင်းပြီး အရင်းအနှီးထောင်ပေးလိုက်ကြတာ
“ခုကျတော့ရော ...”

“ခုကျတော့ ကြီးပွားပြီး တိုက်နဲ့၊ ကားနဲ့လုပ်ငန်းနဲ့
အဒေါ်တွေက ဒီမတ်ကိုဘယ်လက်လွှတ်ချင်တော့မလဲ”

“ဒါဆိုလည်း သူတို့နဲ့အရွယ်မျှတယ်မဟုတ်လား၊ သူ
ယူကြပေါ့”

ကိုကိုမင်းထင်ပြောလို့သာ ပြောပါသည်။ နွားဆိုဆို
မြက်နပ်ကြိုက်မှာပေါ့။

“အဒေါ်တွေက အသက်ကြီးပြီ ဦးကိုရယ်၊ လေးဆယ်
ကျော် ငါးဆယ်ကျော်တွေ”

“ဦးလေးကရော ... လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ကျော်
မဟုတ်ဘူးလား”

“လေးဆယ်ကျော်ပေါ့ ... အဲဒါ တနင်္ဂနွေမှာ ဦးထောင်

ယမင်းကိုလက်ထပ်ပေးကြဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်လေ၊ ဒီတော့
ယမင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတုန်း သူငယ်ချင်းက သူ
လိုက်မည့် ဘုရားပူးခရီးစဉ်ထဲ ရှောင်တခင်ထိုးထည့်ပေးလိုက်တာ၊
အဝတ်အစားတွေကအစ သူ့အဝတ်အစားတွေ၊ ယမင်းနဲ့သူ လူ
ပုံစံချင်းလည်းတူတယ်”

“ဪ - ဒါကြောင့် အဝတ်တောင်မလဲနိုင်ဘဲ ကျောင်း
စာနေလစ်လာခဲ့ရတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကဘယ်ကျေနပ်မလဲ၊ ဒါကြောင့်
သူ့အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာခိုင်းလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့
ယမင်း ဘယ်ဘုရားပူးကားနဲ့ပါသွားတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျမသိ
တော့ ခုလောက်ဆို ပြန်ခေါက်သွားကြရော့ဗျ”

“ဒါတော့ဟုတ်ပါပြီ သူတို့လာလည်း ကိုယ်ရှိတာပဲ၊
ယမင်းဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့
ယမင်းဘယ်လိုလုပ်ရှောင်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ ဒီလူကြီးကိုယူရတော့
မလဲ”

“အခု ... သူတို့စီစဉ်တဲ့ရက်မှာ ယမင်းကရှောင်ထွက်
တာနဲ့တော့ ဒီလူကြီးအရှက်ကွဲသွားပြီလေ၊ ယမင်းလည်း အဲဒီ
အိမ်ပြန်မနေတော့ဘူး၊ စာသင်တဲ့ရွာမှာပဲ သွားနေတော့မယ်၊
အဒေါ်တွေကိုချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးတော့ ထိုးမပေး
နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် - ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကျေးဇူးဆပ်ဝရမလို့ဘူး၊

သူတို့လုပ်ပုံမှ ပုံမကျတာ၊ ဒါပေမဲ့ ယမင်းပြောသလောက် လွယ်ပါ့ မလား။ သူတို့ဘက်ကလက်လျှော့ပါ့မလားကွာ။”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမင်းဒီလူကြီးကို မယူနိုင်ပါဘူး ကိုယ့်အဖေထက်တောင် အသက်ကြီးတဲ့လူကြီးကို”

“အဲ ... အဖေဆိုလို့ ယမင်းအဖေကရော ဘာမှဝင်မပြော တော့ဘူးလား။ မစီစဉ်ပေးတော့ဘူးလား။”

“ဖေဖေက အင်းတော်မှာ၊ ယမင်း ဒီလိုဖြစ်နေတာတွေ သိတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်လည်းဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးလေ။ ကိုယ့်အဖေဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား။ တစ်ခုခုတော့ထူးခြားမှာပေါ့ ယမင်းရယ်”

“ယမင်းတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်အတိုင်းပဲချီတက်တော့ မယ်၊ အဒေါ်တွေကတော့ ခြေရာချင်းတူလို့ပြန်တိုင်းတယ်ပြော မှာပဲ”

“ပြော ... ပြော ... ဒါထက် ယမင်းမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေရောမရှိဘူးလား။ အားကိုးလောက်ရင် ယူသင့်ယူရတာ ပေါ့”

“ကြောက်ပါတယ် ... ယမင်းချစ်သူမထားရဲပါဘူး အခုခေတ်က ယောက်ျား ၁၀ ယောက်မှာ ၉ ယောက်က လူဆိုး ချည်းမဲ”

“ဒီလိုလည်း သိမ်းကျုံးမပြောပါနဲ့ကွာ၊ လူကောင်းတွေ လည်း ရှိပါတယ်၊ ဥပမာ ကိုယ့်လိုပေါ့”

“တော်ပါ ... ခုမှပြင်ရတာ ဂရုစိုက်သေးတယ်၊ ယမင်း ဦးကိုကိုခင်ရမှာတောင်ကြောက်တယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားပြတ်သွားပြီး ပင်လယ်ကိုအတူငေး မိကြပြန်သည်။ ယမင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမလဲ မသိပေမယ့် ကိုကိုမင်းထင်ရင်ထဲမှာ မီးပုံကြီးနယ် တဟုန်းဟုန်း တောက် လောင်နေရသည်။

ကိုယ့်အသက်ကိုပြန်စစ်ကြည့်မိပြန်၏။ စက်မှုဘွဲ့ရတော့ မည်ဖို့ အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်၊ အရွယ်ရောက်နေပေပြီ။

ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရတော့မည်။ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီမို့ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး တတွဲတွဲနှင့် အဆင် ပြေမှာတော့အမှန်။

အင်း ... ဒါဆို သူ ယမင်းကိုလက်ထပ်ရလျှင်ကောင်း ဆည်လား။ ကိုယ့်ကို တစ်ခါမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားမိသေး သည်ဖို့ ကိုကိုမင်းထင် စိတ်ထဲ ခပ်နင်နင်။

သို့ပေမယ့် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ သူ ယမင်းကို ခြိတ်နှိုးသည်။ ပရမ်းပတာအဖြစ်မခံနိုင်။

ငရုပ်သီးထဲမှတိုးဟာ ငရုပ်သီးကိုဖျက်ဆီးသလို ယမင်းအိမ် ကပဲ ယမင်းဘဝကိုနှစ်မွန်းပျက်စီးစေကြတော့မည်။

သူဘာလုပ်ရမည်လဲ။ ရှေ့လျှောက်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မည် ဆဲ။ အသက် ၂၃ နှစ်ဆိုတာ ငယ်တော့မငယ်လောက်၊ ဘွဲ့တစ် ခုတောင်ရမှပဲ။

သို့ပေမယ့် သူ အိမ်ဘေးမှဝတ်ရည်ကိုသွားပြီး သတိရလိုက်သည်။ လူကြီးချင်းသဘောတူထားသူ။ သူလည်း အစကတော့ ချစ်ရာသည်မဟုတ်ပေမယ့် လက်ထပ်မည်ဆို လက်ထပ်နိုင်လောက်သူပါပဲ။

အသစ်ဖြင့်လို့အဟောင်းပစ်တာမဟုတ်ပေမယ့် ယမင်းကို ကျ သူလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့နှင့် ရင်ဘတ်ထဲက စိမ့်နေအောင်ချစ်မိသည်။

သေချာသည်။ ဒါ ... တဒင်္ဂခံစားချက်မဟုတ်။ ထာဝရအတွက်ခံစားချက်ပါ။ သူ ... ယမင်းနောက်ပြန်လှည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချစ်သည်။ ယမင်းကတော့ ပင်လယ်ကို ငေးတုန်း။

“ယမင်း ... ”

“ရှင် ... ”

“ဒီဘုရားဖူးကပြန်ရောက်တာနဲ့ ယမင်းကို သူတို့အပိုင်ချည်ကြလိမ့်မယ်”

“အို ... ဘယ်ရမလဲ ယမင်းပြောပြီးပြီလေ စာသင်တဲ့ရွာသွားနေမှာလို့”

“ကိုယ်တော့မထင်ဘူး သူတို့က အုပ်ထိန်းသူတွေ ယမင်းကို အရခေါ်မှာပဲ ပြီးမှသူတို့လိုရာပုံသွင်းမှာ”

“ဦးကိုကလည်း လိုမ့်ခြောက်နေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီတော့ ယမင်း သူတို့လက်ထဲကလွတ်

ချင်ရင် တစ်နည်းပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲ ... ”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပေတော့”

“ဟင် ... ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ၊ ယမင်းမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူးဆိုမှ”

“ခုထိ မရှိသေးဘူးလား ယမင်းရယ်၊ ဥပမာ တိတ်တခိုး ချစ်ရတဲ့သူလေးဘာလေး”

“အား ... ဦးကိုနဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်လက်ဝင်တာပဲ၊ သွားမယ်”

ကောင်မလေး ရှက်ရှက်နှင့် ကားဘက်သို့ပြန်ထွက်သွားလျှင် သူလည်းနောက်မှ ထပ်ချစ်မကွာလိုက်ခဲ့မိပါသည်။

စက်စံမှတစ်ဆင့် ကျွဲကွမိ ရေလယ်ဘုရားသို့ ၄ နာရီ
လောက်မှာရောက်ရှိသွားကြသည်။ ဘုရားအနီးတန်ဆောင်းမှာ
တည်းခိုကြပြီး တစ်ခန်းလျှင် လူ ၁၀ ယောက်တည်းရသည်။
ယမင်းတို့ မိန်းကလေးများက ၄ ခန်း၊ ယောက်ျားများက
၂ ခန်း။

ယခုလို အခန်းကွဲနေရတာတောင် ကိုကိုမင်းထင်ရင်ထဲ
ဟာတိဟာတာ။ မမြင်ဖူးလို့ မူးမြစ်ထင်တာတော့ ဟုတ်ဟန်
မတူ။

ဖြစ်ချင်းဖြစ် အနာတက်တုန်းဆေးချက်မရှိတာဖြစ်မည်။
ရေချိုးကြ၊ ပြီးလိမ်ပြင်ဆင်ကြပြီးလျှင် ဘုရားဖူးကားမှ
လူအားလုံး ဘုရားဖူးထွက်ကြသည်။

ကမ်းနားမှရေလယ်ဘုရားအထိ တံတားမှလျှောက်ရင်း
ယမင်းကို သူတောင့်ကြည့်နေပေမယ့် သူမ ထွက်မလာ။ နေ့များ

မကောင်းလို့လား။ ပင်လယ်မှာရေစိမ်တာများသွားလို့လား။

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူတည်းခိုရာတန်ဆောင်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာ
ပြီး ယမင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။

သူမ နေရာမှာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးထိုင်နေပြီး ... အခန်းထဲမှာ
လည်း သူမတစ်ရောက်ထဲ။ ကိုကိုမင်းထင်စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွား
၏။

“ယမင်းဘာလို့လဲ ... နေမကောင်းလို့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးကို၊ ဗိုက်ထဲကအရမ်းနာတယ်၊
ခေါင်းတွေလည်းမူးတယ်၊ အန်ချင်သလိုပဲ”

“နွေလယ်က စက်စံမှာ ငါးကင်တွေ၊ ပုစွန်ကင်တွေ
စားတာများသွားလို့ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ်ဆေးခန်းလိုက်ပို့မယ်လား”

“ဒီနားမှာ ဆေးခန်းရှိလို့လား ဦးကိုရဲ့”

“ရှိတာပေါ့ ... မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်းမှာ ဆေးခန်းတွေ
ရှိတာပဲ၊ လာကိုယ်လိုက်ရှာပေးမယ်”

နှစ်ယောက်သား တန်ဆောင်းမှထွက်လာပြီး ကားငှားကာ
ဆေးခန်းပို့ခိုင်းရသည်။ ဆရာဝန်က အသက်လေးဆယ်ကျော်၊
ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း။

“အစာမကျေလို့ပါ၊ စားနေကျမဟုတ်တာတွေ စားလို့
ဖြစ်တာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆရာဆေးထိုးပေးမယ်၊ သောက်ဆေး
ဆေးလိုက်မယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ရောက်ဆိုးဆိုး

ဝါးဝါးများဖြစ်သလားလို့”

နှစ်ယောက်အတူ ဆေးခန်းမှပြန်လာကြပြီး ကျိုက္ခမိ
ရေလယ်ဘုရားသို့ ဝင်ဖူးကြသည်။

နဂါးတွေခြံရံထားသည့် ဆင်းတုတော်မှာ သပ္ပာယ်စရာ
ကောင်းလှသည်။ နှစ်ယောက်အတူ ဘုရားမှာလှူဒါန်းကြပြီး
တံတားဘေး ငါးစာကျွေးသည့်နေရာမှာ ငါးစာကျွေးကြသည်။

“ဟာ ... ငါးတွေ၊ လိပ်တွေလည်းပါမလားမသိဘူးနော်”

ဘုရားဖူးတွေ အစာကျွေးနေကြမို့ ပင်လယ်ထဲမှငါးတွေ
သည်နေရာမှာ ခိုအောင်းနေကြသလား။ လာစားနေကျလားပင်။

ယမင်း ငါးတွေပျော်ရွှင်စွာ အစာကျွေးနေတာမြင်တော့
သူလည်းစိတ်ချမ်းမြေ့နေမိသည်။

အချစ်ဟာ လူကိုရွှင်လန်းစေတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်ကူးစက်စေတယ်။

သူပျော်ရင်ကိုယ်လန်းပြီး ...

သူနွမ်းရင်ကိုယ်ပါကြေရတယ်။

သည်စဉ် သူတို့အနားသို့ ညီဗလနှင့်ဇင်သူရ၊ မချော
ဌယောက်အဖွဲ့တို့ရောက်လာကြသည်။

“ကိုကိုမင်းထင် ကျွန်မတို့ ငါးစာကျွေးနေတဲ့ပုံကို ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ပေးပါ၊ လုပ်ပါ၊ လုပ်ပါ”

“အာ ... ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံဆရာမှမဟုတ်တာ၊ ဌာနေ
ဓာတ်ပုံဆရာကိုခေါ်ပါဗျာ၊ ဓာတ်ပုံကကူးရမှာနဲ့ဘာနဲ့”

“ယမင်း ... ”

ရေလယ်မှာ ရှိနေသည့်ရှင်ဥပဂုတ္တ ... တည်နေရာက
ညအမှောင်အောက်မှာ ကျောက်ပြားခင်းတွေနှင့်။

ရေကျချိန်မို့ ကျောက်ပြားတွေပေါ်နေပေမယ့် ညကျ ရေ
ပြန်တက်သည်မို့ ညဘက်မှာမည်သူမျှမသွားရဲကြ။ အုပ်စုနှင့်ဆို
တစ်မျိုးပေါ့။ ရေအန္တရာယ်ရှိတတ်သည်မို့ မည်သူမျှမသွားရဲသည့်
ရှင်ဥပဂုတ္တနေရာသို့ ယမင်း ဘာအတွက် တစ်ယောက်ထဲသွား
နေသလဲ။

ယမင်းကို ဘုရားဝင်းအတွင်း နဲ့နေအောင်ရှာနေသည့်
ကိုကိုမင်းထင်မှာ ရေလယ်ရှင်ဥပဂုတ္တနေရာလေးသို့ တရွေ့ရွေ့
သွားနေသည့် ယမင်းကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် အသည်းနှလုံး
တစ်ခုလုံး အထက်အောက်လှန်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူလေးအသွင်က ဝိညာဉ်တစ်ခု လွင့်မျောနေသည့်ဟန်။
အင်္ကျီလက်ရှည်ကပ္ပပလေးမို့ လွင့်နေသလို။ လုံချည်လည်း

လေမှာ တလွင့်လွင့်။

ကဲ - ရေတက်လာလည်း အတူသေရုံပဲ။ အနားမှာရှိနေသည့် ညီမလင်းလက်နှိပ်တတ်မီးလေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကာ ယမင်းနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကိုကို ရေတက်လာရင် မျောပါသွားလိမ့်မယ်နော်၊ ည ၁၀ နာရီလောက်ဆို ရေတက်လာလိမ့်မယ်”

“ကိုကို အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းအငါတို့ကိုဆုလိမ့်မယ်”

နောက်မှအော်နေသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကျောက်ပြားများတစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့၏။

မကြာမီ ... ရှင်ဥပက္ကတ္တ ပြဿာဒ်အဝင်မှာ ယမင်းအသွယ်သွားခဲ့သည်။ သူ့မှာ နောက်မှအပြေးလိုက်ရသည်မို့ မောငြိမ့်မနိုးကြီး။

“အို ... ယမင်းရယ်”
သို့သော် ပါးပြင်မှာလက်ခနဲမြင်ရသည်မို့ ယမင်းငိုနေမှန်း သိလိုက်သည့်အခါ ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းကို ဆွဲပွေ့လိုက်မိသည်။

“ယမင်းရယ် ... သူတို့ပြောတာ အလကားပါတဲ့ ယမင်းကိုပဲချစ်တယ်၊ ယမင်းကိုပဲလက်ထပ်မယ်၊ ရေစက်ဆိုတယ် ကိုယ်ယုံပြီ”

“ဖယ်စင်းပါ ရှင်ကို ယမင်းမုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ဖြားယောင်းတယ်၊ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်အသေ

သွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာလဲ ရှင်က ယမင်းတို့ အညှာလွယ်မယ့်မိန်းကလေး ... အပေါစားမိန်းကလေး ဆမ်းပျော်ခေါ်လို့ရမယ့် ... ”

“အို ... ယမင်း”

ယမင်း၏နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို သူ မခံစားနိုင်စွာ လှမ်းစိတ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့်ပေါက်ကွဲနေသည့်သူမကို သူ ပွေ့ချစ်ထားမိသည်။ သူမအသွင်က လူစိတ်ပျောက်မတတ်ယိမ်းထိုးနေသည်မို့ ရေထဲပြုတ်ကျသွားမလား စိုးရိမ်မိသည်။

“ကိုကိုကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ကိုယ် စက်မှုဘွဲ့ရသားပါ၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ သူတို့ပြောတဲ့ စိတ်ရည်ဆိုတာ ကိုကိုအိမ်နီးချင်းပါ၊ လူကြီးချင်း ရည်ရွယ်ပေးမယ့် ကိုကိုစိတ်မပါ၊ ပါသွားကွာ၊ ကိုယ်ယမင်းကိုပဲလက်ထပ်မယ်”

“တော်ပြီ ... ရှင် ဘာကိုစွဲ ကျွန်မနောက်ကိုလိုက်လာရတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ရှင်လိုက်လာအောင် ဆင်နေတယ်ထင်လို့အား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ယမင်းရယ်၊ ကိုကိုကို အထင်မလွဲပါနော်၊ ကိုကို ယမင်းကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ”

“ရှင် အဆင့်တွေကျော်နေပြီ၊ အခုအဖြစ်ကို သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ခုံတည်း အတူတူတည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီရိုင်းပင်းကြတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ဘာတွေလွဲချော်နေတာလဲ၊ ခုချိန်ကစပြီး ရှင်အသွယ်သွားစေပေးနေပါ၊ ရှင်အကူအညီတွေလည်း မပေးပါရစေနဲ့ ခြေတောင်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

တော့ ခုံနံပါတ်ကစပြီး ကျွန်မ ပြောင်းထိုင်လိုက်တော့မယ်”

“ယမင်း ...”

“တော်ပါပြီရှင် ... ကျွန်မ ဒီထက်ပိုပြီး အရှက်မကွဲရပါစေနဲ့တော့၊ ကဲ ... ရှင်ပြန်ပါတော့၊ ရှင် မပြန်လည်း ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

ရှင်ဥပဂုတ္တ ပြဿဒ်အတွင်းမှ ယမင်းပြန်ပြီး ထွက်ခွာဖို့ ပြင်လျှင် ကိုကိုမင်းထင် ကြေကွဲစွာတောင်းပန်ရသည်။

“အခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုယ်အရမ်းခံစားရပါတယ်၊ ယမင်း စီစဉ်ချင်သလို စီစဉ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ညကြီးမင်းကြီးထဲ ယမင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှစိတ်မချလို့ပါ။ စောင့်ခေါ်ပါရစေ၊ ယမင်းကို ကိုယ်ဘာမှ မပြောလိုတော့ဘူး။ ဒါလည်း ယမင်း စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါ။ ကိုယ် ယမင်းကို ဘယ်တော့မှ အဆုံးရှုံးမခံဘူး ဆိုတာတော့ ယမင်းမှတ်ထားလိုက်ပါ ...”

ပြောပြီး သူလည်း ရှင်ဥပဂုတ္တ ကိုယ်တော်ကြီးကို ရှစ်ခိုးဦးချ၊ ကိုယ်ဆုတောင်းချင်တာတောင်းပြီး ယမင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခွာနေပေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ယမင်းလည်း ရှစ်ခိုးပူဇော်ပြီး ပြဿဒ်အတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ... တည်းခိုသည့် အဆောင်ထဲယမင်းရောက်သည့်အခါမှ ကိုယ့်နေရာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

ယမင်းက သူမပြောခဲ့သည့်အတိုင်း နေရာပါပြောင်းထိုင်ချက်သဖြင့် ကိုကိုမင်းထင်ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရသည်။ သူ့ခရီးဟာ သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့သလို။

ညီဗလနှင့်ဇင်သူရကလည်း သူ့ကို အသံတိတ်မေးခွန်းများမေးနေ၏။ သူဘာမှ မဖြေကြားနိုင်တော့။ ကိုယ့်ဘေးမှာပါလာသည်က မချော (၅)ယောက်အုပ်စုမှ ပြိုဟ်ဆိုးမ ရှပါ။

တစ်လမ်းလုံး စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြီး အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိ နေလေရာ ကိုကိုမင်းထင် ဆွဲကြိုးချသေပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်နေတော့၏။

ကျိက္ခမီ ရေလယ်ဘုရားမှ မနက်စောစောပြန်ထွက်ကြပြီး ခမ်းတစ်လျှောက် သံဖြူရောင်၊ မုဒုံတို့ကိုကျော်လာသည့်အခါ ကိုကိုမင်းထင်စိတ်ညစ်လှပေပြီ။

သည်တော့ အားနာပါးနာတွေလုပ်မနေတော့ဘဲ ညီဗလနှင့် နေရာချင်း လှမ်းချိန်းလိုက်တော့သည်။

“ညီဗလရေ ... မင်းနဲ့ငါနေရာချင်းလဲရအောင်၊ ဒီမှာ

ငါ နေရာတင်ပွဲချင်းပြီးသောတော့မယ်”

“အမယ် - ရွှေပါက ဘာတွေအနီးကပ် နှိပ်စက်နေသလဲ”

“ရွှေပါ မနှိပ်စက်ရပါဘူးနော်၊ သူ့ဘာသာ ငါးရုံနှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်တည်းမင်းပြီး ဟတ်ထိနေတာ”

“ညီဗလ လဲမယ်၊ မင်း ငါ့ဆရာမကြည့်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

ရွှေသလိုပေါသလိုနှင့်ပင် ညီဗလနှင့် ကိုကိုမင်းထင် နေရာချင်း ချိန်းလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့နေရာက ယမင်းကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရသည့်နေရာ။

ညီဗလကရယ် ဟဟနှင့် ...

“အဲဒီမှာ အနံ့လေးရှုနေပေါ့ကွာ ...”

“အချစ်ဆိုတာ ဒီထက်ပိုပြီးလေးနက်ပါတယ်ကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ အနံ့ရရုံနဲ့ မပြီးဘူးလား၊ အကောင်လိုက်ပါ ဝါးစားချင်တာလား”

ခင်သူရစကားကြောင့် ကိုကိုမင်းထင် အရှိက်ထိသွားဆဲ မချော (၅)ယောက်ကတော့ ပူးပေါင်းနှိပ်ကွပ်တော့သည်။

“တို့ ဘုရားဖူးယဉ်ထဲမှာ ခေတ်သစ် ယိုမိရုံနဲ့ကူးလီးယက်ပါတယ်ဟေ့ ကြည့်မလား”

“မှားတယ် ရှင်မေ့နှစ်နဲ့ မင်းနန္ဒာ မိကျောင်းကြီးစီးလို့”

“ဒဿင်္ဂီရိလည်းဖြစ်ဖို့များတယ်၊ မျက်နှာများတယ်လေး တစ်မျက်နှာ၊ နှစ်မျက်နှာ၊ သုံးမျက်နှာ ...”

“တော်ကြဟာ ... ကောင်မလေးတွေ အကျိုးစားသန့်ရင်

ရန်များတတ်တယ်”

ဘုရားဖူးကားထဲမှာ စကားတွေအော်ဟစ်နောက်ပြောင် ကြသွေ့ရွှေသလို ကိုကိုမင်းထင်လို အသည်းကွဲနေရသူလည်း ရှိသည်။

အကုသိုလ်ဝင်တာပဲ၊ ရွှေပါတို့ (၅)ယောက်အုပ်စုနှင့် လာဆုံနေရတာ သူကံဆိုးခြင်းဖြစ်မည်။

ကိုကိုမင်းထင် မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်ပါ လာခဲ့ရာ မော်လမြိုင်သို့ရောက်တော့ နေ့လယ်(၁၁)နာရီရှိပေပြီ။

“ဈေးကိုနောက်မှငင်မယ်ဟေ့၊ ဘုရားအရင်ဖူးကြမယ်၊ နောင်တော်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကိုအရင်ဝင်မယ်၊ ပြီးမှ ရွှေသာလျောင်းဝင်မယ်”

ရွှေသာလျောင်းဘုရားသို့ အရင်ဝင်တော့ ကိုကိုမင်းထင် စကားပေါ်မှဆင်းကာ ယမင်းကိုစောင့်နေမိပေမယ့် သူမ သူ့ကို သောင်လို့တောင်လှည့်မကြည့်။

ရက်စက်ပြတ်တောက်ရက်ပါပေ ယမင်းရယ်။ သို့သော် သူမကြည့်ရတာလည်း ခံစားနေရပုံပေါ်ပါသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာလေး ဆာသွယ်သွားသည်ကြောင့် ဝတ်စုံအိမ်ပေါ်အဝတ်နုရောင်လေး နှင့် အိမ်မက်ဘုံမှနတ်သမီးလေးနယ်။

မျက်မှန်တပ်ထားသည်ကြောင့် သူမ၏ခံစားချက်များကို မြင်ရ၊ ဘုရားပေါ်သို့သာ ဆောင်တန်းလှေကားမှတစ်ဆင့် ပြီးချင်းချင်းတက်သွားခဲ့သည်။ ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းအနားသို့ တက်ရဲတော့ပေမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါသွားမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဟာ မကျန်းမာဘူးမဟုတ်ပါလား ဆေးတွေရော မှန်မှန်သောက်ရဲ့လားမသိ။

ဘုရားပေါ်မှတစ်ဆင့် မြို့ဘက်သို့လှမ်းကြည့်ပြီး ဘုရားပြင်တော်ကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဓာတ်လှေကားနဲ့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“မြသာလျောင်းသွားမယ်ဟေ့ ... ဈေးလည်းဝင်ရဦးနာရီဝက်လောက်ပဲအချိန်ပေးနိုင်မယ်”

မြသာလျောင်းရောက်ပြီး ပြန်အဆင်း ယမင်း သူ့အသို့ စိုးရိမ်တကြီးကပ်လာခဲ့ရာ ကိုကိုမင်းထင်စိုးရိမ်သွားရသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ ယမင်း”

“ကျွန်မတို့ ကားနားကိုဦးလေးတို့ လူနစ်ယောက်သွားနေတယ်၊ သူတို့ ကျွန်မကိုခြေရာခံမိသွားကြပြီ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ယမင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ သူမ ခေတ္တ ငေးတွေ့ပြီးမှ ...

“ကျွန်မ ဘုရားဖူးကားနဲ့ဆက်လိုက်လို့မဖြစ်တော့ဘဲ ဒီကားကို သူတို့သိသွားပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ယမင်းရယ် ယမင်းအစီအစဉ်အရ နောက်ခရီးပြီးဆုံးရင် ကိုယ်စာသင်တဲ့ရွာပြန်မှာပဲမဟုတ်လား၊ သိနေပြီးသားနေရာပဲ၊ အဒေါ်တွေလိုက်ခေါ်ရင်ရွာကဘာကန့်မှာတဲ့လဲ”

“အခု ဒီစင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်လေ၊ သူတို့မထင်မိဘဲ သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ဆိုမှာ ခိုအောင်းနေလိုက်မယ်၊

ကျောင်းဖွင့်တော့လည်း ရွာကိုအကျိုးအကြောင်း အကုန်ပြောပြထားလိုက်မယ်၊ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ယမင်းအဒေါ်တွေ ဆိုပေမယ့် သူတို့ပေးစားချင်တိုင်း ပေးစားလို့လက်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ယမင်းသူငယ်ချင်းက ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဝေါမှာနေတယ်၊ သူငယ်ချင်းဆီပဲသွားတော့မယ်၊ ဦးကိုကို ကျွန်မအိတ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲယူပေးပါ၊ အကျိုးအကြောင်းလည်းစုံစမ်းပေးပါဦး”

“ကောင်းပြီ ... ကိုယ်သွားမေးပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ယမင်း ဒီကားနဲ့မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ယမင်းသွားချင်တဲ့နေရာရောက်အောင်ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ယမင်းတစ်ယောက်ထဲ စိတ်မချပါဘူး”

“သွားမေးကြည့်ပါဦး”

ယမင်း ဘုရားနားမှာ ကွယ်ကျန်ခဲ့ပြီး ကိုကိုမင်းထင်ကား ဆီသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ကားနားမှာ ယခုထက်ထိ ဟိုလူနစ်ယောက် စုံစမ်းမေးမြန်းနေဆဲ။ ကားထဲမှလူများမှာ ဘုရားသို့ရောက်နေသဖြင့် ကားပေါ်မှဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာပဲကျန်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကားမှာ ယမင်းရွှေရည်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပါသလား၊ ချောချောလှလှလေးလေ”

“မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကားထဲမှာ ချောချောလှလှပေပွ အများကြီးပါတာပဲ၊ ကားပေါ်ပါသမျှလူရဲ့နာမည်လည်း ခုံအောင်မသိဘူးဗျ”

“ဒါဆိုလည်း ဘုရားဖူးတွေပြန်လာအောင် စောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

“ကြည့် ... ကြည့်”

တကယ်ပင် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာရိုးရိုးသားသား မသိဘာ ဖြစ်ရမည်။ ကိုကိုမင်းထင် ဘာလုပ်ရမည်လဲဟု ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားလိုက်ရသည်။

“အင်း ... ယမင်းကို ဒီကားဆီပြန်ခေါ်လာလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ယမင်းကို ဒီလူတွေမြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ထိုသူတွေအနားမှ မသိမသာပြန်ဆုတ်ခဲ့ပြီး ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းအနားပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမအသွင်က စိုးရိမ်တကြီး

“သူတို့ ဘာတွေမေးနေတာလဲဟင်၊ ယမင်း ဒီကားမှာ ပါတာပြောလိုက်ကြပြီဦး”

“လောလောဆဲတော့ ဒရိုင်ဘာနဲ့စပယ်ယာပဲရှိတယ်၊ သူတို့က ယမင်းနာမည်ကိုမသိကြဘူးလေ၊ အဲ ... ဟို မိစ္ဆာမတွေ ပြန်ရောက်လာလို့မေးရင်တော့ သိသွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ... ယမင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဦးကိုကို ယမင်းဆိတ်တွေ ယူပေးလေ”

“နေဦး ... ယမင်း ... ကိုယ် ... ညီဗလတို့ကို အကူအညီတောင်းလိုက်မယ်၊ အခု သူတို့စောင့်ကြည့်နေတုန်း အိတ်တက်ယူရင် သတိထားမိသွားလိမ့်မယ်”

သည်စဉ် အနားသို့ပြန်ရောက်လာသည့် စင်သူရကို ကိုကိုမင်းထင် တီးတိုးအကူညီတောင်းလိုက်သည်။

“စင်သူရေ ယမင်းအိမ်က ... အဲ ... ယမင်းရန်သူတွေ လိုက်ရှုပ်နေလို့ ငါတို့ခဏရှောင်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း မိစ္ဆာမတွေ တိုလည်း ကြည့်ထိန်းလိုက်ပါဦး၊ မြို့အထွက်ကျမှ ငါတို့တက်မယ်”

“အိုကေ ... စိတ်ချ ဟိုမိစ္ဆာမတွေ ထင်သလောက်မဆိုးသေးပါဘူးကွာ”

စင်သူရ ကတိပေးလိုက်ပြီးလျှင် ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းတို့ခေါ်ပြီး လစ်တော့သည်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်သွားကြပြီး သန့်ရှင်းသော
မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ယမင်းတော့ ထမင်းတောင်မစားချင်တော့ဘူး”

“စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိနေတတ်ကြတာပဲလေ
လူတိုင်းမှာ ပြဿနာရှိတယ်။ ကိုယ်က မှန်စွာဖောက်ထွက်တတ်
ဖို့ပဲလိုတယ်။ ဒီပြဿနာလောက်များ ယမင်းရယ် အသေးအဖွဲ့ပါ”

“ဘာ ... ဒါ အသေးအဖွဲ့ဟုတ်လား။ ကိုယ့်အဖေ
ယောက်ျား။ ကိုယ့်အဖေလောက်ကြီးကိုယူရမယ့်ကိစ္စကြီးများ
အသေးအဖွဲ့တဲ့လားဟင် ... ရှင် ... ရှင်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ယမင်းကမူးရှူးထိုး ထရပ်လိုက်လျှင်
ကိုကိုမင်းထင် ရှစ်ခိုးဦးချနှင့် ယမင်းလက်နှစ်ဖက်ကို အလျင်
အမြန်ဆွဲရ၊ အနူးညွတ်တောင်းပန်ရသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ဒီအဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ရပါဘူး ယမင်းရယ်
ကိုယ်က ယမင်းပြဿနာကို မှန်ကန်စွာဖြေရှင်းလို့ရှိရင် လွယ်
တယ်လို့ပြောတာပါ။ ကိုယ် ယမင်းအပေါ် ဘယ်လောက် အလေး

ထားတယ်ဆိုတာ ယမင်းသိပါတယ်ကွာ”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး။
ဖယ် ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

ယမင်း အဆမတန်ပေါက်ကွဲနေလျှင် ကိုကိုမင်းထင်
မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။ ယမင်းက ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသည်မို့
သူလည်း အပြေးထွက်လိုက်ရသည်။

“ယမင်း _ ယမင်း မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ယမင်းကို ကိုယ်လိုက်
စောင့်ရှောက်ပါရစေ”

“မလိုဘူး ရှင်ကျန်ခဲ့တော့၊ ကျွန်မကလေးမဟုတ်ဘူး။
ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ကြည့်ရှောင်
နိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မှစိတ်မချတာ”

“အပိုတွေ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ရှင်ကျန်ခဲ့တော့
ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဘယ်လိုပင်ပြောပြော ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းကိုစိတ်မချနိုင်
ပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်နေမိသည်။

အင်းလေ ... သူ ငါ့ကို စိတ်နာနေမှာပေါ့။ သူ့အမြင်မှာ
ငါက စေ့စပ်မယ့်သူရှိရက်နဲ့ သူ့ကိုသက်သက်လိုက်ရှုပ်နေသလို
ဖြစ်နေတာကိုး။

ဥပေက္ခာပြုလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရတာလည်း သံယောဇဉ်
ကြီးလွန်းလို့ဖြစ်မည်။

အချစ်ဟာ လူ့ကိုသည်းခံစေတတ်တယ်။ ဖိုးရိမ်သောက

လည်းရောက်စေတတ်တယ်။

ယမင်းနောက်မှလျှောက်လိုက်ရင်း ... ခေါက်ဆွဲကြော်
ဆိုင်မှ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ထုပ်နှင့် အသားကင်၊ အစိမ်းကြော်တွေ
လည်း လျှင်မြန်စွာဝယ်လိုက်သေးသည်။

သူ့ဆိုင်မှာဝင်ဝယ်နေတော့လည်း ယမင်း နောက်သို့လှည့်
ကြည့်ပြီး ယောင်လည်လည်နှင့်စောင့်နေသဖြင့် ကိုကိုမင်းထင်
အားတက်သွားရသည်။

ခွေးမလေး လူကဖြင့်ကလေးရုပ်တောင်မပျောက်သေးဘူး
လူကြီးလိုက်ဖမ်းနေတယ်။ မျက်နှာစိမ်းမြို့မှာ သူမလေးကြောက်နေ
မှာအမှန်။

အထုပ်ကလေးတွေဆွဲပြီး ကိုကိုမင်းထင် ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လိုက်တော့ ယမင်းကိုမီးသွားလေ၏။

“ဆာပြီကလေးရယ် ... တစ်နေရာရာမှာ ဝင်စားကြရ
အောင်၊ ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဝင်ထိုင်ကြမယ်လေ”

“မထိုင်ပါဘူး မစားပါဘူး ... ”

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ယမင်းကို ကိုယ် ... ”

“တော်စမ်းပါ ... အပိုတွေ မယူပါဘူး”

“ဘာပြောရသေးလို့လဲကွာ ... ဘာကိုမယူတာလဲ
ကိုယ်ပြောမှာက ယမင်းကိုညီမလေးလိုစိုးရိမ်တာပါလို့ ကဲ ...
ရှေ့ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်မယ်နော်”

“အင် ... ”

နောက်ဆုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဝယ်လာသည့်

ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ အသားကင်တွေဖြည့်စားကြသည်။
လက်ဖက်ရည်လည်းသောက်ရတာပေါ့။

“ဒီကပဲစောင့်မယ်၊ ဒါကားပြန်ထွက်လာမယ့်လမ်းပဲ၊
ဒီလမ်းကဆက်သွားမှာ၊ ဘယ်မှလျှောက်မကြည့်တော့ဘူးနော်”

“အင်း ... ”

“ဒီလိုတော့လည်း လိမ္မာသားပဲ”

မြို့အထွက်လမ်း ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သူတို့စီးလာ
သည့် ဘုရားဖူးကားကို စောင့်နေကြရသည်။

“ဟော ... ကားလာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ယမင်းနေဦး ... ကိုယ်အရင်ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ညနေ ၃ နာရီလောက်မှာ ဘုရားဖူးကားရောက်လာခဲ့လျှင် ကိုကိုမင်းထင် ကားထွက်တားလိုက်သည်။ ကားအပေါက်မှာ ဇင်သူရ ရပ်လျက်။ ကားက သူ့ကိုမြင်တော့ ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ဇင်သူရ ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲခနဲဆင်းလိုက်သည်။

“ရှုံး ... ကားပေါ်မှာ ဟိုလူနှစ်ယောက်ပါလာတယ်၊ မင်းတို့အထုပ်တွေ နောက်ကဂိတ်မှာအပ်ပစ်ခဲ့တယ် သွားယူ၊ အကျိုးအကြောင်းလည်း ငါ စာရေးပစ်ခဲ့တယ် ... ”

အမြန်ပြောပြီး အမြန်ကားပေါ် ပြန်တက်သွားလေရာ ကိုကိုမင်းထင် အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဆွဲ ... ဆရာရေ၊ လူနို့တွေမတင်တော့ဘူး”

ကားထွက်သွားလေမှ ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းကို အခြေအနေတွေရှင်းပြလိုက်၏။

“ကားပေါ်မှာ အဲဒီလူတွေလိုက်လာလို့ ဇင်သူရ ကိုယ်တို့အထုပ်တွေကို နောက်ကကျန်ခဲ့တဲ့ဂိတ်မှာအပ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ အကျိုးအကြောင်းလည်း စာရေးခဲ့တယ်တဲ့၊ သွားယူကြစို့”

ကားတစ်စီးတားစီးပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကားဂိတ်မှာ အထုပ်တွေသွားယူလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ရန်သူတွေ ကားနှင့်ပါသွားပြီမို့ တစ်ချက်တော့စိတ်အေးရသည်သာ။

ယမင်းကြည့်ရတာ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်ပုံ။

“ကဲ ... ယမင်းရေ ... ဝေါကို လိုင်းကားစီးသွားရမယ်၊ ကားစောင့်ကြရအောင်၊ ပဲခူးဘက်၊ ရန်ကုန်ဘက်သွားတဲ့ကားစီးရမှာ ... ”

ညနေ ၃ နာရီကျော်ပြီမို့ ကားကခပ်ကျကျ။ နောက်ဆုံး သူတို့ကားတစ်စီးကို တားစီးလိုက်ကြသည်။ ကုန်တွေအပြည့်တင်ထားသည့် ကားနောက်ထဲ ဒီလိုပဲ ကြပ်ကြပ်သပ်သပ်စီးရမည်။ ခရီးသည်တွေက (၆)ယောက်။

အပေါ်တက်စီးမှ ခရီးသည် ၆ယောက်လုံး ယောက်ျားတွေ ချည်းမို့ ယမင်းမျက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် ကိုကိုမင်းထင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

ယမင်း - သူ့အနားသို့တိုးကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ကြောက်လန့်တကြားပြောမိသည်။

“ဦးကို - ယောက်ျားတွေချည်းပဲ၊ ယမင်းကြောက်တယ်၊ ဝေါကိုမှောင်မှာ ညလယ်လောက်ရောက်ချင်ရောက်မှာ မိန်းမဆိုလို့ ယမင်းတစ်ယောက်တည်း။

“ယမင်းရယ် ... ဘာမှမပူပါနဲ့ ... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

“ဦးကို ... လူတွေက ဓားပြတိုက်မယ့် လူတွေတော့မဟုတ် ပါဘူးနော်”

(၆)ယောက်လုံး အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် လူလတ် ပိုင်း အလုပ်ကြမ်းသမားရုပ်တွေ။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပုံစံကြည့်ရတာ ရာဘာခြံတွေကပြန် လာတဲ့ အလုပ်သမားတွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကြည့်ပါလား အထုပ် တွေအပိုးတွေနဲ့”

“အင်း ... အင်း ဒါပေမဲ့ သတိနဲ့နေနော်၊ တစ်ကားလုံး ယောက်ျားတွေရည်းမဲ့၊ ယမင်းကြောက်တယ်”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ ကိုယ်သတိနဲ့နေရိမယ်”

ယမင်း ... သည်မျှစိုးရိမ်နေတော့ ကိုကိုမင်းထင် မျက်မှန် နက်တပ်ပြီး ကိုယ့်လူတွေကို အကဲခတ်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမင်းက ချောချောလှလှလေးမို့ ထိုလူတွေ အသည်းအသန် ခပ်ရိုင်းရိုင်းကြည့်နေကြတာတော့အမှန်။

မိန်းမ မမြင်ဘူးသူတွေကျနေတာပဲ။ စားမတတ်၊ ဝါး မတတ်နဲ့။

သည်တော့လည်း ကိုကိုမင်းထင် အကြံထုတ်ရပြန်သည်။ သည်လူတွေနှင့် ဝေါအထိ ခရီးဆက်နေလိုဖြစ်မည်မထင်။

သို့သော် ကိုယ်က ဝေါအထိသွားမည်လို့ပြောပြီးပေပြီ၊ ယမင်းက ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည့်စွာအားထားနေသည်မို့ သူ

ကလေးမည်တစ်ယောက်မစွန်းဖို့ ကိုယ့်မှာတာဝန်အပြည့်ရှိသည်။

သူစိတ်ထင်လို့လားမသိ။ ဟိုလူ(၆)ယောက်ရဲ့ ပုံစံကလည်း ဘာတွေနီးနှောတိုင်ပင်နေကြသည်မသိ။ မျက်ရိပ်မျက်ကဲတွေ ပြနေသလိုလို။ တီးတိုးစကားတွေပြောနေသလိုလို။

သည်တော့လည်း ကိုကိုမင်းထင် မလိုလေးလိုလေး အကြံထုတ်ရတော့သည်။ သည်လူတွေနှင့်မမှောင်ခင် လမ်းခွဲမှပါ ဝင်။

သို့သော် ... ကားကလည်း ကုန်ကားမို့တောက်လျှောက် မောင်းနေလိုက်တာ။ အဲ ... ဂိတ်တွေမှာတော့ရပ်သည်။ ဂိတ် တစ်ခုခုမှာဆင်းရတော့မှာပဲ။

ကျိုက်ထိုမရောက်မီ မှောင်လာသည်အထိ မည်သို့မျှ အခွင့်မသာသေး။ သတိနှင့်အမြဲနေနေသည်မို့ ကိုကိုမင်းထင် အာရုံထဲမှာ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်တွေကို ခံစားနေရသလို။

ကားပေါ်မှာ အတူကျပ်ညှပ်စီးလာရသည့် လူ(၆)ယောက် အသွင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြမ်းတမ်းလာလိုက်တာ လူစင်စစ်မှ နီလူးသရဲဖြစ်တော့မည်နယ်။

ကားဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာကရော။ သူတို့တွေဟာ အတူတူတွေပဲလား။

ကိုကိုမင်းထင်အိတ်ထဲမှ ခရီးဆောင် (၆)လက်မ နှစ်ဘက် သွား စားမြှောင်တစ်လက်ပါပေမယ့်၊ ကျောထဲမှစိမ့်တက်လာ ချိတ်တာ ငှက်ဖျားတက်နေသည်နယ်။

ယခုကျ ... သူမ ကိုကိုမင်းထင်ကို ရန်မဖွဲ့နိုင်တော့။ ချွေတောင်းစာပေး

လောလောဆဲ သူမကိုကယ်တင်မည့်သူဟာ သူပဲရှိသည်။
 နောက်ဆုံး အိတ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဘယ်သူမှမသိအောင်
 ကိုယ့်ဂျာကင်အိတ်ထဲသို့ပြောင်းထည့်လိုက်ပြီး ယမင်းကို အနွေး
 ထည့်ဝတ်စေရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေလျှင် (၆)ယောက်
 အဖွဲ့ကလည်း မျက်ခြည်မပျက်ကြည့်နေကြည်နေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ကားလမ်းတစ်လျှောက် လူနေအိမ်ခြေတွေမတွေ့ရသည့်
 ကြားထဲ အမှောင်ကြီးစိုးလာပြီမို့ ကားပေါ်မှလူများအတင့်ရဲလာ
 သည်။

ကိုကိုမင်းထင် သူတို့ကိုလုံးဝမကြောက်ပါ။ ကုန်တွေ
 အပြည့်တင်ထားသည့်ကားပေါ်မှာ သူတို့ဘာမှလှုပ်ရှားလို့ရမှာ
 မဟုတ်။

“ကျွန်မိန်းမ ... အိမ်သာတက်ချင်လို့”

“လမ်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်အိမ်သာတက်လို့ရမလဲ၊ ကား
 ဆရာ ... ဟေ့ ... ကားဆရာ ကားဆရာပဲပါဦး၊ ဒီမှာ
 ခင်ဗျား ပူတူးတူးလေး အခင်းသွားချင်လို့တဲ့ အ ... ဟဲ ဟဲ”

ကားပေါ်မှာလူတွေဟာ ကားဆရာနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေ
 တာဖြစ်မည်။ သူတို့လှမ်းပြောလိုက်လျှင် ကားကြီးတုံ့ခနဲရပ်သွား
 ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ကားစီးလာရတာလည်းညောင်းရော
 ပေါ့၊ ကဲ ... ဆင်းကြ၊ ဆင်းကြ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

အသလွတ်ရယ်နေကြရင်း မျက်စိပ်ပြနေကြသည့်လူတွေ
 ကြောင့် ယမင်းမှာ ကားပေါ်မှဆင်းရတာ ခြေမခိုင်ချင်တော့။
 “ဘုရား ... ဘုရား ... ငါတို့ ဘီးလူးတွေရဲ့ကားကို
 စီးလာခဲ့မိကြတယ်။

လမ်းကလည်း ပြည်မဘက်လို ကားအသွားအလာ မရှုပ်၊
 ကားတစ်စီးနှင့်တစ်စီးတွေ့ဖို့ဆိုတာမလွယ်။

ကိုကိုမင်းထင် ဒီအုပ်စုကို ဖြိုခွဲပစ်ပါမလား။

သူမရင်ထဲ ကြောက်ရွံ့တွေ့ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပေမယ့်
 ကိုကိုမင်းထင်ကတော့ ဣန္ဒြေအပြည့်။ သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်
 တွေ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေ ရှိနေသည့်နယ်။

“ကဲ ... မြန်မြန်သွားကြ၊ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ ဟဲ
 ဟဲ ... ဟဲ ... ဟေ့လူတွေ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထား”

“အား ... စိတ်ချ၊ စိတ်ချ ... ကဲ ... မဲအရင်နှိုက်
 ကြရအောင်၊ ကံစမ်းမဲအရ အစီအစဉ်ချကြတာပေါ့”

တဟားဟားရယ်ရင်း သူတို့အာရုံများနေကြစဉ် ယမင်းကို
 တွဲပြီး ကိုကိုမင်းထင် ကားနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်လာခဲ့
 သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအားကိုးနှင့်။

“တောက် ... လူပါးဝလိုက်ကြတာ ... ”

“ဦး ... ဦးကို ... ယမင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊
 ယမင်းအရမ်းကြောက်တယ် ... ”

“မပူနဲ့ ငါတို့ထွက်ပြေးကြတာပေါ့၊ ဟိုဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း
 မှာ ရွာရှိတယ်၊ လမ်းဘေးမှာလည်း ချုံတွေ၊ သစ်ပင်တွေနဲ့”

“လွတ်ပါမလား ဦးကိုရယ်၊ သူတို့ကကားနဲ့”

“ကားလမ်းအတိုင်းမပြေးဘူး၊ လမ်းဘေးဆင်းပြေးမှာ၊ မှောင်လည်းနေပါပြီ ကိုယ့်တို့အထုပ်တွေကျန်ခဲ့တော့ ပြေးမယ် ထင်မှာမဟုတ်သေးဘူး”

ကိုကိုမင်းထင်နှင့်ယမင်းတို့ ကားလမ်းဘေးသို့ဆင်းပြီး တိတ်တဆိတ်ပြေးကြရာ ကားသမားနှင့်အဖွဲ့ ချက်ချင်းမသိကြ သေးပေ။

တော်တော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ သူတို့အဖွဲ့ ရုတ်ရုတ်သံသံ နှင့်ဆင်းပြေးရှာကြတာ မြင်ရသည်။ လူကုန်တော့ လိုက်မလာ လောက်ပေ။ ကားနှင့်ကုန်တွေရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနှင့်ပြေးလိုက်လာကြသည့် မကောင်း ဆိုးဝါးများကို မှောင်ထဲသစ်ပင်၊ ချုံပင်များနောက်မှာ နေရာယူပြီး သည့်ကိုကိုမင်းထင် ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နောက်လိုက်လာတာ လူ(၄)ယောက်။ သူ အနီး အနားမှ ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်တုံးခပ်လတ်လတ်များကို စုပုံထား လိုက်သည်။

လာခဲ့စမ်း - ငါ ကျောက်ခဲပစ် ဘယ်လောက်တော်တယ် ဆိုတာ သိစေရမယ်။

ကိုယ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဧရာဝတီလျှင် သူ ... မိစ္ဆာများကို ကျောက်ခဲကြီးကြီးများနှင့် လှမ်းချိန်ပြီး တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

ခွပ်တော့ဘေး

“ခွပ် ... ”

“အား ... ”

“အား ... ဒီး ... ”

နှစ်ယောက်ထိသွားပြီး လဲကျသွားကြလျှင် ကျန်နှစ် ယောက်မှာ ကျောက်ခဲများလာရာသို့အလန်တကြားကြောင်ကြည့် နေကြသည်။

ကိုကိုမင်းထင် နောက်ကျောက်ခဲနှစ်လုံးနှင့် ထပ်ထုပ်ပစ် လိုက်သည်။

“ခွပ် ... ”

“အား ... သေပါပြီ”

“ပြေး ... ပြေး ... ဆော်တယ်ဟ”

“လက်တန်းတယ်ဟ ... ”

“သတ္တိရှိရင် ဆင်းလာခဲ့ကြဟေ့၊ အယုတ်တမာကောင် တွေ”

(၄)ယောက်လုံး သွေးသံရဲရဲဖြင့် ကားဘက်သို့ ဒယ်ဒယ်ပိုင် ပြန်ပြေးကြစဉ် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ရွာရှိမည့်ဘက်သို့ဆက် ပြီး ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုလူတွေ ဖြိုသွားလောက်ပေပြီ။ ပြီး ကား နှင့်ကုန်တွေကိုလည်း ထားပြီးလိုက်လာကြမည်မဟုတ်တော့ပေ။

လွယ်လွယ်ရမလားလို့ စမ်းချင်သည့်အဖွဲ့လည်း မှတ်သား လောက်ပေပြီ။

လှည့်ကြည့်၊ လှည့်ကြည့်နှင့်ပြေးလာကြရာ တော်တော်

ဝေးဝေးသို့ရောက်လာကြပေပြီ။ နောက်မှ မည်သူမျှလိုက်လာ ကြတာမတွေ့ရသဖြင့် တောင်ကုန်းလေးထစ်ခုမှာ သူတို့နှစ် ယောက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

ယမင်းခမျာ ထိုင်ရုံတင်မက ပုံပွဲလေးလဲကျသွားပြီး လူ ကလည်း ငှက်ဖျားတက်သလို မေးချင်းတက်တက် ဂိုက်နေလေ တော့ရာ ကိုကိုမင်းထင် သနားလိုက်ရတာအလွန်ပေ။

“ယမင်း ... ယမင်း အမောဆိုသွားတာလားဟင်၊ ဒါမှ မဟုတ် ချမ်းလို့လား”

သူမ ယခုမှ ရှိက်ကြီးတင် ငိုချမိခဲ့သည်။

“ကဲကြီးလို့ပါလား ဦးကိုရယ် ... ယမင်းတစ်ယောက်ထဲ ဆိုမတွေးဝံ့စရာပါ။ ဦးကို သတ္တိရှိလို့ ဉာဏ်ကောင်းလို့ ယမင်းတို့ ခုလိုလွတ်လာရတာ”

ရှိက်သံလေးဗလုံးဗထွေးနှင့် ယမင်းတုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေ လျှင် ကိုကိုမင်းထင် သူမကို ကြင်နာစွာ ထွေးဖက်ထားမိသည်။

“ခု ... ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ မကြောက်နဲ့တော့ နော်”

သူ ... နာချီကြည့်မိလိုက်သည်။ အိုး ... ည ၁၀နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ ပြေးရ၊ လွှားရ၊ ရုန်းရ၊ ကန်ရမို့ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင်မသိ။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဘေးဘေးဘီဘီသို့ သူလှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်သည်။ ရှေ့က သစ်ပင်တွေခပ်အုပ်အုပ်ဟာ ရွာမှဟုတ်ခဲ့ လား။

တစ္ဆေသရဲတွေ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ကြက်ကုန်းလား။ သွေး ပျက်လုအောင် အသက်အန္တရာယ်တွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်မို့ နှစ် ယောက်လုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတာလည်းအမှန်။

သည်နေရာလေးမှာပဲ မွီးလင်းအောင် နားခိုပြီး မိုးလင်းမှ ကားလမ်းပေါ်ပြန်တက်။ ကားတားစီးပြီး ခရီးဆက်ရလျှင်ကောင်း မည်လား။

ဒီစင်ဘာလကြီးမို့ နှင်းတွေနှင့် ထူပိန်းနေပြီး သူတို့ခေါင်း ပေါ် အင်္ကျီပေါ်တွေမှာ နှင်းတွေကလည်း စိုစွတ်လျက်။

တစ်ညလုံးဆိုရင်ဖြင့် အအေးပတ်ပြီး သေနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ရွာတွေအောင် မလျှောက်နိုင်တောင်မှ နားခိုစရာတစ်ခုခုတော့ တွေ့အောင်ရှာရပေဦးမည်။

“ကဲ ... ထ ညီမ၊ နားစရာတစ်နေရာရာတော့ ရှာကြဦးစို့၊ ဒီနေရာကနှင်းတွေနဲ့ အမိုးမရှိ၊ အကာမရှိ၊ လေကလည်း တိုက် သေးတယ်၊ ကိုယ်တို့အအေးပတ်ပြီးသေလိမ့်မယ်”

သူကလေး၏လက်မောင်းကို ယုယစွာဆွဲထူပြီး ကိုကို မင်းထင် ခရီးဆက်ရပြန်သည်။ မကြာမီ ... သူတို့ သစ်စုတ် တဲလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

သစ်စုတ်တဲလေးက အကြော်တဲလိုပင် အခင်းမရှိ။ အမိုး နှင့်အကာသာရှိသည်။ နောက် ... သူတို့ကံကောင်းသည်က တဲရှေ့မှာခုတ်ပြီး မသယ်ရသေးသည့် ထင်းခြောက်ပုံတွေရှိနေခြင်း ခါပင်။

“ကဲ ... ယမင်းရေ ... ဒီညတော့ ဒီတဲလေးကိုပဲ

ဆီးနိုးနားလို့မှတ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ အမယ် ... တဲထဲမှာ ကောက်
ရိုးတွေ၊ သစ်ရွက်တွေ၊ မြက်ခြောက်တွေခင်းထားပါလား၊ ကေတု
တို့နှစ်ယောက် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလို့ နတ်သိကြားတွေ ဖန်ဆင်းပေး
ထားတာဖြစ်ရမယ်”

“နတ်ဖန်ဆင်းတာမဟုတ်ဘဲ သရဲတွေဖန်ဆင်းထားတာ
ဖြစ်နေလို့ ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်နော်”

“ဟာကွာ ... ယမင်းကလည်း သွေးပျက်စရာတွေ
မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုအားကိုးစမ်းပါ ကလေးရယ်၊ ကဲ ...
အချမ်းလုံအောင် ကိုယ်မီးမွေးပေးမယ်”

“မီးခြစ်ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ ... ယမင်းအတွက်ဆို အရာအားလုံး
ဖန်ဆင်းပေးမယ့်ကိုယ်လေ”

“အရေးထဲ ... နောက်နေရသေးတယ်”

“တကယ်ပါ ... ကိုယ့်မှာမီးခြစ်ပါလာတယ်”

မြေခိုက်တဲလေးထဲ သစ်ရွက်မွေ့ရာပေါ်မှာ ထိုင်ကြရင်း
မီးဖိုမှာ မီးမွေးကြသည်။ ထင်းခြောက်တွေကို တဲထဲမွေ့ယူလို့
ပြီးမွေးသည်မို့ မီးမွေးရတာ လွယ်ပါသည်။

“အား ... နွေးသွားပြီ၊ ဒီလိုတော့လည်း ဘဝက ထဲ
သလောက်မဆိုးတော့ဘူးနော်”

“အင်း ... ”

“လခိုက်ညပေမယ့် နှင်းတွေဝေနေတဲ့ ဒီညဒီနေရာထဲ
ဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အလှဆုံး မပေနိုင်ဆုံးစနေရာလေးပါ”

ကိုကိုမင်းထင် ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ရေခွက်နေလျှင်
ယမင်း မီးလှုံရင်း မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

“ဒီလောက်ခက်တွေရောက်နေရတဲ့ကြားထဲ ကဗျာဆန်
နေရသေးတယ်၊ ကဲ ... ယမင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးတော့ အိပ်လို့
မဖြစ်ဘူးနော်၊ တောထဲတောင်ထဲ ... အန္တရာယ်ဆိုတာ လက်
တစ်ကမ်းရယ်”

“ဟာကွာ ... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့၊
အိပ်ပါ ယမင်းအိပ်၊ ကိုယ်မီးထည့်ရင်း ယမင်းကိုစောင့်ပေးမယ်”

“ဦးကိုကိုအိပ်ပါ ... ယမင်းစောင့်ပေးမယ်”

“ယမင်းအိပ် ... ကိုယ်အိပ်ပျော်နေတုန်း တစ်ခုခုဆို
ယမင်းလိပ်ပြာလွင့်မှာမိုးလို့ ... ”

“အိ ... ဘာတစ်ခုခုလဲ ဦးကိုနော်၊ ယမင်းကို မခြောက်နဲ့
ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တာလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ရမှာလဲကွာ၊ တောဆိုတော့ သရဲ၊
အမွေ့ မြွေ၊ သားကောင်တွေရှိတတ်တာကိုး၊ ကျားတွေ၊ ခြင်္သေ့
တွေတောင်ရှိချင်ရှိမယ်”

ချစ်သူနှင့်အတူရှိနေရသည်မို့ ကိုကိုမင်းထင် ရင်ထဲမှာ
အားကိုမွေ့ရာ၊ မြေကို သင်ဖျူးဖျာ ထင်နေမိသလားမသိ။

သူ ဗရွတ်ရွတ်တောက်လျှောက်ပြောနေလျှင် ယမင်းခမျာ
မျက်လုံးလေးချားပြူးနေပြီး ... မျက်ရည်များပါ စီးကျလာတော့
သည်။

“ဦးကိုမကောင်းဘူး၊ ယမင်းကို အကြောက်လွန်ပြီး သေ

အောင်လုပ်နေတယ် ... သွား ... သွား ... ”

“တကယ်သွားလိုက်မှာနော်၊ ဒီလောက်ဆိုတော့ ကောင်မလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားပစ်ခဲ့မယ်”

မျက်ရည်များသုတ်ပေးရင်း သူပြောနေတော့ ယမင်း သူ့ကိုထုရိုက်နေလေ၏။

တောက်လောင်နေသည့်မီးဖိုလေးဘေးမှာ သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်မီးတွေရော တောက်လောင်တော့မှာလား။

အချစ်ဆိုတာ ... မီးပါပဲလေ။
လူသားတွေကို ရှင်သန်လောင်မြိုက်စေတယ်။
ခွန်အားကို ဖြစ်ထွန်းစေပါတယ်။

“ကဲ ... ကဲ ကိုကိုနောက်နေတာပါကွာ၊ ယမင်းလေး အိပ်တော့နော်၊ ကိုကိုစောင့်ပေးနေမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ပစ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ နောက်မှ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“ဘာကိုကိုလဲ ... ဦးကိုနော် ... ဒါနောက်နေရမယ် အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းမှ အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ကျွန်တော်မျိုးကလည်း နည်းနည်းမှ အတိမ်းအစောင်းမခံပါဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကတော့ တစ်ပြား သားမှ မလျော့နိုင်ဘူးနော်”

“ဦးကို ... ”
“ခင်ဗျာ ... ခစားလျှက်ပါ ဘုရား ... ”
“ယမင်း ရန်စကားတွေမပြောချင်ဘူးနော် ... ဦးကိုမှာ

ထက်ထပ်ရမယ်သူရှိတယ်၊ ယမင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ စောင့်ရှောက်ပါ၊ တောင်တောင်အိအိစိတ်တွေမမွေးပါနဲ့”

“ဒါ ... ကလေးကစားနေတဲ့ ကစားကွင်းမှမဟုတ်ဘဲ အချစ်ရယ်၊ ဘဝဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်”

“ဘာ ... မဆိုဘူး ... ”
ကိုကိုမင်းထင် တစ်ယောက် ပြီးပြီးကြီးနှင့်ကြည်နူးနေရာ ယမင်း သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး မီးပုံလေးဘေးမှာ ကျေးအိပ်လိုက်ပါ သည်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပါပဲ။
ကံယုတ်လို့ဆူးပုံနင်းတာမဟုတ်ပေမယ့် လူဆိုတာ ကံစီမံရာ တိုင်းပဲထင်ပါရဲ့ရှင်။

ဘယ်လောက်ပင် မောပန်းခွမ်းနယ်နေပေမယ့် ယမင်း
ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရပါ။

တောကြီးပျက်မည်းလောက်မခေါင်ပေမယ့် တောထဲ
တောင်ထဲမှာဆိုတော့ သူပြောသလို သရဲ တစ္ဆေတွေဆိုတာ
လည်း လှည့်လည်ကျက်စားနေနိုင်တာပဲ။

နောက် တောခွေးတွေ မြေတွေဆိုတာလည်း ရှိနိုင်တာပဲ။

ယမင်းငယ်ငယ်က အဖိုးပြောဖူးပါသည်။ သူတို့တွေ
ညကြီးသန်းခေါင် လည်းတွေ့နှင့် ခရီးသွားကြတော့ လှည်းလမ်း
ဘေးသစ်ချိုင်းကိုဖြတ်ရသတဲ့။ သစ်ချိုင်းနားမှာ အဘွားကြီး တစ်
ယောက် ဆံပင်စားလျား၊ သနပ်ခါးအဖွားသား၊ ဗျက်နာမာမာ
တင်းတင်းကြီးနှင့်ရပ်ကြည့်နေလိုက်တာ လူမှန်၊ တစ္ဆေမှန်း မသိ
ရပေမယ့် တစ္ဆေဖြစ်ဖို့များတယ်တဲ့။

တောရွာတွေမှာ ဒီလိုပဲ လူသေရင် မသားကို သနပ်ခါး
လိမ်းပေး၊ ပြင်ဆင်ပေးကြတာပဲမဟုတ်လား။

သူမ အတွေးတွေနှင့်ချောက်ချားနေမိစဉ် မီးဖိုမှ မီးက

လည်း မှန်ပျံ့ပွဲလင်းတော့သဖြင့် ယမင်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့
နှင့် ထထိုင်လိုက်ရသည်။

သော် ... မောင်မင်းကြီးသားက ငုတ်တုတ်အိပ်ပျော်နေ
တာကို။

မီးပုံ၏တစ်ဖက်မှာ ပင်ပန်းထွန်းသဖြင့် ငုတ်တုတ်အိပ်ပျော်
နေသည့် ဇာတိကိုမင်းထင်ကို ယမင်းမနိုးရက်တော့ပါ။ တဲအပြင်သို့
ထင်းခြောက်ထွက်ယူရန် သူမ ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

တဲအပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ အမှောင်ထုက ကြီးစိုး
လျက်။

ကောင်းကင်မှကြယ်တွေကလည်း နှင်းထုကို ထိုးဖောက်
မလင်းနိုင်ရှာ။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုထဲသို့ ထင်းထပ်ထည့်နိုင်ဖို့ အပြင်
ဘက်ထွက်ပြီး ထင်းယူရမှာပါပဲ။

ကြောက်စိတ်ကိုတင်းပြီး ယမင်းတဲပြင်သို့ထွက်လိုက်လျှင်
စိတ်ကချောက်ချားနေသည်ကြောင့် လူကကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ
နေ၏။

ယမင်း ... မှောင်ထဲမှာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်
မိသည်။

မှောင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်လက်ဝါးတော့ ကိုယ်မြင်ရ
တာပဲ မဟုတ်လား။ သည်စဉ် ... ချွတ်ခနဲ အသံကြားသလိုလို
ရှိလိုက်သဖြင့် သူမ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အမလေး ...”

မည်းမည်းမားမားကြီးရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်။

ယမင်း၏လိပ်ပြာလွင့်မတတ် အော်လိုက်သည့်အသံနောက်မှာ
သူမလည်း ခေါက်ခနဲ သတိလစ်လဲကျသွားတော့သည်။

“ယမင်း ... ယမင်း ... ယမင်း ... သတိရလာပြီလား”

“အင့် ... အင် ... ”

မီးတွေ တဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည့်တဲလဲမှာ ကိုကိုမင်း
ထင်က သူမကို ပွေ့ချီပြုစုလျက်။

ယမင်း အလန့်တကြား ကြိုးထလိုက်ပြီး တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်နေရင်း မေးမိသည်။ သူမကိုယ်မှာ ချွေးတွေလည်း ရွဲ
လျက်။

“သရဲ ... သရဲ ဘယ်မှာလဲဟင်၊ စောစောက ယမင်း
ထင်းထွက်ယူတော့ ... သရဲ သရဲ ... မားမားကြီး မည်းမည်း
ကြီး ... ”

“မရှိပါဘူးကွာ ... ယမင်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်ချောက်
ချာနေတာပါ။ ယမင်းအော်သံကြားလို့ ကိုကိုထွက်ကြည့်တော့
ဘာမှမရှိပါဘူး။ ကိုကိုကိုနှိုးပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ တင်းယောက်
ထည်း တဲပြင်ထွက်ရတာလဲ၊ သတ္တိကတော့ ဗန္ဓုလမြေ။

အလောင်းဘုရားမြတ်ပဲ”

“ဟင့်အင်း ... ယမင်းမြင်ရတယ်၊ အကြီးကြီးပဲ၊ မည်းမည်းကြီး ... ”

“ဟာကွာ ... ယမင်းကလည်း ဘာမှမရှိပါဘူးဆို ... ကေန္တ ကိုယ့်ကိုလန့်ပြီး ... ”

“အာ ... မြင်ရပါတယ်ဆို”

“ကဲ ... ထားထား ... မြင်ရလည်း ... ထားလိုက်၊ အခု မရှိတော့ဘူးနော်၊ ကိုကိုကို ကြောက်လို့ထွက်ပြေးသွားပြီ ဟုတ်ပြီလား ... အိပ် ... အိပ် ပြန်အိပ်တော့နော်၊ ကိုကို မိုးလင်းတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်ပေးနေမယ်၊ အခုပဲ ညတစ်နာရီရှိပါပြီကွာ၊ မိုးလင်းတော့မှာပါ”

သူမကို ခေါင်းလေးပွတ်ပေးပြီး ချော့မော့ပေးနေသည့် ကိုကိုမင်းထင်အသွင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်။ ယမင်း ကလေးလေးလို တအိအိငိုကျွေးချင်မိတာ ဘာကြောင့်မသိ။

ယမင်းဘဝက ဆိုးလိုက်တာ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ဆုံးပါးသွားခဲ့ရပြီး ဖခင်ကလည်း နောက်အိမ်ထောင်နှင့်။

အဒေါ်များ၏ ပြုစုယုယမှုအောက်မှာ ကြည်နူးပျော်မွေ့နေရပေမယ့် ထိုကြည်နူးမှုဟာ သက်ဆုံးမတိုင်ခဲ့ပါ။

အဒေါ်တွေဟာ သူမကို ဘဲဣလေး ကြက်ကလေးလိုမွေးပြီး ရိုက်ချက်စားကြတော့မည်။

ယမင်းကောင်းစားဖို့ဆိုပြီး အဒေါ်ငယ်ယောက်ျားနှင့် သူတို့ မို့ဆက်ပေးစားချင်ရက်ကြသည်။

၁၁၅

ကြယ်စင်ပုဒေ

အရက်၊ မိန်းမ အကုန်လိုက်စားသည့် ဦးလေးကို ယမင်း အရမ်းကြောက်ပါသည်။ သည်လိုလူမျိုးနှင့်လည်း ဘဝခရီးကို လက်တွဲလျှောက်လှမ်းဖို့ ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရ။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဝမ်းနည်းပြီး သူမ တအိအိငိုကျွေးနေမိစဉ် ဦးကို သူမအနားသို့ရောက်လာပြီး သူမကို ဓွေခနဲပွေ့ချီယူလိုက်သည်။

“မငိုနဲ့ကွာ၊ ယမင်းငိုရင် ကိုကိုနုလုံးသားတွေ အဖျစ်ညှစ်ခံနေရသလိုပဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲလို့၊ ယမင်းဘာသာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေတာ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ယမင်းကို ကိုကို အသည်းဝပါက်မတတ်ချစ်နေမိပြီပဲ၊ မရတော့ဘူးကွာ၊ ကမ္ဘာကြီးပဲ ပျက်ချင်ပျက်သွားတော့၊ ကိုကို မင်းကို မိုးမြေကျချစ်တော့မယ်”

“အာ ... ”

မီးပုံလေးဘေးမှာ ကိုကိုမင်းထင်၏အချစ်တွေ ထူပြတ်ချွတ်ကုန်ခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။

ယမင်း၏ကိုယ်လေးကို မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်ပတ်ပြီး ချီတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခဲ့လျှင် ယမင်းက သူ့ကိုသတိအထပ်ထပ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ဦးကို ... ဦးကို ယမင်းကိုလွှတ်ပါ၊ ဟင့်အင်း ဦးကိုမှာ အက်ထပ်ရမယ့်မိန်းမနဲ့လေ”

“မယူဘူး ... ယမင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မယူပါဘူးကွာ၊

ကိုကို ယမင်းကို ခိုးလာတယ်လို့သာ သဘောထားလိုက်တော့
ကံကြမ္မာက ကိုကိုတို့ကိုပေါင်းဖက်ပေးလိုက်ပြီ။ မငြင်းခွဲတော့
အချစ်ရယ် ... နော်”

ကိုကိုမင်းထင် ယမင်း၏တပည့် နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ
နှုတ်ခမ်းကြီးဖြင့် ညှဉ်သာစွာ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကကျိဂျောင်ကျသည် ကောင်မလေးကို အချစ်မှန်တိုင်း
နှင့်တိုက်ခတ်ပြီး အချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ မျှောပစ်လိုက်တော့
မည်။

တစ်ညလုံး ကူးခတ်ခဲ့ရသည့် အချစ်ဖြစ်ကြီးမှ မောပန်းစွာ
နိုးထလာခဲ့ကြတော့ မိုးစင်စင်လင်းနေခဲ့ပေပြီ။

ယမင်း ... သူ့မျက်နှာမကြည့်ရဲပေမယ့် ကိုကိုမင်းထင်
တော့ ယမင်း၏အရှက်ရိပ်တွေနှင့် အလွန်လှပနေသည့် မျက်
နှာလေးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူရဲခွင်ထဲမှာ မျက်နှာဝှက်ထားသည့် ချစ်သူ ... အဲ
ချစ်စနိုးလေးကို သူ့အတင်းမျက်နှာလေးမော့ကာ လိုက်ကြည့်နေ
ခဲ့၏။

“အာ ... ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ ... ”

“ကောင်းပါတယ် ... အရမ်းကောင်း ... ”

“ဘာလဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“သိဘူးလေ ... ကိုကိုတော့ တစ်ခါတည်း အရှင်လတ်
သတ်နတ်ပြည်ရောက်ပြီး နတ်သမီးလေးနဲ့တွေ့”

“တော်ပြီ ကိုကို ... အပျော်လွန်ရင် ငိုရတယ်လို့ သိ
တာ ကိုကို တော်တော်ကဲနေ၊ ကဲပါ ... မိုးလင်းပြီမဟုတ်လား။

ကားလမ်းပြန်တက်ပြီး ကားစီး ခရီးဆက်ကြရအောင်”

“ဟင့်အင်းကွာ ... ဒီတဲလေးမှာ တစ်ညလောက်ထပ်ပြီး နေချင်သေးတယ်”

ကောက်ရိုးမွေ့ရာပေါ်မှာလဲအိပ်ရင်း ကိုကိုမင်းထင် ယမင်း ကို ရှမ်းရွှန်းစားစားကြည့်နေသမျှ ယမင်းကတော့ အရှက်တွေ နှင့်ပူထူလောင်မြိုက်နေသဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေး ကပ်ဖွက်ထားမိသည်။

“တော်ပြီ ကိုကို ... မဖြစ်နိုင်တာတွေမပြောနဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ရေလည်းမရှိဘူး၊ စားစရာလည်းမရှိဘူး”

“မရှိရှိ ရှိကွာ၊ အချစ်တွေရှိတယ်လေ၊ ယမင်း မကြားဖူး ဘူးလား၊ တူနှစ်ကိုယ်တဲအိုပျက်မှာနေရ ... နေရ ဆိုတာလေ၊ ထမင်းရေတောင် အတူလျက်ရ ... လျက်ရပေါ့”

“အမယ် ... အခု ထမင်းရေတောင် လျက်စရာမှမရှိ တာ ... ကဲ ထပါ ကိုကိုရာ သွားကြစို့၊ မနက် (၈)နာရီတောင် ကျော်နေပြီ၊ ပဲခူးကားတွေတောင်ရှိပါဦးမလားပဲ”

“ယမင်းက ဘာတွေဆက်လုပ်မလို့လဲ”

“ဝေါကိုသွားမယ်လေ သူငယ်ချင်းဆီသွားမယ်အယ်”

ကိုယ်ဟာ အရင်လို အပျိုလေးမဟုတ်တော့သည်ဆို သတိ ရသွားသဖြင့် ယမင်း လျှာလေးတစ်လစ်ထွက်ကာ ကိုကိုမင်းထင် ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ လိပ်မလေးဖြစ်နေလျှင် သူ တဟားဟား ရယ် နေမိ၏။

“ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရလိုက်ဦးနော် ကလေးမ၊ ခုချိန်

ကစပြီး ... ယမင်းကို ကိုကိုပိုင်သွားပြီ ကိုကိုစိမံသလို ယမင်း နာခံရမှာ ... ”

“အင်းနော် ... ကဲ ကိုကို ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ အစီ အစဉ်တွေပြောပါဦး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုကိုမိဘတွေဆီ ပြန် လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ကိုကိုမိဘ တွေ စိတ်ဆိုးပြီး အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ရင်ရော ... ကိုကိုဘယ်လို ဆုပ်မလဲဟင်”

“ကိုကိုက တစ်ဦးတည်းသောသားပါ၊ ဒါပေမဲ့လေ မေမေ က နည်းနည်းတော့စိတ်ဆိုးမှာပေါ့၊ အမွေပြတ်စွန့်ခဲ့ရင်လည်း ဆူပါနဲ့ချစ်ရယ် ... ကိုကိုမင်းကို ရရာအလုပ်နဲ့ရှာဖွေ ကျွေးမှာ ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ ... လောလောဆယ် ကိုကိုဘယ်ကိုသွားမလဲ သွားစရာမရှိလည်း ယမင်းသူငယ်ချင်းဆီပဲသွားကြမယ်၊ ၄-၅ ဆာလောက်ကြာမှ ရှေ့အစီအစဉ်ဆက်ကြတာပေါ့နော်”

“အင်း ... အဲလိုပဲ ကောင်းမလား၊ ကိုကိုကတော့ နန်းနီးမွန်းခရီးဖြစ်အောင် ငပလီဖြစ်ဖြစ်၊ ချောင့်သားဖြစ်ဖြစ်”

“အရေးထဲကိုကိုရာ ... အခုဆို ယမင်းတို့မှာ တကယ်ကို ဆတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့လေ၊ အဝတ်တွေကအဝ ဝယ်ချဦး မဟုတ်လား”

“မပူပါနဲ့မိန်းမရာ ... ကိုကိုမှာ လက်စွပ်နဲ့ ဆွဲကြီးရှိပါ သေး၊ လက်စွပ်အရင်ဖျောတာပေါ့”

“အားနာလိုက်တာ ကိုကိုရယ် ... ယမင်းမှာလည်း လက်စွပ်နဲ့နားကပ်၊ ဆွဲကြီးပါတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက အဒေါ် ခုရဲ့ပစ္စည်းမို့ ... ”

“ရပါတယ် မိန်းမရာ ... ကိုကိုက ယောက်ျားပါ။ ထုံးစံ
က ယောက်ျားပစ္စည်း မိန်းမကိုပေးရတာဓမ္မတာပါ”

“မိန့်မပစ္စည်းကျ ယောက်ျားမပိုင်ဘူးလား”
ယမင်းကသဘောရိုးနှင့်မေးလျှင် ကိုကိုမင်းထင် ပြီးစေ

နှင့်။
“ပိုင်တယ် ... ပိုင်တယ် ... ယမင်းပစ္စည်းတွေ အကုန်
ကိုကိုပိုင်တယ်။ အဲ ... ဆွဲကြို့။ လက်စွပ်၊ နားကပ်တွေကလွဲ
ရင်ပေါ် ... ”

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ ကဲ ... ထပါတော့ကိုကိုရာ
သွားကြစို့ ... ”

“အား ... ပြန်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ ဒီတော
ဒီတောင်၊ ဒီတံမှာပဲ ယမင်းနဲ့အတူ နှစ်ယောက်တည်း တရာ
အားထုတ်ချင်လိုက်တာ”

“ကိုကိုမင်းထင် အူဖြူနေသမျှ ယမင်းမှာ နှုတ်ခမ်းစု
မျက်စောင်းထိုးရပါသည်။ ချစ်မျက်စောင်းလေးဖို့ ကိုကိုမင်းထင်
မှာလည်း အသည်းတလိုက်လို့က်၊ အူတလိုက်လို့က်နှင့်။

“ကိုကိုပေါက်ကရတွေ ဆျောက်ပြောမနေနဲ့”

နှစ်ယောက်သားအတူတဲကလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး က
လမ်းဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်အတူဆက်ကြမည့် ချစ်ခရီးလေး သာယာ

ပြောင့်ဖြူစေဖို့ ဆုတောင်းကြရုံသာ။

ကားတားစီးခဲ့ကြပြီး ... နှစ်ယောက်အတူ ယမင်း၏
သူငယ်ချင်း ဆုဝေမွန်ရှိသည့် ခဝါမြို့သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။
ဆုဝေမွန်တို့အိမ်ဂါ ခဝါ၏မြို့စွန့် ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်မှာရှိပြီး
အားချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှပါသည်။

သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်လေးနှင့် ခြံဝန်းလေးမှာ သီးပင်၊
စားပင်တွေက စုံလင်လှ၏။ အိမ်သားကလည်း ဆုဝေမွန်နှင့်
အူအမေနှစ်ယောက်တည်း။

သူတို့နှစ်ယောက်ဝင်သွားတော့ ဆုဝေမွန်မှာ အံ့အား
အသင့်။

“ဟယ် ... ယမင်း နင် ... နင် ယောက်ျားမီးလာတာ
အုတ်လား”

ဆုဝေမွန်မှာ ဖြူဖြူလုံးလုံးလေးနှင့် လိပ်ကလေးနယ်။
ငြိမ်ပေါက်စလေးပေါ့။

“လုပ်ပြီ ... နင်ပြောလိုက်မှဖြင့် တစ်ချက်မှမသက်သာ
ဒါ ... ငါ့ချစ်သူ၊ ကိုကိုမင်းထင်တဲ့ နင့်မေမေရော”

“မေမေ ဈေးထွက်နေတယ်လေ၊ ငါလည်းထမင်းချိုင့် လိုက်ကိုင်ရမှာ၊ နို့ ... နှင့်ချစ်သူဆိုတော့ ငါပြောသလို မဟုတ်လို့ လား။ အံ့ရော ... ယမင်းလှယ်၊ မိန်းကလေးကပဲ ယောက်ျားလေး ကိုခိုးလာရတယ်လို့ အဟိ ... ဒါပေမဲ့လေ ဘယ်သူကခိုးခိုး ညားသွားဖို့က မူရင်းပါပဲ”

“ကဲ ... နှင်ပြောချင်တာ ပြောပြီးရင် ငါတို့နေဖို့ နေရာ ပေးဦး ... ”

“လာ ... လာ ... ဟဲ့ နှင်တို့မှာ ဘာမှလည်းမပါကြ ပါလား။ အဝတ်အစားတွေရော ... ”

“မပါဘူး။ ငါတို့အဖြစ်က ဆန်းတယ်၊ ညနေမှ အဝတ် အစားကိစ္စ စဉ်းစားမယ်၊ ဒေသ ငါတို့အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ နားချင် ပြီး ရေလည်းချိုချင်ပြီး အဲ ... ကိုကို့မှာ အဝတ်ပိုမရှိဘူး။ ငါ လည်း နှင်အဝတ်အစားတွေယူဝတ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ဘော်ဒီချင်း က ဆင်နဲ့ဆိတ်လေ”

ဆုဝေမွန်က သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အပေါ်ထပ်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခုကိုပေးသည်။ အခန်းထဲမှာ နှစ် ယောက်အိပ်ခန်းတင်ကြီးနှင့်၊ ဆုဝေမွန် ချက်ချင်းပင် အိပ်ရာပြင် ဆင်ပေးလေသည်။

“ဒါ ... ငါ့အစ်ကို မိသားစုလာရင်နေတဲ့အခန်း၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့သိလား။ ထမင်း ဟင်းတွေလည်းရှိတယ်၊ ငါတို့က မနက်စာ၊ ညစာချက်ထားတာ အတော်ပဲ ... ညစာ ငါပြန်လာ မှချက်မယ်၊ ရေချိုးခန်းလည်း အောက်ထပ်မှာ”

“အား ... ရပြီ ... ရပြီ နှင် ဒေါ်ဒေါ်ဆီ ထမင်းပို့သွား ပေတော့”

“မိန်းမ ... နှင်နေလိုက်တာ ... ဟင်း ... ”
မချိုမချဉ်ရုပ်ကလေးနှင့် ဆုဝေမွန် ထွက်သွားလျှင် ယမင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသည့် ကိုကိုမင်းထင်၏ ရင်ဘတ်ကြီးကို အုန်း ခနဲသွားထုမိသည်။

“အား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းမရဲ့”

“ရှက်လို့ ... ဆုဝေမွန်ပြောတာ ရှက်လို့”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ချစ်လို့စတာ ... စပါစေ၊ ကဲ ... အိမ် ရှင်တွေ ဘယ်သူမှမရှိကြတုန်း ... ကိုကိုတို့”

သူက ပြုံးပြီးကြီးနှင့် ယမင်းကို ကြည့်နေရာ ယမင်း အသံပြာအောင် အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုနော် ... ”

“ဘာလဲကွ ... ရေချိုးရအောင် ထမင်းစားကြရအောင် ဆို့ ပြောမလို့ပါ၊ ပြီးရင် ... ကိုကိုလက်စွပ်သွားရောင်းကြမယ်၊ ဆိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေဝယ်ကြမယ်၊ မင်္ဂလာဦးမှာ အတတ် နိုင်ဆုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေကြရအောင်”

“လက်ထပ်ဖို့ရော”

“မနက်ဖြန်မှာလက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ကြမယ်”

“ပြီးရော ... ”

“မပူစမ်းပါနဲ့မိန်းမရော ... အချိန်တန်မှ ပူစမ်းပါ၊ အခု အပါသေးတယ်”

ကိုကိုမင်းထင် အမြူးစွာ ပေါက်ကရပြောနေသမျှ ယမင်း မှာ အရှက်တွေသည်းနေရပါသည်။

“ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး၊ မိန့်မ ... မိန်းမနဲ့ တော် တော်ခံတွင်းတွေနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မိန်းမရဲ့ ... အခုမှလွှတ်ခေါ်ရတာ ... တယ် ပါးစပ်အရသာရှိတာပဲ”

“တော်ပြီ ... ရေချိုး ... ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ ... အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ခင်ဗျာ”

အလိုလိုအူရှင်နေသည့် ကိုကိုမင်းထင်ကို ယမင်းလက် မြှောက်အနှုံးပေးလိုက်ပြီး သူမ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

ယမင်းမှာ ဆုဝေမွန်၏ လုံချည်နှင့်အကျီ တစ်စုံယူလိုက် ပြီး ... သူမ အရင်ရေချိုးလိုက်သည်။ နောက် ... ထိုဝတ်စုံ

ဖိုရိုဖားယားလေးကိုပင် လဲလိုက်ပြီး အပေါ်သို့ပြန်တက်သွားလိုက် သည်။

ကိုကိုမင်းထင်မှာတော့ လဲစရာအဝတ်ပို လုံးဝမရှိ။ ဆုဝေ မွန်တို့သားအမိမှာ ယောက်ျားအဝတ်အစားမရှိ။ သူ့အဝတ်တွေ

ကလည်း မနေ့က တစ်နေ့လုံးနှင့် ညကတစ်ညလုံး ပြေးလွှား ပေကျဲ့ခဲ့ရသည်မို့ လွှင့်မစ်ဖို့ပဲ ကောင်းနေ၏။

သည်တော့ ... နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။ လောလော ဆယ် ရေချိုးခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အဝတ်တွေလျှော်ဖွမ်း လူလည် သန့်စင်နေအောင် ရေတပွမ်းပွမ်း ဆပ်ပြာတဖွားဖွားနှင့် ချိုးဖ်

လိုက်သည်။ ခေါင်းပါ လျှော်ပစ်လိုက်တာပေါ့။

“အဲ ... ”

ပြီးမှ အဝတ်တန်းမှာတွေ့ရသည့် မျက်နှာသုတ်စောင် ခပ်လတ်လတ်ကို ခါးမှာမလုံတလုံပတ်ပြီး ကိုကိုမင်းထင် ကိုယ့် အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြေးလာခဲ့သည်။

သူပုံစံက လူစိမ်းတွေတွေ့လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ စေ့ထားသည့် ကိုယ့်အခန်းထဲ အပြေးဝင်လာခဲ့တော့ ယမင်းအလန့်တကြား အော်လေ၏။

“အမလေး ... ”

တကယ်ပါ။ ဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး။

“ရှုး ... ဘေးအိမ်တွေကြားလို့ ပြေးလာနေဦးမယ်”

“ကိုကိုပုံစံက ဘာပုံစံကြီးလဲ”

“ဘာပုံစံရမလဲကွ ... ဘာမှမှ ဝတ်စရာမရှိတာ ကျောက် ခေတ်ပြန်ရောက်နေပြီ၊ သစ်ရွက်ပတ်နေရတာထက်တော့ လုံပါ တယ်”

“ဟာ ... ကိုကိုပုံစံကြီးနဲ့ မြို့ထဲဘယ်လိုထွက်မလဲ၊ အဝတ်တွေရော ... ”

“လျှော်ခဲ့တယ်လေ ... မလှန်းရသေးဘူး၊ အဝတ်ကြီး တန်းကအပြင်မှာ၊ ကိုကိုထွတ်လှန်းရင် ဝေါတစ်မြို့လုံး ဖိန့်ဖိန့် တုန်သွားမှာစိုးလို့”

မျက်စိတ်တစ်ဖက်မှိတ်ရင်း ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းအနား သို့ဖြည်းဖြည်းချင်း ကပ်လာခဲ့လျှင် ယမင်းမှန်တင်ခုံရှေ့မှ ထပြေးဖို့

ပြင်လေသည်။

“ဘယ်ရမလဲ ... မိပြီ ... မပြေးနဲ့”

ကြောင်ကြီးက ကြွက်လေးကို ဖမ်းနည်းမျိုး ... ကိုကိုမင်း
ထင် ယမင်းကို ဖမ်းပစ်လိုက်ပြီး ... သနပ်ခါးလိမ်းပြီးစ၊ ရေ
ချိုးပြီးစ ... အေးမွှေးနေသည့် ချစ်ဖုန်းလေးကို အချစ်မုန်တိုင်း
အနမ်းမုန်တိုင်းတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် တိုက်ခတ်ပစ်လိုက်လေ
သည်။

အဝတ်အစားတွေခြောက်တော့မှ ကိုကိုမင်းထင်နှင့်ယမင်း
တို့ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်ပြန်လဲကာဝေါ်ပြီး ဈေးထဲသို့ အဝတ်အစား
သစ်ရန် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုကိုမင်းထင်လက်စွပ်ရောင်းလိုက်သည်မှိငွေရေးကြေးရေး
စာ မပူပင်ရတော့။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်သုံးစုံလောက်
သယ်လိုက်သည်။ ယမင်းကတော့ မိန်းကလေးမို့ အတွင်းခံတွေ၊
မိန်းမရာ မိတ်ကပ်တွေဘာတွေပါ ဝယ်ရသည်။

နောက် ... အနွေးထည်တွေပေါ့။ ဈေးထဲမှာလျှောက်ရင်း
ထုတ်ဖန်တို့သားအမိ၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ သူတို့ရောက်သွားကြသည်။

“ဟော ... မေမေ အဲဒါ သမီးသူငယ်ချင်း ... ယမင်း
သား ဘေးက သူ ... အဲ ခင်ပွန်းအသစ်စက်စက်”

“ဪ ... အေးကွယ် ... သမီးတို့ ပျော်သလိုသာနေ
အော် နေဦး ... ဈေးဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က
ဥနေ(ဗီ)နာရီမှ ဈေးသိမ်းမှား ပြန်လာမှ ချက်မယ်”

“ရတယ် ... ယမင်းတို့ ဝယ်သွားလိုက်မယ်၊ ချက်လည်း ထားပါမယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ သမီး ... ဆုပြန်လိုက်သွားပြီး ချက်နဲ့ပါ”

“ရတယ် ... နေ ... နေ ကျွန်တော်တို့ဘာသာချက် ထားလိုက်ပါမယ်၊ ကျန်ခဲ့ ... ကျန်ခဲ့ မဆုဝေမွန်”

ကိုကိုမင်းထင် ပျာပျာသလဲတားနေလျှင် ဆုဝေမွန်က သဘောပေါက်စွာနှင့် တခပ်ခပ်ရယ်တော့၏။

“မေမေကလည်း ... ဒီအချိန်က နှစ်ယောက်တည်းနေ ချင်တဲ့အချိန်လေ၊ နေပါစေ ... သူတို့ဘာသာ ချက်ချင်ချက်၊ ချစ်ချင်ချစ် ...”

“ဟာကွာ ... ဆု မကောင်းဘူး”

ယမင်း ရှက်ရှက်နှင့်ဆုဝေမွန်ကို လှမ်းထုနေလျှင် ဆုဝေ မွန်ကလည်း ငလှောင်မလေးပီပီ။

“ဟော ... ဟော မလုံတဲ့အိုးက ပွင့်ပြီဟေ့၊ ကဲ ... သွား ... သွား ညနေကျမှ ဆုတို့လည်း ဟင်းချက်စရာတွေ ဝယ်ခဲ့မယ် ... နောက်နေ့စာပေါ့”

ယမင်း ... ကိုကိုမင်းထင်ကို ထားခဲ့ပြီး ရှေ့မှအပြေးတစ် ပိုင်းထွက်သွားသဖြင့် နောက်မှ ကိုကိုမင်းထင်မှာ အထုပ်အပိုး တွေဆွဲကာမိုအောင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ယမင်း နေဦးလေ၊ တော်ကြာ မျက်စိ လည်နေလို့ ထိုင်ငိုနေရဦးမယ်နော် ...”

“လည် ... လည် ...”

“မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကိုမင်းမှာ ယမင်းမျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာရတဲ့သူပါ။ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့လေ၊ ပြောရင်း တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားပြီး ငိုချင်လာပြီ ... အဟင့်”

“ကိုကိုနော် ... သွား ... မခေါ်တော့ဘူး”

အရမ်းအူဖြူးနေသည့်ကိုကိုမင်းထင်ကို ယမင်း တကယ် ခင် အံ့သြပါသည်။ ဟို တရုတ်စကားပုံထဲကလိုလား။ တစ်ရက် ဆွတ်ချင် အရက်သောက်။ တစ်နှစ်ပျော်ချင် မိန်းမယူ။ တစ်သက် ဆုံးပျော်ချင် သစ်ပင်စိုက်တဲ့။

အဲ ... နောက်စကားပုံလည်းရှိသေးတယ်။ ယောက်ျား သားတွေ အပျော်ဆုံးရက် (၃)မျိုးရှိသတဲ့။

ရှင်လိင်ပြန်တဲ့နေ့ ...

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ ...

ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့ ... တဲ့။

ဟုတ်တာပဲလေ။ မိန်းမရတာ ပျော်စရာကောင်းချင် ကောင်းမှာပေါ့။

ယမင်းကတော့ မပျော်ပါ။ ယောက်ျားယူရတာ ရှေ့စရာ ကောင်းပါ။ စိတ်ညစ်စရာပဲ ကောင်းမည်ထင်ပါသည်။

အန်တီကြီး၊ အန်တီလေးတို့နှင့်ရော ဘယ်လိုဆက်စခန်း ထားရမှာလဲ။ မေမေဆုံးပါးကတည်းက ခြေ၊ ခြေဝယ်မကျအောင် ယူယူနဲ့သည့် အဒေါ်တွေ၏မေတ္တာတွေကို သူမဆုံးရှုံးရတော့ သေး။ ဆုံးရှုံးခံနိုင်လို့လား။

ကိုကိုမိဘတွေကရော ... သူတို့ပေးစားမည့် မိန်းကလေး
ကို မယူဘဲ၊ သူမကိုယူသည့်အတွက် ကျေနပ်ကြပါ့မလား။ အဖေ
ပြတ်တွေ ဘာတွေများစွန့်လွှတ်နေဦးမလား။

တွေးမိလျှင် ရင်ထဲပူပါသည်။ ဘဝကို သူမက ရင်ဆိုင်
ရဲသော်လည်း ကိုကိုရင်ဆိုင်ရဲပါ့မလား။ ရင်မဆိုင်ရဲလျှင် သူမတို့
၏ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

အို ... မတွေ့တာ ကောင်းပါတယ်။

ယမင်းက အသယ်ငယ်ပေမယ့် ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသူ
အလိုလိုရင့်ကျက်နေသော်လည်း ကိုကိုမင်းထင်မှာ သူဌေးသား
ပီပီ အပျော်တွေလွန်နေတော့သည်။

ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ယမင်းကို လေးလေးနက်နက်
ချစ်နိုင်၊ လက်တွဲနိုင်ပါစေလို့ ... ယမင်းဆုတောင်းပါတယ်
ကိုကိုရယ်။

အတွေးနှင့် ယမင်း ဝိုင်သွားပေမယ့် ကိုကိုမင်းထင်တာ
တော့ ဟင်းစားတွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို လျှောက်ဝယ်ရင်
ပျော်နေလေတော့သည်။

“ကဲ ... ဝယ်လို့၊ ခြမ်းလို့တော့ပြီးပြီ၊ ပြန်ကြစို့ ဘေဘီ”

အထုပ်အဝတ်တွေမှန်သမျှ ခိုင်ခံ့ဆွဲပြီး ... ကိုကိုမင်းထင်
ယမင်းကို ဦးဆောင်ပြီး ဈေးဝသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ဈေးဝမှာ ဆိုင်
ကားတစ်စီးငှားလိုက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့်သော့ဖွင့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ
ချက်စရာများကို မီးဖိုထဲ အရင်ပို့လိုက်သည်။

ကြယ်စင်ပျိုဝေ

“အထုပ်တွေ ... အခန်းထဲသွားပို့ကြမယ်လေ”

“ကိုကိုပဲသွားပို့ ... ယမင်း ဒီမှာညစာချက်လိုက်ဦးမယ်”

“အဝတ်ထုပ်တွေ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း မနိုင်လို့ပါ၊
ဆိုက်ပို့ပါဦး”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကိုကိုမင်းထင် ညဏ်များနေလျှင်
ယမင်း မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ ကိုကို ... ဈေးထဲမှာတောင် ဆွဲလာခဲ့ပြီး ခုမှ
နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ သွား ... ကိုကိုဘာသာ သွားထားလိုက်၊
ဦးရင် ... အနားယူ၊ ယမင်း ဒီမှာချက်လိုက်၊ ပြတ်လိုက်ဦးမယ်”

“ယမင်း တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြတ်နေတာ မကြည့်
နက်ပါဘူး။ ကိုကိုလာကူမှာပေါ့”

သည်တော့မှ အခန်းဆီသို့ အပြေးတက်ထားလိုက်ပြီး။
ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းရှိရာ မီးဖိုသို့ အပြေးပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... ကိုကိုကို တစ်ခုခုခိုင်း။ ကိုကိုကူလုပ်ပေးမယ်”

“ဒါဆို ဟင်းရွက်ထွင်၊ ရော့ ... ဒီမှာ ကန်စွန်းရွက်ဆိတ်၊
စင်ပွန်းချဉ်ရွက်ထွင်”

“အိုကေ ... ဒီလောက်တော့ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုကိုကျေနပ်အောင် ဟင်းရွက်ထွင်ခိုင်းပြီး ယမင်း ငါး
စင်း၊ ကြက်သားကိုလိုက်သည်။ ယမင်းဟာ အိမ်မှာအဒေါ်များ
အတူ မီးဖိုဝင်နေကျမို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ချက်ပြတ်တတ်ပါသည်။

ကိုကိုမင်းထင်မှာ အိမ်မှာမလုပ်ဘူးသူမို့ ကင်ပွန်းရွက်လို

ယမင်း ကြက်သားကိုကြော်လိုက်ပြီး - ငါးကိုတော့ပေါင်းလိုက်သည်။ နောက် ... ကင်ပွန်းရွက်ချဉ်ရေချက်။ နောက် ငံပြာရည်ဆီသတ်နှင့် တို့စရာစုံစုံ။

ကိုကိုမင်းထင်နှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ ညနေ ငါးနာရီခွဲပေပြီ။

“ရေချိုးတော့ ကိုကို ... ပြီးရင် အဝတ်လဲ၊ ကိုကိုချိုးပြီးမှ ယမင်းချိုးရမှာ”

“အတူတူချိုးမယ်ကွာ၊ ကိုကိုကိုကိုးတွန်းပေး၊ တစ်ယောက်တစ်လဲ တွန်းပေးမယ်လေ”

“အမယ် ... ရှက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွန်းပေါ့ချိုးပေါ့၊ အိမ်မှာရော ဘယ်သူတွန်းပေးလို့လဲ၊ ကိုကိုနော်၊ လူလည်မကျနဲ့”

“မကျပါဘူး၊ အိမ်မှာက လူပျိုပဲ၊ ဘယ်သူတွန်းတွန်းမတွန်းတွန်းပေါ့၊ နောက်ပြီး ... ရေချိုးကြွေကန်ထဲမှာ ဆပ်ပြာရည်နဲ့ဝင်စိမ်တာလေ၊ ဒီမှာကတော့ ရေချိုးကန်လည်းမရှိဘူး၊ အဲ ... ကိုကိုမှာ မိန်းမရှိတာပဲ၊ မိန်းမက တွန်းပေးမှ သဘာဝကျမှာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ အမျိုးမျိုးပဲ၊ ကိုကိုနော် - ဒါဖြင့် ယောက်ျားယူတာ ဘာကောင်းလဲ၊ မိန်းမတွေကချည်း အနစ်နာခံနေတယ်”

“ပြောပါဦး ... ”

“အို ... ထမင်းဟင်းချက်တော့လည်း မိန်းမပဲ၊ ရေချိုး

တော့ ချေးတွန်းပေးရဦးမယ်ဆို၊ ဘယ်နားရတော့မလဲ”

“ညကျတော့ နားပေါ့ကွာ ... ကိုကို ယမင်းကိုနှိပ်ပေးမှာပေါ့”

“အပိုတွေ - ညကျတော့လည်း နားရမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ယမင်းက ရိုးရိုးလေးပြောပေမယ့် ကိုကိုမင်းထင် မချို့မချဉ်ရပ်ဖြစ်သွားလျှင် သူမ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား၊ အရှက်သည်းသွားရ၏။

“ဒါကတော့ မိန်းမရယ် ... ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစမို့ပါ၊ နည်းနည်းတော့သည်းခံ ... ”

“အာ ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ ကိုကိုနဲ့စကားပြောရတာ အပေါက်အလမ်းကိုမတည့်ပါဘူး၊ သွား ... ဒါပဲ ကိုယ့်ဘာသာရေချိုး၊ ယမင်း ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုကိုကျပြင်မှာပေါ့ မိန်းမရယ်၊ ဒီအချိန်က ကြားလေသွေးတောင် အဝေးမခံနိုင်သေးလို့ ... ”

“ဒါဆို ... နောက်ကျ အဝေးခံနိုင်မယ်ပေါ့”

“ဘယ်တော့မှ အဝေးမခံပါဘူးတဲ့ဗျာ၊ ကဲ ... ယမင်းကလူနဲ့ ခပ်၊ ကိုကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးမယ်”

တကယ်ကိုတောက်တဲ့လို ယမင်းကို ကပ်နေခဲ့လျှင် ယမင်း တကယ်ပဲလက်မြှောက်အရှုံးပေးရသည်။

သူနှင့်ပဲ စားအတူတူ၊ ရေချိုးအတူတူ၊ သွားအတူတူ လာအတူတူပေါ့လေ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ရေချိုးကြရတာလည်း

တကယ့်ကိုကြည့်နူးပျော်ချင်စရာ။

ကိုကိုဟာ သိပ်ကြင်နာတတ်တာပဲနော်၊ ကလေးလေး
ဘဝက မေမေ ... ယမင်းကိုရေချိုးပေးသလို ချေးတွန်းပေး၊
ပြုစုယူယမေးနေတဲ့ကိုကိုကို ယမင်းလေးစားအားကိုးမိပါသည်။

နှစ်ယောက်အတူ ရေချိုးပြီးတော့ ဆုဝေမွန်ပြင်ပေးထား
သည့် ကိုယ့်ပိုင်ယာယီအခန်းသို့သွားကြရသည်။ ရှက်ပြီးလေး
တဝေဝေနှင့် ယမင်း ရေသုတ်နေတုန်း ကိုကိုမင်းထင် သူမကို
စနေခဲ့သည်။

“ကိုကိုတို့ မေမေတွေ၊ ဖေဖေတွေတုန်းက မင်္ဂလာဆောင်
မှာ အခန်းအပ်တာတွေ၊ ဘာတွေရှိတယ်တဲ့၊ အရမ်းပျော်စရာ
ကောင်းဆိုပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေက အိပ်ခန်းထဲဝင်နေပြီးခဲဖို့တောင်း
ကြ၊ ခဲဖို့ပေးမှ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပေးကြသတဲ့၊ ကိုကိုတို့တော့
အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ၊ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်အပ်ပြီး ကိုယ့်မိန်းမ
ကိုယ် ... ”

“ကိုကိုနော် ... ဘာလဲ ... ”

“ဪ ... အနှောင့်အယှက်ကင်းတာကို ပြောတာပါ၊
ဆုဝေမွန်ကလည်း ရိုးလိုက်တာ၊ ခဲဖို့လေး ဘာလေးတောင်
မတောင်းဘူး၊ တစ်ခါတည်း အခန်းပြင်ပေးခဲ့တာပဲ”

“အပ်စရာရော လိုသေးလို့လား ကိုကိုရယ်၊ ဟိုးထင်း
စုတ်တဲလေးမှာထဲက ... ”

“အင်း ... ဆက်ပြောလေ၊ ထင်းစုတ်တဲလေးထဲမှာ
ဘာဖြစ်လဲ”

ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းအနားသို့ ဖြိုးပြီးကြီးနှင့်ကပ်လာတဲ့
အိမ်အောက်ထပ်မှ ဆုဝေမွန်တို့ သားအမိ၏အသံများကို ကြား
လိုက်ကြရသဖြင့် ရှုံ့မဲ့သွားတော့သည်။

“လုပ်ပြီကွာ၊ ဒီမှာ ကောင်းခန်းရောက်မလို့လုပ်တုန်း”

“ကောင်းတယ် ... ကဲပါ ကိုကိုရ၊ အဝတ်လဲပြီး
အပြင်မြန်မြန်ထွက်၊ အောက်ဆင်းနှင့် တော်ကြာ ... ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ တော်ကြာ ... ဒီနှစ်ယောက်
အခန်းအောင်းနေလိုက်တာ တစ်နေ့လုံးပဲလို့ထင်သွားရင် ကိုကို
ရှက်တယ်၊ ယမင်းမရှက်ပေမယ့် ကိုကိုက အရမ်းရှက်တတ်တယ်
သိလား”

ကိုကို အရမ်းအူမြူးပြီး စနောက်နေလျှင် ယမင်းမှာ သူ့ကို
ပဲ မျက်စောင်းအကြိမ်ကြိမ် ထိုးနေရတော့သည်။

“သွားတော့ကိုကိုရ၊ ယမင်းကို ငရဲမပေးနဲ့သိလား၊ ကိုကို
ကို မျက်စောင်းထိုးရလွန်းလို့ ငရဲတွေလည်း တစ်ပိဿာလောက်
ကြီးနေပြီ”

“ကဲ ... ကဲ၊ ပျော်လို့နောက်နေတာပါ မိန်းမရ၊ ကိုကို
အောက်ဆင်းနှင့်မယ်၊ ယမင်း လှလှလေးပြင်ပြီးမှ ဆင်းခဲ့၊ သိ
လား _ လှလှလေးနော်၊ မလှလို့ကတော့ ယမင်းကို မချစ်တော့
ဘူး”

“မချစ်လည်းနေ ... အေးတယ်၊ စိတ်ချ ... အရပ်ဆို
အောင်ပြင်မှာ”

“မဆိုးသေးဘူး၊ ကိုကိုယမင်းက ဘယ်လိုနေနေ ကိုကို

မျက်စိထဲမှာ လှပြီးသား ... ”

ကိုကိုမင်းထင် အပေါ်မှ စပို့ရှုပ်အနီစင်းနှင့် အောက်မှ စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်ရောင်ကို ဆွဲဝတ်၊ ခေါင်းပြီးပြီး အောက် သို့ဆင်းသွားလေမှ ယမင်း သေသေချာချာ အလှပြင်ရတော့ သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် _ ကိုယ့်ချစ်သူ _ အဲ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ လှနေစေချင်တာပေါ့။

အိမ်နေရင်းမို့ သနပ်ခါးမွှေးမွှေးကို ညီညီ၊ ဖုံဖုံလေးလိမ်း ပြီး ပန်းခရမ်းရောင်ဝတ်စုံလှလှအိအိလေးကို ဝတ်လိုက်လျှင် ယမင်းအသွင်က ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ နတ်သမီးလေးလို ချောလှသွား တော့၏။

မှန်ထဲမှာပေါ်လာသည့် မျက်လုံးလှလှလေးတွေ၊ မျက် တောင်ကော့လေးတွေနှင့်အတူ ရွှရွလေးတင်ထားသလို လှပတဲ့ နှာတံလေး၊ နှုတ်ခမ်းစိုစိုအိအိလေးတွေကို ကိုကိုချစ်တာ ဖြစ်ရ မည်။

ဖြူဖွေးဝင်းနှစ်သည့် အသားအရည်နှင့် ကိုယ်လုံးပြည့် ပြည့်အိအိလေးကရော ...

သည်အခါ _ ယမင်းရင်ထဲမှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွား ခဲ့သည်။ သည်ကိုယ်လုံးနှင့် သည်မျက်နှာကြောင့်ပဲ ဦးလေး ဦးမြဲတွင်လက်မှ သူမကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ လား။

စိတ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်ပါသလားလေ။

ယမင်း၏ အဒေါ်သုံးယောက်မှာ တစ်ချိန်ကတော့ တော် တော်ရေပန်းစားခဲ့ပေမည်။ နာမည်တွေကလည်း ကြည့်ပါဦး။

မြရွှေရည်း လှရွှေရည်၊ လင်းရွှေရည် ... တဲ့။ အဒေါ် အငယ်ဆုံးနာမည်က ဒေါ်လင်းရွှေရည်။

ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးနှင့် အလှဆုံးအဒေါ်။ ယမင်းဖေဖေက ထိုညီအစ်မ (၃)ယောက်ရဲ့အငယ်ဆုံးမောင်။ ထင်းရွှေခေါင်။

ယမင်း မေမေက ယမင်း(၁၂)နှစ် သမီးအရွယ်မှာ ဆုံးပါး သွားတော့ ယမင်း အဒေါ်များ၏လက်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက် _ မကြာမီပင် ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ထူသွား တော့ ယမင်း အဒေါ်များနှင့် ဆက်နေရပေတော့သည်။

အဒေါ်ငယ် ... လင်းရွှေရည်က ယမင်းကို အချစ်အပို ဆုံးဖြစ်ပြီး ထိုအချိန်မှာ အဒေါ်ယောက်ျား ဦးမြဲတွင်က စီးပွားရေး ကို နေ့မနား ညမနား ရှာနေသည့်အချိန်။ နောက် ... စီးပွား ဆက်နေသည့်အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ယမင်းဘဝက အဒေါ်များ၏ မေတ္တာရိပ်မှာ လိုလေသေး သေး။

လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အိပ်တော့လည်း အဒေါ်(၃)ယောက်က သူမကိုပဲ လှယက် အလှည့်ကျခေါ်သိပ်နေကြသည်။ ယမင်းမှာ အဒေါ်(၃)ယောက် နဲ့ တစ်လှည့်စီ အိပ်ရပါသည်။

အဒေါ်အကြီးဆုံး ဒေါ်မြရွှေရည်က ယမင်းရဲ့ မေမေမြ။

နောက် ... အဒေါ်အလတ်ကို မေမေလေး အဒေါ်အငယ်ဆုံး
ဒေါ်လင်းရွှေရည်ကိုတော့ မေမေလင်းလို့ခေါ်ရသည်။

တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ သူတို့မှာ ယမင်းကိုပဲ လှယက်ချင်
နေကြရပါသည်။

“သမီး ... ယမင်း ... ဒီနေ့ည မေမေမြနဲ့အိပ်ရမှာနော်
မနက်ဖြန် သမီးကို ဂါဝန်လှလှလေးတစ်ထည်ဝယ်ပေးရဦးမယ်
ငါ့သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတာ၊ လှလည်းလှတယ်”

“သမီး ... ခုည မေမေလင်းနဲ့အိပ်နော် မေမေလင်း
တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရတာ ကြောက်လို့ပါ။ ညဘက် အိပ်မက်
ဆိုးတွေမက်လို့ ...”

“အမယ် နင့်ယောက်ျားပြန်လာတော့ ငါ့သမီး ခွေးရယ်
ဝတ်ပြေး ... ပြေးနေရပါဦးမယ်၊ သမီး ... ငါတို့နဲ့ပဲအိပ်”

“မမမြရယ် ... လင်းတို့လင်မယားက တစ်ခန်းစီခွဲအိပ်
တာပါ။ မမတို့သိတဲ့အတိုင်း လင်းက နှလုံးရောဂါရှိတော့ အိပ်
ရေးပျက်၊ အစားပျက်လို့မရဘူးလေ”

“ကောင်မ ... ကြည့်လုပ်၊ တော်ကြာ ... ယောက်ျား
ပစ်သွားလို့ ငါတို့ပါ တသိကြီးဒုက္ခရောက်နေကြဦးမယ်”

“ဒါကတော့ မမရယ် ... လင်းတို့အားလုံးဝိုင်းပံ့ပိုးကြ
သူလိုဖြစ်လာတာပဲ၊ ပြီးတော့ ... လင်းတို့က နွဲ့အိပ်ကြတာ
ဆိုပေမယ့် လိုတဲ့အခါ လိုသလို ...”

“ကဲ ... တော်ပါပြီအေး၊ တော်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ငါ
သဘောပေါက်ပါပြီ၊ သမီးအပေါ် ညည်း ... ဒီထက်ထက်
ရွှေတော့စာစေ

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ဆရာ

အခွင့်အရေးပိုမယူချင်နဲ့အေး၊ ငါတို့လည်း ကိုယ့်တူမလေးနဲ့အတူ
အိပ်ချင်တာပေါ့အေး ... တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီပဲအိပ်၊ ဒါပဲ”

မေမေမြက အာဏာနှင့်ဆုံးဖြတ်လျှင် မေမေလင်းက
အပျော့ဆွဲနှင့် လျှောက်လဲချက်တင်ခဲ့သည်။

“ကလေးသဘောလည်းမေးပါဦး၊ ကလေးက ဘယ်သူနဲ့
အိပ်ချင်သလဲလို့”

“ကလေးလွဲမချနဲ့နော်၊ ကလေးက ချီးကျရာပျော်တဲ့
ကလေး၊ ညည်းမရှိနဲ့အေး”

ညီအစ်မတွေ ရန်ဖြစ်ကြတော့မလို့ အစပျိုးနေကြစဉ်
ယမင်းမှာ မျက်လုံးလေးအပြူးသား၊ ပါးစပ်လေးအဟောင်းသား
နှင့်ကြည့်နေရ၏။

မကြာသေးမီကမုဆောက်ထားသည့် ဦးလေးဦးမြထွင်နှင့်
ဒေါ်လင်းရွှေရည်တို့၏ နှစ်ထပ်တိုက်လှလှကြီးထဲမှ ဧည့်ခန်း
ဆောင်ကလည်း ပရိဘောဂအသစ်တွေနှင့် သစ်လွင်တောက်ပ
လျက်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ... ဆိုဖာအသစ်တွေက မဟော်ဂနီရောင်။

ကြမ်းပြင်မှာခင်းထားသည့် ကော်စောတွေကလည်းလှလှ။ လူကုံ
ထဲတွေကိုတုပလျက် လျှောက်လုပ်ထားလိုက်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
စီးပွားတက်နေသည့်အိမ်မှန်းသိသာစေ၏။

ထိုဆိုဖာအသစ်တွေမှာ ညီအစ်မသုံးယောက် အလတ်လမ်း
အစားသစ်၊ လက်ဝတ်လက်စားအသစ်တွေနှင့်ထိုင်ပြီး ကလေးလှ
နေရတာ ရယ်စရာ။

သို့ပေမယ့် အဒေါ်(၃)ယောက်ကတော့ ကလေးဆက်လုပ်နေလေဆဲ။

“သမီး ... ယမင်း မေမေမြနဲ့ နေ့တိုင်းအိပ်ရင် မေမေမြ ဝတ်ထားတဲ့ ရွှေတစ်ဆင့်စာကို ငါ့သမီးပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လျှော့မတွက်နဲ့ အားလုံးပေါင်း (၅)ကျပ်သား ... ”

“အမယ် ဒီလောက်များတော့ လှရွှေရည်တို့က ရယ်တာပေါ့၊ ဒီမှာ သမီး ... မေမေလှနဲ့အိပ်၊ မေမေလှ ... နေပြန်တိုးချေးရင်းစုထားတဲ့ရွှေတစ်ဆယ်သားလောက်ရှိနေပြီ၊ ငါ့သမီးလေးကို ပေးမှာ၊ မေမေလှကပေးစရာဆိုလို့ ငါ့သမီးပဲရှိတာ”

မေမေမြနှင့်မေမေလှတို့ အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကြုံနေကြလျှင် ယမင်း ... မေမေလင်းကို သနားနေမိသည်။ မေမေလင်းခမျာ အစ်မနှစ်ယောက်ကိုလည်းကြောက်ရ၊ လင်ကိုလည်းကြောက်ရနှင့်။

ဒါကြောင့် နှလုံးရောဂါရတာဖြစ်ရမည်။

အစ်မနှစ်ယောက်နှင့်ယောက်ျား၏ကြားမှာညပ်ပြီး မေမေလင်း နှလန်မထူတာဖြစ်မည်။ သို့သော် ယမင်းလည်း မေမေလင်းဘက်မရပ်တည်ရဲပါ။ တော်ကြာ အကြီးနှစ်ယောက်၏ ပစ်မှတ်ထဲ မိမိပါ ပါသွားလိမ့်မည်။ သည်တော့ ရေင့်နှုတ်ပိတ်နေတာ အကောင်းဆုံး။

မေမေလင်းက စကားနည်းရန်စဲနှင့် သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြခဲ့၏။

“ကဲ ... သမီးကို အားလုံးဝိုင်းချစ်နေကြတော့ သမီး

ခမျာ ဟိုသွားအိပ်လိုက်၊ သည်သွားအိပ်လိုက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ပါတယ်၊ အိပ်ရာပြောင်းလို့အိပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ မဲနှိုက်မယ်၊ မဲပေါက်တဲ့သူနဲ့ သမီးအိပ်၊ မျှပါတယ်နော်၊ ကဲကဲ သမီးမဲလိပ်၊ မေမေတို့နှိုက်မယ်”

နုနုအဆုံး ... ယမင်း မဲလိပ် (၃)လိပ်၊ လိပ်ပြီး အဒေါ်သုံးယောက်ကို နှိုက်စေသည်။ မဲပေါက်သည့်ကံထူးရှင်ကတော့ အငယ်ဆုံးအဒေါ် မေမေလင်းပါပဲ။ မေမေလင်းခမျာ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ပိတ်တွေဖြစ်လို့ပါ။

ဒီလိုနှင့် ယမင်းက မေမေလင်းနှင့်ပိုပြီး အနေရင်းနီးခဲ့၊ ပိုပြီး စည်းလုံးခဲ့ပါသည်။

သည်မှာတင် ယမင်းစိတ်ထဲ ထင့်စရာတွေက ပေါ်လာရတော့သည်။

မှန်စိစဉ်ခဲ့ပါဦး ... ”

အဒေါ်တွေက ဘယ်လိုပင် ဖေဖေတွင်လို သင်ပေးပေမယ့်
ယမင်းကလည်းမခေါ်ချင်သလို သူကလည်းလေးလေး၊ လေးလေး
လို့ပဲ နာမ်စားသုံးခဲ့သည်။

အဒေါ်တွေ ဆင်ပြင်ပေးထားသဖြင့် အလှဆုံးကလေးလေး
အလှဆုံးအရုပ်လေးလို လှပလွန်းသည့် Pretty girl လေး ယမင်း
ကို ဦးမြထွဋ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိလာခဲ့၏။

အဒေါ်တွေအမြင်မှာတော့ တူမလေးကို သိပ်ချစ်ရှာသည့်
ဦးလေးမပါ။ လာသည့်ညည်သည်တိုင်းကို ကြွားဝါရသည်မှာလည်း
အမော။

“သူဦးလေးက သူတူမကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူတို့မှာ သား
သမီးလည်းမရှိတော့ ယမင်းဟာ သူတို့သမီးပေါ့။”

မေမေမြနှင့် မေမေလှက သူတို့တူမလေး အမွေတွေရရေး
ဘေးကခိုင်းလှော်ပေးသလို မေမေလင်းကလည်း အချစ်ဆုံးတူမ
လေး၏ ဘဝရှေ့ရေးခိုင်းမာဖို့ ယောက်ျားကို ဘေးတီးတိုက်တွန်း
ပေးခဲ့သည်။

“ကိုထွဋ် ... လင်းတို့မှာ သားသမီးမရှိတဲ့အတူတူ
သမီးလေးကို အမွေစား၊ အမွေခံနဲ့မွေးကြရအောင်လေ၊ သမီးလေး
လိမ္မာတာကိုထွဋ်အမြင်ပဲကွယ်၊ လင်းတို့အပေါ်လည်း အလိုက်ပဲ
လိုက်တာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အလိုလိုက်လိုက် မဆိုးဘူး။ အခွင့်
အရေးမယူရှာဘူး၊ ကိုထွဋ်ကိုလည်း သူ့အဖေထက်ပိုတောင် ချစ်
သေး ... ”

အသက် ၁၂နှစ် ၁၃နှစ်အရွယ်ဆိုတာ ပန်းကလေးနှင့်
နှိုင်းရလျှင် ဖူးစ၊ ပွင့်စအရွယ်မို့ ယမင်းဟာ တော်တော်ချစ်စရာ
ကောင်းလှသည်။

ရှည်တောက်တောက်၊ ငေါင်စင်းစင်းလေးပေမယ့် လှပ
သော အသားအရည်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသည့် ဖျက်နာလေး
ကြောင့် ယမင်းကိုမြင်လျှင် မချစ်မခင်သူမရှိ။

သည်ကြားထဲ မိဘမရှိရှာသူလေးမို့ ကြိတ်နံသနားပြီး ဝိုင်း
ချစ်၊ ဝိုင်းယုယသည့် အဒေါ်တွေကြားမှာ ဦးလေးဦးမြထွဋ် ပါဝင်
လာတော့ရာ ...

ခါတိုင်းက အိမ်မကပ်၊ ယာမကပ်နှင့်အပြင်ထွက် စီးပွားရှာ
နေလေရာမှ ဦးမြထွဋ်တစ်ယောက် အိမ်ပြန်မှန်လာခဲ့ရသည်။

“သမီးရေ ... ယမင်း ဒီမှာ လေးလေးအိတ်ကို လာကူ
သယ်ပေးပါဦး ... ”

“သမီးရေ ... လေးလေးညည်သည်ပါလာတယ်ဟေ့၊ ငါ
သမီးဘယ်လောက်လိမ္မာလဲ ကြွားလာခဲ့တာ၊ အအေးနှစ်ခွက်နဲ့

“လင်းကလည်းကွာ၊ ကိုထွဋ်လည်း လင်းတူမကိုချစ်သား
ပဲ၊ ကိုယ်တို့သေရင် အမွေပေးစရာ သူပဲရှိတာပါ။ စာချုပ်တွေ၊
ဘာတွေတော့ လုပ်မနေချင်ဘူးကွာ၊ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်လို
လာဦးမယ်မသိဘူးလေ”

“ဟာ ... ကိုထွဋ်ကလည်း လင်းတို့ဘက်မှာ အမွေဝင်
ရှုပ်မယ့်သူမရှိပေမယ့် ကိုထွဋ်မှာက တူ၊ တူမတွေ အများကြီး
ကိုထွဋ် ယမင်းကို တကယ်မချစ်လို့ ... ဝေခိုက်ပြောနေတာ
လားဟင်”

“ဟာကွာ ... သမီးကို ကိုယ်ချစ်ပါတယ်၊ စိတ်ချ
အမွေလည်း သူပဲပေးမှာ၊ အေးဆေးနေစမ်းပါဦးကွာ၊ သမီးလည်း
ငယ်ပါသေးတယ်၊ ကိုယ်တို့လည်း ဖျတ်ခနဲ မသေကြပါဘူး။
သေတောင် အပြိုလိုက်တော့ မသေဘူး၊ တစ်ယောက်စီသေမှာ၊
မပြောကောင်း ... ပြောကောင်း လင်းအရင်သေလည်း ကိုယ်
သမီးကို အမွေပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ်အရင်သေလည်း ဘာပြော
စရာလိုတော့မလဲကွာ ... လင်းတို့ ညီအစ်မတွေချည်းပဲ ကျန်
တော့မှာလေ၊ အခုလည်း လင်းရယ် ... ယမင်းကို မင်းတို့
ဘယ်လိုပဲ ဝယ်ပေး၊ ဝယ်ပေး၊ ဘာတွေပဲ ပေးပေး၊ ကိုယ်
မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သလားကွာ ... ဘာတွေလိုသေးလို့လဲ၊ ပြီးပြီ
ပေါ့ ... ”

လေးလေးဟာ ယမင်းကို ဘာဖြစ်လို့အမွေတွေ မပေးချင်
မှန်း အစက ယမင်းမတွေ့တတ်ခဲ့။

လေးလေးဟာ သူမကို မချစ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့်ဟု
ရွှေစတားအဝေ

ယခုမှ ပြန်တွေးမိသည်။ ယမင်းကို အမွေစားအမွေခံသာ မွေးခဲ့
ငယ်ဆိုလျှင် သူဟာ ယမင်းရဲ့မတော်မဖြစ် မွေးစားဖခင်။

မမွေးတော့ ဖခင်မတော်တော့ဘူးပေါ့။ ယခုလို လက်ထပ်
စို့တင့်စွာယ်သေးသည်ပေါ့။

ယမင်းရဲ့ငယ်ဘဝများကို ယမင်းပြန်တွေးမိတော့ ကြီး
အနီးပေါ်လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသလို အဖြစ်များက ဟကယ့်ကို ကျော
ချမ်းစဖွယ်။

“အား ... ငါ့သမီးလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲကွာ - ဒါကြောင့် လေးလေးက သိပ်ချစ်နေရတာ၊ လေးလေး ခုရှာဖွေနေတာ ငါ့သမီးလေးအတွက် သိရဲ့လား။”

ဟုဆိုပြီး နဖူးလေးတွေ၊ ပါးလေးတွေကို အားပါးတရ စုပ်ယူနမ်းတတ်ပုံတွေ။

ယမင်းစိတ်ထဲ ... အမြဲ အိပ်လည်လည်ဖြစ်ရစေပြီ။ သူမကို မေမေမြတ်တို့အားလုံးချီတတ် နမ်းတတ်ပေမယ့် ဦးမြထွဋ် နမ်းပုံ၊ ချိပ်ပုံနှင့်မတူ။

မေမေမြတ်တို့ချစ်ပုံက တယုတယရှိပြီး ဦးမြထွဋ်ချစ်ပုံက တော့ ကြမ်းတမ်း အားပါးလွန်းလှသည်။ သို့ပေမယ့် ဒါတွေကို သူမ ငယ်စဉ်က မတွေးတတ်ခဲ့။

ကိုယ့်တူမလေးကို သိပ်ချစ်လို့ဟုသာ ယမင်းတွေးတတ်ခဲ့သည်။ မေမေလင်းတို့ကို ပြန်လည်းမပြောရဲခဲ့။ ပြောရမှန်း မသိခဲ့ပါချေ။

နောက် ... ဥတန်း၊ ဘဝတန်း ရောက်လာတော့ ယမင်း ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေနှင့် မအားလပ်ရသဖြင့် ဦးမြထွဋ်၏ စက်တွင်းမှ လွတ်ခဲ့ရသည်။

ဒါတောင် ... တစ်ခါတရံ ကြုံဆုံလိုက်လျှင် ချိုအိသော အပြီးကြီးနှင့် သူမကို ပွေ့ချီတတ်သေး၏။ ယမင်းမှာ ဘဝပေး အသိအရ ကြောင်ကြီးကို ကြွက်ကလေး မပြေးရှောင်သလိုမျိုး သူ့အရိပ်ကိုမြင်သည်နှင့် ပြေးပုန်းနေရစေပြီ။

မေမေလင်းနှင့်လည်း အခန်းခွဲအိပ်ခွင့်ရခဲ့သဖြင့် သူ့

မေမေလင်းနှင့် လေးလေးထွဋ်က အခန်းခွဲအိပ်ကြပြီး ယမင်းက မေမေလင်းနှင့်အတူ အိပ်ရသည်။ မေမေလင်းနှင့် ယမင်းက တစ်ခန်းထဲ။ ဒါဟာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ယမင်းလည်းမသိ။ ထို့အတူ မေမေမြတ်နှင့်မေမေလှကလည်း အသေးစိတ် မတွေးတတ်ခဲ့ကြ။

သူတို့သိထားတာ ဦးမြထွဋ် အလိုရှိလျှင် မေမေလင်းက သူ့ယောက်ျား အခန်းသို့ သွားလိမ့်မည်ဟုသာ။

ယမင်းပြန်တွေးမိပါသည်။ မေမေလင်း အခန်းထဲမှာ မနီတုန်း ယမင်းတစ်ယောက်တည်း စာကျက်နေချိန်များမှာ လေးလေးထွဋ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပုံများပင်။

အိမ်နေရင်းမို့ ကြီးတစ်ချောင်းဂါဝန်လေးများနှင့် ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ယမင်းကို ဦးလေးက တူမလေးကို သိပ်ချစ်သလိုမျိုး ဆွဲယူပွေ့ချီပြီး ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်တတ်ပုံတွေ။

နောက် ...

ဘဝလုံခြုံသွားရသည်။ ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ်ပို့ အခန်း-

အမြဲဂျက်ချ ပိတ်ထားခဲ့သည်လေ။

ဘာပဲပြောပြော ပြဿနာက အေးချမ်းလို့နေခဲ့သည်။
ပြဿနာစလာတာကတော့ မေမေလင်း သေဆုံးသည့်နှစ်မှာပင်
ဖြစ်သည်။

မေမေလင်း သေဆုံးသည့်အချိန်မှာ ယမင်းက ပညာရေး
ကောလိပ် ၂ နှစ်ဆင်းပြီးဖြစ်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ယမင်း ကိုယ့်
ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်မည်ဆို ရပ်လို့ရပေပြီ။

သို့ပေမယ့် သူမမှာ ညာတာစရာ မေမေမြနှင့်မေမေလှ
တို့ ရှိသေးသည်။

ဦးမြထွဋ်ကတော့ မေမေလင်း သေဆုံးပြီးကတည်းက
အလွမ်းမင်းသားဟန်နှင့် တငေးငေးတငူငူ မေမေမြတို့မှာ ကိုယ့်
ဆက်ကိုယ်အသနား၊ ကရုဏာတွေ ပိုလို့မဆုံး။

ယမင်းကတော့ ဦးမြထွဋ်ကို ဘာတွေဆင်ကြံ ကြံနေသလဲ
ဟု တွေးတော စိုးရိမ်နေမိ၏။ သူမက ကလေးဘဝကတည်းက
ဦးမြထွဋ်၏အချစ်ကြမ်းမှုတွေအပေါ် သံသယဝင်ခဲ့သူ။

ဦးမြထွဋ်မှာ အလုပ်ကိုလည်း အချိန်မှန်မသွားတော့ဘဲ
ဆက်ကိုယ်တည်း ခြံထဲမှာ၊ အိမ်ထဲမှာ ထိုင်မိထိုင်ရာထိုင်ပြီး
ဆေးငေးငူငူ မေမေမြတို့က သူ့ကိုအရိပ်ကြည့်နေမှန်းသိလို့များ
ဦးလွမ်းဆွေးပြနေသလားမသိ။

လူကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့သနားမဆုံး၊ ကြင်နာမဆုံးနှင့် ဂရုစိုက်လိုက်ကြတာ လွန်လွန်ကဲကဲ။ ယမင်းကတော့ ဒါ လေးလေးထွဋ် သရုပ်ဆောင်နေတာလို့ပဲထင်သည်။

ထမင်းကျတော့လည်း မှန်မှန်မစား။ များများမစား။ တို့ခန့်န့်။ ဆိတ်ခန့်န့်သာ စားသည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ထမင်းပိုင်းမှာ ဦးမြထွဋ် ထမင်းမစားလို့ တဆူဆူ။

“ဒီငါးခေါင်းဟင်းလေး စားကြည့်စမ်းပါ ကိုထွဋ်ရယ် မင်းကြိုက်တဲ့ဟင်းလေးပါ”

“ဒီ ငါးရဲ့အူဟင်းရော ... နည်းနည်းလေးပဲ စားကြည့်မကောင်းရင် မစားနဲ့၊ မမလှ သေသေချာချာ ချက်ထားတာ”

“ကျွန်တော် မစားနိုင်လို့ပါ မမတို့ရယ် ... ကျွန်တော်ဘာကိုမှ စားချင်စိတ်မရှိတော့လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ခုလိုအလှုံ့ပယ်စားနေကြရတာ လင်းခမျာ ... ”

“ဟဲ့ ... လင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိပ်မက်မက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ညက အိပ်မက်ထဲမှာ လင်းခမျာ စားရမဲ့မဲ့သောက်ရမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေတာတယ်တဲ့၊ လူဆိုတာ ညှိုးနွမ်းပိန်ကပ်နေတာပဲ၊ လင်းကို ကျွန်တော် အခမ်းသနားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုပါ တစ်ခါတည်းခေါ်သွားရင်ကောင်းမယ်၊ လင်းမရှိတဲ့ဘဝမှာနေလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“အို ... မောင်ထွဋ်ရယ် ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ် သေသောသူကြာရင်မေ့ရမှာပေါ့၊ လင်းဆုံးတာလည်း နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ခုထိ မမေ့နိုင်သေးဘူးလားကွယ်”

“အို ... မမမြရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ နှစ်လည်းမပြောနဲ့၊ နှစ်သက်တောင်မမေ့ဘူး။ ကျွန်တော်သေချင်တယ်ဗျာ၊ သေမှအေးမှာ”

တကယ့်အလွမ်းမင်းသားဟန်နှင့် ဦးမြထွဋ် အသံတွေတုန်ချက်ရည်တွေဝဲပြနေလျှင် မေမေမြနှင့်မေမေလှမှာ မျက်ရည်စာစမ်းစမ်း။

သူတို့မတ်ကို သူတို့သနားလှပြီလေ။ အလုပ်မဆင်။ ထမင်းမစားနှင့် တိုင်ငိုင်မို့ ကြာလျှင် စီးပွားပျက်မှာ၊ ဘဝတွေချက်ကြမှာကို တွေးလို့ စိုးရိမ်နေကြပေပြီ။

မေမေမြနှင့်မေမေလှတို့နှစ်ယောက် _ ဟိုနေရာ တီးတို့။ ဆီးတို့။

ဒီနေရာ တီးတိုး တီးတိုးနှင့်။ သူတို့ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြတယ်ဆိုတာ ယမင်း သိလိုလှပါတီ။ ယမင်းမှာလည်း အလုပ်ဝ ခန့်စာမလာသေးသဖြင့် အိမ်မှာပဲနေ နေရသည်။

တစ်နေ့ ... ယမင်း မေမေမြတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေသည်ကိုချောင်းနားထောင်မိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆည်းရှိတယ်ထင်ပြီး အသံကတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ်။ ယမင်းချဉ်မှ ပြန်ရောက်လာသည်ကို သူတို့မသိကြ။

“မောင်ထွဋ်ကို တို့ဩဇာကိုက်မယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပေးစားလိုက်ရင် ကောင်းမလားလှ”

“ဟာ ... မမမြကလည်း ဘယ်လောက်ဩဇာကိုက်မိ ကိုယ့်ညီမမှမဟုတ်ဘဲ၊ တော်ကြာ ... ကျွန်မတို့ပဲ အိမ်

ပေါ်က ဆင်းပြေးရလိမ့်မယ်။ သူ့ဘာသာ နောက်မိန်းမ မယူဘဲ ညီမလေးကို သတိရလွမ်းဆွတ်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ တော်ကြာ ထိုင်နေအကောင်းသာ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟဲ့ ... ငါလည်း ဘယ်မိန်းမယူစေချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းမတ်တော်မောင်က တစ်သက်လုံး နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေမတဲ့လား။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ့်အတူတူ ကိုယ့်ဩဇာကိုက်မယ့် သူကို ရှာပေးလိုက်ဖို့ ညည်းကိုတိုင်ပင်နေတာအခု”

“ဒါဆို ... မောင်ထွဋ်ကို မမယူလိုက်ပါလား ခစ်ခစ်”

“တယ် ... ငါပြောလိုက်ရ ... မကောင်းရှိရောမယ် ဟိုက ငါ့လို သွေးဆုံးနေတဲ့ မီးယပ်မိန် မီးယပ်ခြောက်ကို ယူမတဲ့လား။ ညည်းလိုဝဝစိုစိုပြည်ပြည်ဆို တော်သေး”

“အမလေး ... တော်ပါတော့ မမရယ်၊ ဆားနဲ့ပဲစားဖို့မယ်၊ ဟိုတုန်းကလည်းက အေးစေချင်လို့ အပူမရှာခဲ့တဲ့ဟာ အခု အသက်အရွယ်လေးဆယ်ကျော်ခါမှ ကိုယ့်မတ်ကိုယ်ပြန်ယူရမတဲ့လား။ လူကြားလို့လည်း မကောင်းဘူး။ နောက် ... ယောက်ျားဆိုတာ ငယ်ငယ်လှလှလေးတွေကိုမှ သဘောကျတာ အိုကြီးအိုမတွေကို ဘယ်သူမှ သဘောမကျဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားကြရာ ယမင်းမှာ ညဉ့်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် အသက်ပင် မရှူရဲ။ ဘာတွေ ဆက်ပြောကြဦးမှာလိမ့်။

“အင်း ... လင်းရွှေရည်ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတာ

မနည်းဘူး၊ ရွှေ ... ငွေ စိန်ထည်တွေ၊ နောက် လုပ်ငန်းတွေ၊ ဒါတွေအားလုံး သူစိမ်းလက်ထဲရောက်ကုန်ရင် ဒုက္ခ ... ”

“ငါတို့လည်း ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရဦးမယ်၊ ဘယ် နောက်မိန်းမမှ အရင်မိန်းမရဲ့ အမျိုးအဆွေကို ကြည်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“တို့လည်း အခြေမပျက်အောင် ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်တိတ်ထဲဖိတ်ကြရင် ကောင်းမလား၊ ငါတို့မ ငယ်ငယ်ချောချောလေး နှမြောလည်း နှမြောတယ်”

“အင် ... ”

ယမင်းမှာ ကိုယ့်အကြောင်းပါလာလျှင် ဘယ်လိုမှ မျှော်ဆင့်မထားသည်မို့ ပါးစပ်မှ အသံမထွက်အောင် မနည်းဘဲရိတ်ဆုပ်လိုက်ရ၏။

ခေါင်းနုပန်းတွေကြီးသွားပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး စော့ချွေးတွေပြန်လာလိုက်သည်မှာ သေမိန့်အချခံလိုက်ရသည့် တရားခံတစ်ဦးနယ်။

ဘုရား ... ဘုရား ငါ့အဒေါ်တွေ ရက်စက်လှချည်လား။ ခုတို့ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာချစ်တာလဲ။

နောက်ဆုံးကျ ... ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း ခြတာပါပဲလား။

မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်။ သူမဆက်နားထောင်ကြည့်လျှင် အိမ်နံရံယောက်၏ မဟာစီမံကိန်းကြီးကို မကြားချင်ဘဲ ကြားရလေ၏။

“နုပျောပေမယ် ... ဒါ သမီးလေးကောင်းစားဖို့ပဲလေ၊
ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းဘူး၊ ဒီအိမ်၊ ဒီခြံလုပ်ငန်းတွေ၊
အတွင်းပစ္စည်းတွေ ပေါင်းရင် ...”

“အေးလေ ... ဒါတောင် မောင်မြထွဋ်က လက်ခံဖို့
မလား၊ သူ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးလာတဲ့ကလေး”

“ဟာ ... သမီးကို သူတော်တော်ချစ်ပါတယ်၊ သမီးက
လည်း အရမ်းချောတော့ လက်ခံမှာပါ၊ အစပိုင်းသာ ရှက်နေချင်
ရှက်နေမှာ”

“ကဲ ... ခုညနေပဲ ညည်းက သမီးကိုနားချ၊ ငါက
မောင်ထွဋ်ကို နားချမယ် ...”

“ဒီအကြံအစည်သာ အထမြောက်ရင် ငါတို့အားလုံး
ဥမကွဲ၊ သိုက်မပျက်နဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံးနေကြရမှာ”

“ဟုတ်တယ် ... သမီးလေးကိုလည်း မခွဲရတော့ဘူး
တို့လည်း ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းမပြေးရတော့ဘူး၊ အားလုံးအဆင်
ပြေမယ့်အကြပ်”

သို့နှင့် ... ဤအကြံအစည်ဆိုကြီး အကောင်အထည်
ပေါ်လာရသည်မှာ မေမေမြနှင့်မေမေလှတို့ကြောင့်ဟု ပြောရလေ
တော့မည်။

ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွဋ်တာ။ ဆင်ကြံကြံနေတာဟု သူမ
စွပ်စွဲခဲ့သလိုပင်။ ဦးမြထွဋ် သူလိုချင်သည့် အကွက်ထဲသို့ ဆိုက်
ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ဆင်တွေကိုကျုံးသွင်းသလိုပါပဲ။ အဒေါ်နှစ်ယောက်က
သူမကိုနားချသလို ဦးမြထွဋ်ကလည်း သူမကို ပစ္စည်းဥစ္စာ၊
ရတနာတွေနှင့်ပျား။ အကြင်နာမေတ္တာတွေနှင့် ပျားခဲ့သည်။

ယမင်း - ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်
မိခဲ့သည်။ ကြည့်ပါဦး။ အိမ်မှာ လူ(၄)ယောက်ရှိသည့်အနက်
၃)ယောက်ကတစ်ဖွဲ့။ ယမင်းက တစ်ယောက်တည်း။

တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ ဦးမြထွဋ်၏အသွင်က ဝမ်းနှစ်သား
လေးလို ပြန်ပြီးလန်းဆန်းတက်ကြွသွားခဲ့ပါချေပြီ။

မရိုးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ဖူးဖူးမှုတ်လို့။
ယမင်းကိုဆို ပြောစရာပင်မလိုတော့ချေ။

သို့သော် ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတစ်လွဲ။ ယမင်းကတော့
ဦးမြထွဋ်နှင့် သေခြင်းတရား ကြိုက်ရာရွေးဆိုတောင် အဆင်ခွက်

ကိုပဲ ရွေးလိုက်ချင်သည်အထိ။

ဦးမြထွဋ် ပေးထားသည့် မေမေလင်း၏ လက်ဝတ်ရတနာ ဘူးကြီးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ နေနေသာသာ ဖွင့်ပင်မကြည့်။ အထဲမှာ ဘာတွေပါလို့ပါမှန်းပင်မသိ။

ဦးမြထွဋ်ကတော့ အလုပ်ကို အရမ်းကြိုးစားပြီး ယမင်းကို လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ရက်ကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်လျှက်။

ကြည့်ပါဦး အိမ်ဟာ သားရဲတွင်းကြီးနှင့်တူလာလိုက်တာ။ ယမင်းက လက်ထပ်ဖို့ တစ်နှစ်ရွှေ့ဆိုင်းထားသည့်ကြောင့် ဆန်တစ်ခွက်၊ မချဉ်မရဲဖြစ်နေရသည့် ဦးမြထွဋ်ဟာ ယမင်းကိုတွေ့လျှင် အရင်ကပုံစံအတိုင်း လူရှေ့မရှောင်၊ သူရှေ့မရှောင် ပါးလေး ဖျစ်၊ နှာခေါင်းလေးညှစ်နှင့်။

လူကွယ်ရာဆို မတွေးဝံ့သည်ကြောင့် ယမင်းကလည်း ဘယ်တော့မှ အလစ်မပေးခဲ့။

သည်ကြားထဲကတောင် မှတ်မှတ်ရရ ယမင်းအလုပ်သွား မည့်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို သူမ တွေးပင်မတွေးရဲခဲ့။

ယမင်းအလုပ်ဝင်ဖို့ အားလုံးကန့်ကွက်နေရသည့်ကြားမှ ယမင်းကလည်း ဖွတ်တရွတ် ကော့မှူးမြို့နယ်က ရွာလေးတစ်ရွာ မှာ အလုပ်ဝင်တော့မည်။

ဤသားရဲတွင်းလိုအိမ်ကြီးမှ လွတ်တော့ ကျွတ်တော့မည်ဖို့ မနက် ခရီးထွက်ဖို့ အထုပ်အပိုးပြင်နေသည့် ယမင်းမှာ ညဂနာရီ ခန့်မို့ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့်မပိတ်မိခဲ့။

ခါတိုင်းလည်း ညေခန်းထဲမှာ မေ့မေ့မြနှင့်မေ့မေ့လှတို

စကားမမြည်ပြောမြဲ။ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း အခွေကြည့်မြဲပါ။

သီးချင်းလေးညည်းရင်း အိတ်ထဲ အဝတ်တွေထည့်နေမိသည့် ယမင်းမှာ နောက်ဘက်မှ တံခါးပိတ်သံကြားလို့ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်လေမှ ခပ်တည်တည် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ရပ်ကြီးနှင့် ဦးမြထွဋ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင် ... လေးလေး ... လေးလေးထွဋ် ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လာရတာလဲ ... ”

“ဝင်တယ်လေ ... ညည်းလေးကို လေးလေးထွဋ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ညည်းမသိဘူးလား။ ကလေးလေး ဘဝတည်းက ပါးစပ်ထဲဝင်ထားမတတ် တယုတယနဲ့ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါကို ညည်းက ကျုပ်အသည်းယားအောင် ဖော်ကားနေတယ်” သူ့အသွင်က မုန်ယိုနေသည့် ဆင်ကြီးလိုမို့ ယမင်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်းတွေ ပြန်မပြောရဲ။ ကျားဆိုတာ စိတ်ဆိုးလေ ပိုဆိုးလေ။

“ဟာ ... လေးလေး အထင်မှားနေပြီ၊ ယမင်းက လေးလေးကို ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လို ဦးလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တာ လေးစားတာ ... ”

“မရဘူး ကံကြမ္မာအရ ညည်း လေးလေးကို လက်ထပ်ရမှာပဲ၊ အခြေအနေတွေကတောင်းဆိုနေပြီ၊ ညည်းအဒေါ်တွေက ထည့် သဘောတူသားပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆိုလည်း လေးလေးကို ယမင်းတစ်နှစ် ညည်းတော့ လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ဒါ ... ညည်းညာထိဆင်တာ၊ ကျုပ်ကိုလက်ထပ်ချင်လို့ အချိန်ဆွဲတာ လေးလေးကတော့ ညည်းကိုအရမ်းချစ်တယ်။ ခုပဲ လက်ထပ်လိုက်ချင်တယ်”

ပြောပြီး ... ဦးမြတွင် သူမရှိရာ ခုတင်သို့ အတင်းကပ်လာပြီး ဆွဲပွေ့ချီလိုက်လျှင် နှစ်ယောက်လုံးကြမ်းပြင် ကော်စောပေါ်မှာ လုံးလားထွေးလာ။

“ဟာ ... လေးလေး အရက်တွေသောက်ထားတယ်။ ယမင်းကို အဲလိုအကြမ်းမဖက်နဲ့၊ ယမင်း မကြိုက်ဘူး၊ လွှတ်လွှတ် ... ဟောဒီမှာ မေမေမြရေ ... ”

ယမင်း ဦးမြတွင်ကို ထုရိုက်အော်ဟစ်ကုတ်ဖဲ့နေပေမယ့် မရ။ သူ့အသွင်က တကယ့်ကို လူစိတ်ပျောက်နေလေသလား မသိ။

ယမင်း၏အိမ်ထွေးမွှေး ကိုယ်လေးကို အတင်းပွေ့ဖက်ပြီး မျက်နှာလှလှလေးကို အငမ်းမရနှမ်းမွှေးလျှက်။

သို့သော် ... ငယ်ငယ်တည်းက သူမမျက်စိအောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် သူလေးမို့ ဒီထက်လည်းပိုပြီး အကြမ်းမဖက်ရက်။ သည်ကြားထဲ ယမင်းက မေမေလင်းကို ငိုပြီး တလိုက်သည့်အခါ ...

“မေမေရေ မေမေလင်းရေ ... သမီးကို ကယ်ပါဦး၊ မေမေလင်းယောက်ျားကြီးက မေမေလင်းကို မချစ်တော့ဘူး၊ အလကား - လူဆိုးကြီး၊ လူညာကြီး၊ လူညစ်ကြီး၊ မေမေလင်းကို သူညာခဲ့တာ”

“အင် ... ”

မုန်ယိုတော့မည့်ဆင်ကြီး ချွန်းငိသွားသည့်နယ်။ ဦးမြတွင်၏ စိတ်ရိုင်းတွေ တိခနဲ ရပ်တန့်သွားကြပြီး ယမင်းကို ဖက်ပွေ့ထားသည့်လက်များ အလိုလိုပြေကျသွားခဲ့သည်။

“ဦးလေး မှားသွားတယ်၊ ယမင်းလက်ထပ်ချင်တဲ့အချိန်ကျမှ လက်ထပ်ပါတော့ - လေးလေး လင်းကိုချစ်ပါတယ်ကွယ်”

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဦးမြတွင် တံခါးဖွင့်ထွက်သွားတော့မှ ယမင်းလည်း လိပ်ပြာလွင့်မတတ် အကြောက်တရားတွေနှင့် တံခါးကို အပြေးသွားပိတ်ခဲ့ရပါသည်။

“ယမင်းရေ ကိုကိုထမင်းဆာပြီကွာ၊ အလှပြင်တာက
လည်း ကြာလှချည်လား”

ကိုကိုမင်းထင် အခန်းထဲသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာတော့
မှ ယမင်း၏ အတွေးတွေ ပြတ်သွားခဲ့ရသည်။

ဪ ... တစ်နှစ်လုံး အိမ်မပြန်ဘဲ လူကြီးတွေစီစဉ်
သည့်အချိန်မှာ သူငယ်ချင်းအကူအညီနှင့် ဘုရားဖူးထွက်လာခဲ့
သည်ယမင်း။

ယခုတော့ ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်ရတော့မည်။ မေမေမြ၊
မေမေလှနှင့် ဦးမြထွဋ်တို့ ဆွေဆွေခန့်နေမှာပဲ။

ကိုယ့်ကို မိခင်တွေနယ် ပြုစုယူယခဲ့သည့် အဒေါ်တွေကို
သနားပေမယ့် ယမင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စတော့မပစ်နိုင်။

“ပြီးပါပြီ ကိုကိုရဲ့ အိမ်ကို စိတ်ရောက်သွားလို့ပါ၊ ယမင်း
အဒေါ်တွေတော့ ယမင်းကို စိတ်နာမှာပဲနော်”

“နာပါစေကွာ ... ဘယ်နှယ် ... ကိုယ့်တူမ နနုလှလှ

လေးကို သူတို့မို့ မကြံကောင်းမစည်ရာ ... ”

“သူတို့ကျေးဇူးတွေတော့ ယမင်းမှာ အများကြီးပဲကိုကို”

“ထားပါကွာ အဲဒါလည်း နိုင်သလောက် ပြန်ဆပ်ကြ
တာပေါ့၊ ခု လောသောဆယ် ကိုကိုကျေးဇူးကိုပဲ အရင်ဆပ်ပါဦး”

ကိုကိုမင်းထင် ခပ်တည်တည်နှင့်ဆိုရာ ယမင်းမျက်စောင်း
ချိတ်မိသည်။

“ဟွန်း ... ဘာကျေးဇူးလဲ”

“အိုး ... တစ်လမ်းလုံးစောင့်ရှောက်ပြီး သိမ်းပိုက်
ကယ်တင်လိုက်ရတဲ့ ကျေးဇူးလေ”

ယမင်းအနားသို့ကပ်လာပြီး ကိုယ်လေးကိုဆွဲပွေ့၊ မျက်နှာ
လှလှလေးကို ချစ်မည့်ဟန်ပြင်လျှင် သူမ ကိုကိုကို တွန်းထုတ်
လိုက်သည်။

“တော်ပြီ ... အောက်မှာ ဆုဝေမွန်တို့သားအမိ ပြန်
ရောက်နေပြီ ... သွားကြစို့”

“နေရတာ မလွတ်လပ်ဘူးကွာ၊ ကိုကိုတို့ တစ်နေရာရာ
ကိုဟန်းနီးမွန်းထွက်ကြစို့ကွာ၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ပြန်လာ
ကြမယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူးကိုကို ... ယမင်းက ဆရာမ၊ ကျောင်းတွေ
ပြန်ဖွင့်တော့မယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်က သဝရက်တည်းရယ်၊ အခုပဲ
ဗွရက်ကုန်သွားပြီ”

“ဒါဆိုလည်းကွာ ... ကျန်တဲ့ ဗွရက်ကို ပြင်ဦးလွင်ဖြစ်
ဖြစ်၊ ချောင်းသာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပုဂံဘုရားတွေဖြစ်ဖြစ်

သွားကြရအောင်လေ”

“တော်ပြီ ကိုကိုရယ် ... ခရီးသွားရတာ မောနေပြီ၊ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာလည်း စိတ်အေး၊ လက်အေးရှိမှ ပျော်စရာ ကောင်းတာပါ။ အခု ယမင်းတို့အဖြစ်တ သူဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် ကြည်ဖြူကြမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အတင်းခွဲကြရင် ကွဲတောင်ကွဲ ဦးမှာ”

ယမင်း၏အသံလေး နှစ်ဝင်သွားသလို ကိုကိုမင်းထင် ကိုယ်ကြီးလည်း တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားရ၏။

“တော် _ တော် ယမင်း ကိုကိုကတော့ သေမကွဲမယ်လို့ စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချပြီသား။ ယမင်းသာ စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းမချသေး တာ”

“ဪ ... ကိုကိုရယ်၊ ယမင်းက မိန်းမသားပါ။ အခြေအနေတွေက ဆိုးဝါးလွန်းလို့သား၊ မရေမရာအတွေးတွေနဲ့ အားငယ်နေရတာပါ”

“မငယ်နဲ့ကွာ၊ လုံးဝအားမငယ်နဲ့၊ ယမင်းအနားမှာ ကိုကို အပြဲရှိနေမယ်”

အကြင်နာ မေတ္တာ ဗရပုနှင့် ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းကို ပွေ့ဖက်ချောမောဖို့ပြင်စဉ် သူတို့အခန်းဝသို့ ဆုဝေမွန် ဘွားခနဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“အမလေးတော် ... ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစတွေ့များ တယ်လွန်ကဲကြပါလား။ ကျုပ်မှာ တော်တို့ပေါ်လာနိုး၊ ပေါ်လာ နိုးနဲ့ စောင့်နေရတာ ... စိတ်မရှည်လို့ ခေါ်ရအောင် တက်လာ

ခဲ့တာ၊ ကျုပ်တို့ရေချိုးပြီးလည်း ပေါ်မလာ၊ ထမင်းစားကြရ အောင်လေ _ ပြီးမှ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ကြပါ မင်းသမီးနဲ့ မင်းသားရယ်၊ လာ ... လာ မေမေက ထမင်းစားရင် လူစုံမှ စိတ်ချမ်းသာတာ”

ပြောပြီး ဆုဝေမွန် လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးဆင်းသွားခဲ့လျှင် ယမင်း ကိုကိုကို မျက်စောင်းလေး ချစ်စနိုးထိုးမိသည်။

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးစွာရယ်မောရင်း အောက်ထပ် သို့ အပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်မှာ မိုးမမြင် ရောမမြင်။

“လျှော့မတွက်နဲ့ကိုကို ... အခြေအနေတွေက ဘယ်လို လာဦးမယ်မသိဘူး၊ ယမင်းကို စိတ်ချပါ ကိုကို၊ ကိုကိုအလာကို ယမင်း ဒီကနေ စောင့်မျှော်နေမှာပါ၊ နောက်ဆုံး ကိုကိုမလာ တော့မှ”

ယမင်းမှာပြောရင်းပင် မျက်ရည်များ ဖြူကျလာခဲ့လျှင် တို့ကိုမင်းထင် ရင်ထဲနှင့်ကျင် စူးနစ်ရပါသည်။

“ဘာလို့မလာရမှာလဲ အချစ်ရယ် ... ကိုကိုလာခေါ်မှာ ပေါ့၊ ကိုကိုသဘောကတော့ ယမင်းကို တစ်ခါတည်း တန်းခေါ် သွားချင်တာပါ၊ ယမင်းက မလိုက်လို့သာ ... ”

“ယမင်း ဒီကပဲ စောင့်မယ်နော်၊ ကိုကိုအရင်သွားကြည့် လိုက်ပါဦး ... ”

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှခေါ်လို့မရသဖြင့် ကိုကိုမင်းထင် တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဝေါမှာပင် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြပြီး ... ဂရက်အကြာတွင် ကိုကိုမင်းထင်နှင့်ယမင်းတို့ ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကိုကိုမင်း ထင်က သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွားလိုပေမယ့် ယမင်းတန်းပြီး မလိုက်ရဲ ပါ။ သည့်အတွက် သူမ၏သူငယ်ချင်း ခင်မြတ်သုန်သုန်၏အိမ် တွင် ခေတ္တကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုကို ... ကိုယ့်အိမ်က အခြေအနေတွေကို အရင်သွား ကြည့်ပါဦး၊ တော်ကြာ ... ဝန်းဒိုင်းကြီး မျက်နှာပန်းမလှဖြစ် နေရင် ယမင်းရှက်ပြီး သေလိမ့်မယ်၊ ကိုကိုလည်း ယမင်းကို အားနာရမှာပေါ့”

“ဟာကွာ ... ကိုကိုက တစ်ဦးတည်းသောသားပါ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ရဲ့ အချစ်ဆုံးလေးပါ၊ အမြဲတမ်း တို့ကိုအလို ကျ သူတို့လိုက်လျောခဲ့တာ၊ လာပါ ယမင်းရယ် ... လာမယ့် ဘေးပြေးတွေကြရအောင်ပါ၊ ယမင်းသတ္တိမရှိဘူးလားဟင်၊ အေး အတူပူအမျှပေါ့၊ ယမင်းမျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရရင် မေမေတို့ အရည်ပျော်သွားကြမှာပါ”

အငှားကားပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ခြံဝမှ ကိုကိုမင်းထင် ကိုယ့် အိမ်ကိုယ်လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့မှု လောင်နေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

မြင်နေကျ နှစ်ထပ်တိုက်လှလှကြီးပင် အရှိန်အဝါကင်းခဲ့ နေသယောင်။ ခါတိုင်းလို ဒီအချိန်မှာ ပန်းပင်တွေကို ရေတိုက် ကလေးနှင့်ဖျန်းနေယူနေသည့် မေမေ့ကို မြင်နေရပေမယ့် ယခုကျ မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရချေ။

မာလီလည်း မတွေ့ရ။ အိမ်သားတွေလည်း မတွေ့ရ သဖြင့် ခြံဝမှ လူခေါ်ဘဲလ်ကို သူခပ်ကြာကြာနှိပ်ထားလိုက် သည်။ သည်တော့မှ အိမ်ထဲမှ မြသူ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မြသူဆိုတာ သူနှင့်ရွယ်တူ။ မေမေဖက်မှ ဆွေမျိုးနီးစပ်ကောင် မလေးပါ။

“အစ်ကိုလေး ... လာ လာ ... မြန်မြန်ဝင်၊ ဟိုမိန်း ရော ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောထားလို့လဲ”

အကောင်းအဝေ

“ဟာ ... အိမ်မှာ မိုးမီးလောင်နေတာ၊ အန်တီလည်း ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ အန်ကယ်လည်းသွေးတိုးနေလို့ ဆေးခန်း ပြုနေရတယ်၊ ဟိုမိန်းမ ပါလာရင် ခွဲပစ်မယ်၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခွဲပစ်မယ်လို့ ဒေါသပုန်တွေထနေကြတယ်”

“ဟာ ... နေစမ်းပါဦး၊ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ကလည်း ကိုယ့်ချွေမကို လူတောင်မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဒေါသထွက်နေကြ တာကအရင်၊ ရှုပ်ချောသဘောကောင်းလေးပါဟာ”

“ဒါတွေ မြသူ မသိဘူး အစ်ကိုလေး၊ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ အခြေအနေမကောင်းဘူး ... အစ်ကိုလေး အပြစ်မဖြစ်စေနဲ့၊ ကြည့်သာ လှုပ်ရှားပေတော့”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင်း မြသူ သတင်းပေးသွားသဖြင့် အခြေ အနေတွေကို သူ အကြမ်းဖျင်းသဘောပေါက်ထားရသည်။ မေမေ ဆေးရုံတင်ထားရသည်ဆိုသဖြင့် ကိုကိုမင်းထင် စိတ်မကောင်း ခြိမ်ရ၊ စိုးရိမ်ရသည်။

အင်းလေ ... ဆေးရုံမှာဆိုတော့ စိတ်ချရမှာပါ။ ငါ သွားတွေ့မှပဲ။ နေဦး ဖေဖေဆီ အရင်ဝင်ရမယ်။

ငါ့သတင်းတွေကို ညီမလတ်တို့ ဇင်သူရတို့ ဘယ်လိုပြော ကားကြပါလိမ့်။ အဲ ... သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဟို ရှုပါရွန်းလဲ့က တော့ ဝတ်ရည် ငါ့အကြောင်းတွေကို မကောင်းတာချည်း ရွေး မှာမှာပဲ၊ မကောင်းဆိုးဝါးမ။

သူ ပါလာသည့် အိတ်ကလေးကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ဘားခုံပြီး ဖေဖေအခန်းသို့ အရင်ဝင်ရသည်။ ဟိုတုန်းက ကိုကို

အကောင်းအဝေ

မင်းထင်ဆိုတာ အမြဲတမ်း ပြီးပျော်နေခဲ့ပြီး လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မရွံ့မရဲ ရှိုးတိုး ရှုန့်တန့်။

အပြစ်လုပ်လာခဲ့သူတစ်ဦးလို ... သိမ်ငယ်နေမိသည်မှာ သူ့ကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေ ကျန်းမာရေးတွေ ထိခိုက်ကုန်ကြ လို့လည်းဖြစ်မည်။

ဖေဖေကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး တွေ့လိုက် ရတော့ သူ့ရင်ထဲ အလုံးကြီးဆိုသွားရသည်။ ဖေဖေဟာ အင်မ တန် ငယ်နုဖျတ်လတ်ခဲ့သူပါ။

“ဖေဖေ ...”

သူ့အသံက ယူကျုံးမရဲနှင့် ကြေကွဲအက်ရှုနေခဲ့လျှင် ဖေဖေ သူ့ကိုမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၏။

“သား ...”

“ဖေဖေ ...”

ဖေဖေအသွင်က သူ ... ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည့်ရက်များ အတွင်း သည်မျှ ညှိုးချိုးသွားခဲ့တော့ သူ့မျက်ရည်များနှင့် ဖေဖေ ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းတင်မိခဲ့သည်။

“လူဆိုတာ တစ်ခါတော့ မိုက်စမြဲပဲ သား။ အဲဒီအမှားကို ပြင်နိုင်ရင် လူတော်၊ ငါ့သားကို ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“ဗျာ ...”

ဖေဖေစကားကို သူနားမလည်။ ဖေဖေ သူ့ကိုဘယ်လို ထင်နေသလဲ။

“ကောင်မလေးက သားကို မအူမလည်မို့ အမိဖမ်းဆွဲ လိုက်တာ၊ ဖေဖေ ယူကျုံးမရဲဖြစ်ရတာ ငါ့သားလူမျိုးနုနုလေး မယားခိုး အဖမ်းခံရမှာကိုပဲ၊ သားမေမေဆိုလည်း ဒီသတင်းကို ကြားလိုက်ရလို့ ခေါက်ခနဲ ရှော့ဖြစ်သွားရတာ”

“ဘယ်လိုဖေဖေ”

သူ နားမလည်နိုင်စွာမေးမိလျှင် ဖေဖေက သူ့ကိုသနား သည့်အကြည့်နှင့် ရှင်းပြခဲ့သည်။

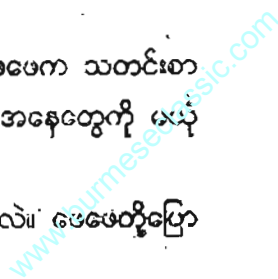
“အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ဦးလေးနဲ့လက်ထပ်ပြီးသား၊ လက်ထပ်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာမှ ထွက်ပြေးတာ၊ ငါ့သားက ကံဆိုးပြီး သူ့စက်ကွင်းမှာ အမိခံလိုက်ရတာ ...”

“ဟာ ... ဖေဖေသတင်းက သတင်းမှားကြီးပါ။ ကေန္တ ဖေဖေတို့ အထင်လွဲမှားအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ဂျောက် ချလိုက်တာဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်သူပြောသလဲ ဖေဖေ။ သားကိုပြော စမ်းပါ၊ ညီမလေး၊ ဖင်သူရလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝတ်ရည် သူငယ် ခုန်း ရှုပါရွှန်းလဲ့လား ...”

“သူများကို အပြစ်မမြင်နဲ့သား၊ သားကို ဖေဖေလက်တွေ့ နိုင်နိုင်လုံလုံပြမယ်၊ ဟဲ့ ... မြဲသူ ဟိုတစ်နေ့က ငါသိမ်းခိုင်း သားတဲ့ သတင်းစာ ယူခဲ့စမ်း”

အခန်းထဲသို့ မြဲသူ ဝင်လာသဖြင့် ဖေဖေက သတင်းစာ သူခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုကိုမင်းထင်မှာ အခြေအနေတွေကို မယုံ ကြည်နိုင်ဖြစ်ရ၏။

ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ ဖေဖေတို့ပြော

တာ အမှန်တွေလား။

ဒါဆို ... ယမင်းဟာ ဖြူစင်သူလေးမဟုတ်ဘူးလား။
ငါ့ကိုက် သုံးစားမရအောင် နဲ့အခဲလို့လား။

“ရော ... အန်ကယ် ဒီမှာသတင်းစာ”
မြသူက ဖေဖေကို သတင်းစာလှမ်းပေးလိုက်ရာ ဖေဖေ
သူ့ကို တစ်ဆင့်ပြန်ပေး၏။

“အဲဒီ နောက်ဆုံးဘက်ကော်လံမှာ ကြည့်လိုက်သား။
မက်လာသတင်းမှာဖတ်။ မောင်မြထွဋ်နှင့်မယင်းရွှေရည်တို့၏ နှစ်
ဦးသဘောတူလက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းဆိုတာ၊ သားတို့ဘုရားဖူးမထွက်
ခင် (၂)ရက်က ရက်စွဲနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ဒီတော့ သားဟာ
အလိုလို မယားခိုးဖြစ်သွားပြီ ... တရားရုံးတော်မှာ အမှုရင်ဆိုင်
ရတော့မယ်၊ ဒီအမှုလောက် ရှက်စရာကောင်းတာ ရှိသေးရဲ့လား
သားရယ်၊ ဖေဖေတော့ တစ်ခါတည်းသာ လဲသေလိုက်ချင်တယ်
ဖေဖေပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူး
သားမေမေလည်း ဘယ်လိုမှ နလန်မထူနိုင်တော့ဘူး”

ဖေဖေ ဘာတွေဆက်ပြောနေမှန်း ကိုကိုမင်းထင် မကြာ
တော့။ သတင်းစာကို ဖတ်ရင်း သူ့ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်
လာ၊ ဇောချွေးတွေပြန်လာကာ ခေါင်းတွေမူးနောက်လာတာ
သိတော့သည်။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ဦးစောက်မိုးမျှော်ဖြစ်ခါ သူ့ခေါင်းတစ်
ခုလုံး ချာချာလည်သွားသည့်အခါ ကိုကိုမင်းထင် တဒက် ရှုံးသွား
ပေါက်ကွဲမိတော့သည်။

“အယုတ်တမာမ ဖြူစင်သယောင်နဲ့ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီး
တဲ့ဘီလူးမ ... ငါ့မိသားစုကို မီးလောင်တိုက်သွင်းတဲ့ မိစ္ဆာမ”

“ကိုကိုအလာကို ယမင်း ဒီကနေ စောင့်မျှော်နေမှာပါ”
ယမင်း၏အသံကို ကြားယောင်လိုက်လျှင် သူ့အရူးတစ်
ယောက်လို တဟားဟား အော်ရယ်မိတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... လာ လာချည်သေးတယ်၊
သင်းကဘယ်လိုက်ရဲမလဲ၊ မဟုတ်တာလုပ်ထားတဲ့မိန်းမကိုး၊
တောက် ... ငါဒီလောက်တောင် နံရံ အရသလား၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ပျိုမှန်း အိုမှန်းမသိအောင် ပွန်ခဲ့ရသလား၊
တောက် ... မာယာများတဲ့မိန်းမ၊ မာယာတစ်သိန်းနဲ့ မိန်းမ”

မျက်ရည်တွေကျရင်း အော်လိုက်၊ ဟစ်လိုက်နှင့်သူ။ နာ
ကျင်စွာ ပေါက်ကွဲနေမိလျှင် ဖေဖေ အိပ်ရာမှထကာ သူ့ကို
ညင်သာစွာ ထွေးဖက်ထားခဲ့သည်။

“သား ... စိတ်ကိုလျှော့လိုက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်
ငါ့သားရွှေသွပ်မသွားစေနဲ့၊ ရွှေသွားရင် လူ့ဘဝကြီးဆုံးရှုံးတာပဲ၊
သေတာနဲ့ဘာမှမထူးဘူး ငါ့သား၊ စိတ်ကိုလျှော့ကွာ ... ”

သူ့ကျောကိုပုတ်ပေးရင်း ဖေဖေ ထွေးပွေ့ပေးထားလျှင်
သူရင်မှအပူမီးတွေ အနည်းငယ်သက်သာရာရလိုက်၏။

ယမင်းကိုချစ်ရလွန်းသည့်အချစ်နှင့် ရင်ထုမနာဖြစ်ရလွန်း
သည့်အဖြစ်က သူရင်ကို ထောင်းထောင်းကြေအောင် ငွေ့ဆွ
နေခဲ့ပြီ။

သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင်ပင် သူရင်ဘက်ကြီး ဟတ်

တက်ကွဲနေရတာ ... သောကလား၊ ဒေါသလား။

မျက်ရည်များနှင့်သူ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုရင်း ဖေဖေရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးဝင်မိပေပြီ။

“သား ... မှားပါတယ် ဖေဖေ၊ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အခု သားဘာဆက်လုပ်ရမလဲဖေဖေ၊ သားလုပ်ခဲ့ရင်ခံရဲပါတယ်။ သား ရင်နာရတာ သားရဲ့အမှားတစ်ချက်အတွက် ဖေဖေခွဲမေမေ လောကအလယ်မျက်နှာငယ်ရဲ့ မျက်နှာမပြရဲတဲ့ဘဝရောက်ရတာ ကိုပါ ...”

“ရပါတယ်သားရယ် ... မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ ဆိုးခံ၊ ကောင်းခံ ဆိုးတူကောင်းဖက်ပေါ့ကွယ်၊ ငါ့သား အမှားကို ဆက်မမှားဘဲ ရပ်ထားမယ်ဆိုရင်ပဲ ဖေဖေတို့ဝမ်းသာလှပါပြီ။ လူဆိုတာ တစ်ခါတော့ မှားတတ်ကြပါတယ်ကွယ်”

“သား ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဖေဖေ၊ သား ဒီမှာ ဆက်နေရင် ...”

“ဘာမှမပူခဲ့သား ... ဖေဖေ သူတို့နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်မယ်၊ မယားစိုးတော့ ဖမ်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူတို့လည်း အရှက်ကွဲခံချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း ပြီးဆုံးသွားအောင် ဖေဖေ ဖြေရှင်းပါမယ်၊ တစ်ခုရှိတာ က သား ... ဒီကောင်မလေးကို နောက်ထပ်မပတ်သက်တော့ စွဲပါပဲ၊ ဒီကတိတစ်ခုတော့ ဖေဖေတို့ ဦးမြဲထွဋ်ကိုပေးရလိမ့် မယ်”

“ဖေပါတယ် ဖေဖေ ... သား သူ့ကိုမင်းသမီးလေးမှတ် လို့ မြတ်နိုးစုံမက်ခဲ့တာပါ။ ခုလို ဘီလူး လူယောင်ဆောင်ထား

တာမှန်းသိရင် လုံးဝလှည့်ကြည့်ခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ် ... သားရယ်၊ အခုလည်း ငါ့သားအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးရဲ့အပြစ်ပါပဲ၊ ကောင်မလေးက ကိုယ့်အဖေလောက်ကြီးကို မနှစ်သက်လို့ ထွက်ပြေးလာတဲ့အချိန် မှာ ငါ့သားကို ဖမ်းမိသွားတာပါပဲ၊ ကဲ ... ဒါတွေ ခေါင်းထဲ ဘာမှမထည့်နဲ့တော့သား။ မေမေ့ဆီသာသွားတွေ့ပေတော့၊ ဖေဖေ ဒီကနေ လှမ်းဖုန်းဆက်ထားနှင့်မယ်၊ ကိုယ့်မေမေ စိတ် ချမ်းသာပါစေ သားရယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ ... သား ခုချိန်ကစပြီး ဖေဖေတို့ စိစဉ်တာ နာခံပါတော့မယ်”

“သာဓုပါ သား ... ငါ့သားကြီး ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည် ပါစေ၊ မိန်းမကောင်းမိန်းမမြတ်နဲ့တွေ့ပါစေ၊ သားကောင်းသမီး မွန်တွေ ထွန်းကားပါစေကွယ်”

လျှိုက်လဲ့စွာဆုပေးနေသည့် ဖေဖေကိုကျောခိုင်းပြီး ကိုကို မင်းထင် မေမေရှိရာ ဆေးခန်းသို့ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ သောကတွေနှင့် ကြေမ္မအက်ကွဲလို့ပါလေ။

ယမင်းရွှေရည် - သုန်သုန်တို့အိမ်မှာ တစ်နေ့ကုန်စောင့်
ဆိုင်းနေရင်း တဖြည်းဖြည်းမျက်နှာပျက်ယွင်းလာရသည်။

နေညိုတော့မယ် ကိုကိုရယ် ...

ကိုကိုအချစ်တွေရော နေညိုတော့မှာလား။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတော့ ရာဇဝတ်သားတွေကို နေညိုခို
မှာ သတ်ကြသတဲ့။

တောင်စွယ်မှာနေကွယ်ရင် ရာဇဝတ်သားတွေကို အဆိုး
စီရင်လိုက်ကြတယ်။

ကိုကိုရော ... လမ်းမှာ ချက်ချင်းတွေပြီး ချက်ချင်း
လက်ထပ်ခဲ့ရတဲ့ ယမင်းကို အထင်သေးခြင်းများစွာနဲ့ စွန့်ပစ်ခဲ့
လားကွယ်။

သုန်သုန်တို့အိမ်မှာ သူမမေနှင့်သုန်သုန်တို့ မောင်နှမ
စုစုပေါင်း (၃)ယောက်သာရှိသည်မို့ လောလောဆယ် အိမ်
လူတွေမရှိကြပါ။ ယမင်း သုန်သုန်အခန်းထဲမှာ ကြိတ်
မျက်ရည်ကျနေရပါသည်။

ဘဝဆိုတာ ကြီးတန်းလမ်းလျှောက်ရသလိုပါပဲလား။ တစ်
မျက်မှားတာနဲ့တစ်သက်စာ အနာတရဖြစ်ရတယ်။

ကိုကို ဘာလို့ပြန်မလာတော့တာလဲ။ မနက်(၉)နာရီ
လောက်က ထွက်ခွာသွားခဲ့တဲ့ ကိုကိုဟာ ယခု ညနေ(၆)နာရီ
အထိပေါ်မလာတော့ပါ။

ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့်ပင် ယမင်း သုန်သုန်တကြည့်စားပွဲ
ပေါ်မှ သတင်းစာများကို ဟိုလှန်သည်လှန်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင် ... ”

သတင်းစာအဟောင်းတစ်ခုမှာ မောင်မြထွဋ်နှင့်ယမင်း
ရွှေရည်တို့၏ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းဆိုသည့်
သတင်းကိုဖတ်လိုက်ရလျှင် ယမင်း ဦးခေါင်းတံ မိုက်ခနဲပြာသွား
ခဲ့ရသည်။

ယမင်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေဟုန်းဟုန်းဆူပွက်သွား
ရခါ နှလုံးသားတွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကိုကို ... ကိုကိုဘက်က ဒီသတင်းစာကို တွေ့သွားကြ
မှာပေါ့။ ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီသတင်းကြောင့် ကိုကို ငါ့ဆီပြန်မလာ
တော့တာပါ။ ရက်စက်ပါပေ ဦးမြထွဋ်ရယ်၊ ငါ့အဒေါ်တွေကရော
အလိုတူအလိုပါပဲပေါ့၊ ကြည့်စမ်း ... ငါ့ဘဝကို မီးလောင်တိုက်
သွင်းရက်လိုက်ကြတာ ... ”

သတင်းစာ ရက်စွဲကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့
သူ့ဘုရားဖူးစထွက်သည်ရက်။

သို့သော် လက်ထပ်ပြီးရက်ကတော့ ဘုရားဖူးမထွက်ခင်

နှစ်ရက်အကြိုကရက်။

သေသေချာချာကို လုပ်ကြံထားကြတာပဲ။

ရင်ထဲမှာ တစ်စစ် ငြိုငွေသွားပြီဆို မျက်ရည်များ ပေါ်ခနဲ လျှံကျလာကြပြီး ... ယမင်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်၊ ဖိထားရသည်။

ရင်ထဲမှ စူးအောင့်မှုက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ယမင်း သုန်သုန်အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလှိမ့်ငိုကြွေးနေမိစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး သုန်သုန် စိုးရိမ်တကြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

“ယမင်း ... ယမင်း သတိထားလေ၊ သတိထားမှပေါ့၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါကွယ်”

“သုန်သုန် ငါ့ဘဝတော့သွားပါပြီဟာ၊ လေးလေးထွေးလက်က လွတ်တောင်ပြေးခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာကြီးက ငါ့ကိုအလွတ်မပေးခဲ့ဘူး၊ ဒီမှာ ဒီသတင်းစာကို ဖတ်ကြည့်စမ်း နင်ရော ဖတ်ပြီးပြီလားဟင် ... နင် ကြိုသိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ငါက သတင်းစာမှန်မှန်ဖတ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူများတွေပြောလို့ သိပြီးပါပြီ၊ ဒီနေ့မှ ငါလည်းသိရတယ်”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမလဲဟင်၊ တကယ်တော့ နင့်ရဲ့အစီအစဉ်နဲ့ ငါ့ ဦးမြဲထွဋ်ကိုလွတ်အောင် ရှောင်ပြေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကောက်ကျစ်ကြတယ် သတင်းစာကနေ ငါ့ကိုနုလန်မထူနိုင်အောင် အလဲထိုးသတ်ခဲ့ကြတယ်”

“နင့်လူ ... ဒါကြောင့်ပြန်မလာတာထင်တယ် ယမင်း၊ ဒါဆို ငါတို့သွားရှင်းပြကြရအောင်လေ၊ ဖုန်းဖြစ်ဖြစ် လှမ်းဆက်ကြည့်ပါလား”

သုန်သုန် အကြံပေးပေမယ့် ယမင်း အားမရှိတော့ပါ။ ဘုရားဖူးမထွက်ခင် ၂ရက်က လက်ထပ်ခြင်းကြော်ငြာခဲ့သည်မို့ ကိုကို သူ့ကိုအထင်လွဲမှာမူချ။ ယောက်ျားလက်ထဲက ထွက်ပြေးလာတယ်လို့ ထင်မှာမလွဲ။

“မဆက်တော့ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ကံနဲ့ငါရှိပါစေတော့”

“ဟာ ... ကိုယ်မပြောဘဲတော့ အဖြစ်မှန်ကို သူသိမတဲ့လား၊ ဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရှင်းပြသင့်တယ် ယမင်းရယ်”

“နေပါစေတော့ ... သုန်သုန်ရယ် ကို၊ ကိုအမုန်းတွေ၊ အပြစ်တင်ချက်တွေကို ငါလက်ခံနိုင်စွမ်းရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုအချိန်ရှင်းပြလည်း ရမယ်မထင်တော့ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်ချိန် ချိန်မှာတော့ အမှန်တရားပေါ်ပေါက်လာပါစေလို့ ငါဆုတောင်းနေမယ်”

မျက်ရည်များနှင့်ယိုယွင်းပြိုကွဲနေသည့် သူငယ်ချင်းကို သုန်သုန် ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲဟု စိတ်မချမ်းသာစွာ တွေးတောနေမိသည်။ တစ်ဖက်လူရဲ့ခံစားချက်အတိမ်အနက်ကိုလည်း သူတို့မသိရသေး။

သုန်သုန်ပါရောပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေမိတော့သည်။

ဆစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဆိုတာကို ငါအရမ်းကြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။
ချစ်တော့လည်း သူတို့ပဲအရူးအမူး၊ မုန်းတော့လည်း သူတို့ပဲ
ဆင်မခြင်မုန်းမေ့ကြတာပါ။ ရှိပါစေတော့ သူငယ်ချင်းရယ်၊
ငါအားလုံးကို စိတ်နာသွားပါပြီ။ ငါ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာရှိကြောင်း
ဘယ်သူ့ကိုမှ နှင်မပြောပြလိုက်ပါနဲ့တော့”

အရွယ်နှင့်မမျှ ... သောက၊ ပရိဒေဝတွေကို ရင်မှာပွေ့
နှိုက်ပြီး ယမင်းလွှိုင်ကော်မြို့နယ်ရှိ ရွာလေးတစ်ရွာမှာ အခြေချ
အတ်မြှုပ်နေထိုင်ခဲ့တော့သည်။

ယမင်း၊ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် သုန်သုန်အစအဆုံး
ကူညီလိုက်ပါသည်။ သုန်သုန်အစ်မက လွှိုင်ကော်မြို့နယ်ပညာ
ရေးမှူးကတော်မို့ သူနှင့်ဆက်သွယ်ပေးလိုက်သည်။

ပညာရေးကောလိပ်ဆင်းပြီးသား ယမင်းဟာ ဒီမြို့နယ်မှ
ထွက်ပြီး ဟိုဘက်မြို့နယ်သို့ အလုပ်ဝင်ပစ်ခဲ့သည်။

“ငါအဒေါ်တွေနဲ့ ဦးမြထွဋ်တို့ ဘယ်လိုပဲမေးမေး နှင်မပြော
လိုက်နဲ့နော်၊ ငါ သူတို့ကို အရမ်းစိတ်နာတယ်၊ ငါ့ဘဝကို အနိုင်
ပေးသလိုလိုနဲ့ အမှောင်ထဲ ဆွဲချပစ်ခဲ့တာ ... ငါ ဘယ်တော့မှ
မဆက်သွယ်တော့ဘူး၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ အကောင်းဆုံးလှုပ်ရှား
မယ်၊ ငါ့မှာ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်စာချုပ်ရှိပါတယ်၊ ကလေးတွေ
ဘာတွေရှိလာမယ်ဆိုလည်း ငါမွေးရီပါတယ်”

“တကယ်လို့များ ယမင်းကိုကိုက ငါ့ကိုလာမေးရင်ရော
နှင့်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ရမလား”

“အဟင်း ... မထင်ပါဘူး သုန်သုန်ရယ်၊ ယောက်ျား
ချစ်စတာစာစာ

ဦးမြထွဋ်နှင့်ဒေါ်မြရွှေရည်၊ ဒေါ်လှရွှေရည်တို့ သုံးယောက် မှာလည်း ယမင်း၏သတင်းကို ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရသဖြင့် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသည်။

သူမလိုက်သွားသည့် ဘုရားဖူးကားကအစ စုံစမ်းလို့မရ၊ ယမင်းအလုပ်တာဝန်ကျခဲ့သည့်ရွာကို သွားမေးတော့လည်း ဆရာမလေး အလုပ်ထွက်သွားပြီတဲ့။

ဖွတ်မရ စားမဆုံးဆိုတာလို သူတို့ချစ်သော တူမလေးက သူတို့အစီအမံကို အကြီးအကျယ်ဆန့်ကျင်သွားရုံမက သူတို့ရင် ကိုပင် စုံကန်ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါချေပြီ။

နောက်ဆုံး ... ဇွဲနှင့်စုံစမ်းလွန်းတော့မှ သုန်သုန်ဆိုသည့် ယမင်းသူငယ်ချင်းလေးဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာကြ တော့သည်။

သုန်သုန်ကတော့ ယမင်း၏အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို သတိ နှင့်ဆက်ဆံရမည်ဟု ကြိုသိထားခဲ့သည်။

ဒေါ်မြရွှေရည်ဆိုတာ ပိန်ခြောက်နေပြီး ရွှေတွေကိုညွှတ်

အောင် ဝတ်ထားသလို ဒေါ်လှရွှေရည်ကတော့ လှလှပပစိုစို ပြည်ပြည်နှင့် ရွှေငွေဝတ်ရတာ ဝါသနာပါပုံမရချေ။

သုန်သုန်ကိုမြင်သည်နှင့် အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်လုံး မျက် ရည်ကျကြပြီး ဝန်ချတောင်းပန်ကြတော့သည်။

“သမီးရယ် ... အန်တီတို့မှာ အရူးမိပိုင်းဖြစ်နေရပါပြီ၊ ယမင်းကို အန်တီတို့ ကိုယ့်သမီးလေးလို အရမ်းချစ်ကြတာပါ”

“သူ ... ခေါင်းမာမှန်သိပေမယ့် ဒီလောက်ကြီးတော့ မတုန်ပြန်လောက်ဘူးဆိုပြီး ... သူ့လေးလေးထွဋ်နဲ့စိစဉ်ပေးမိ တာပါ။ မောင်ထွဋ်က ချမ်းသာတော့ ကိုယ့်တူမလေး ရွှေဘုံပေါ် မှာစံရပါစေဆိုပြီး စိစဉ်မိကြတာပါ”

“အခု ... သူ့ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ သမီးကတော့ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးမို့ သိမှာပါနော်၊ အန်တီတို့ကို သနားသဖြင့် ပြောပြပါ တူမလေးရယ် ... ”

“ယမင်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီလို့လည်း ကြားရတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့လဲကွယ်၊ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့အတူရှိနေတာဆိုရင်လည်း အန်တီတို့ရင်အေးရအောင်ပြောပြပါ၊ တူမလေးကို ထိုက်သင့်တဲ့ အမွေတွေပေးချင်လို့ပါ”

တစာစာနှင့်ငိုယိုတောင်းပန်နေသည့် အဒေါ်ကြီးများကို သုန်သုန် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောချပင် ချိက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ယမင်း ယောက်ျားရသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီတို့ထည့်လိုက်တဲ့ ကြော်ငြာကြောင့် သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို

အထင်လွဲသွားခဲ့တယ်။ မုန်းတီးသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အားလုံး ကိုစိတ်နာပြီး သူတစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့တာ ... ”

“ဟင် ... ”

အန်တီနှစ်ယောက်လုံး မျက်စိ၊မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်း သွားကြပြီး တဖြည်းဖြည်း ယူကျုံးမပြေလာကြလေသည်။ သုန် သုန်ကတော့သူငယ်ချင်းကိုယ်စားဆက်လက်ရန်တွေ့နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမဟုတ်မဟပ် ကြော်ငြာကြီးကို ထည့် လိုက်ကြတာလဲ။ အဲဒီကြော်ငြာဟာ ကိုယ့်တူမလေးရဲ့ဘဝကို နုတ်နုတ်စင်းပစ်လိုက်သလို ဘဝသေဆုံးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ အန်တီတို့ မသိဘူးလား။”

အန်တီနှစ်ယောက် မျက်ရည်များကျလာခဲ့ကြပြီး သုန်သုန် ကို အယူခံတင်သွင်း ရှင်းပြနေတော့သည်။

“အန်တီတို့ယူဆတာက ယမင်းဒီအစီအစဉ်ကို မလွဲမသွေ လက်ခံအောင်ပါကွယ်။ သူ့ အခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခုလို ချက်ချင်းကြီးလက်ထပ်သွားမယ်လည်း မထင်ဘူးလေ။ သူယူတဲ့ ယောက်ျားက ဘယ်သူလဲကွယ်။ လူကောင်းလူမွန်လေးမှ ဟုတ် ရဲ့လား။”

“ခုမှတော့ ဘာမှမေးမနေနဲ့တော့။ အရာအားလုံးရေစုန် မျောသွားပြီ။ ကဲ ... အန်တီတို့ပြန်ကြပေတော့။ ယမင်းလည်း သူရှိချင်တဲ့နေရာမှာရှိလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကိုတောင် စိတ်နာသွားလို့ အဆက်အသွယ်လုပ်တော့တာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီတို့မေးရင် ပြော ပြလိုက်မှာစိုးလို့ထင်တယ် ... ”

သုန်သုန်နေရာမှထရပ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်မည့်ဟန်ပြင် လျှင် ဒေါ်မြရွှေရည်နှင့်ဒေါ်လှရွှေရည်တို့ သူ့ကိုရိုနှိုင်းချတောင်းပန် ကြလေသည်။

“ဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့သမီးရယ်။ ယမင်းလေးရှိတဲ့ နေရာကို ငါ့သမီးသိမှာပါ။ အန်တီတို့ သူ့ကိုဒုက္ခပေးတော့ပါ ဘူးကွယ်။ မောင်ထွဋ်နဲ့လည်း မပေးစားတော့ပါဘူး။ တူမလေး ကို သနားလွန်းလို့ပါ။ သူ့မမျှာ ငယ်ငယ်ထဲက ကံဆိုးရှာတာ ခုထိကံဆိုးရတုန်းမို့ပါကွယ်။”

“သူများရပ်ရွာမှာ အန်တီတို့တူမလေး ဒုက္ခရောက်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါနော် ... နော်”

“ကျွန်မ တကယ်မသိတာပါ အန်တီ။ သူကသုန်သုန်ကို သူ့လို့ သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောမပြပါဘူး။ ဒီလိုလုပ်ပါ ဘား။ အန်တီတို့ သတင်းစာကနေ ကြော်ငြာထည့်လိုက်။ သူ တစ်ပြေရင် ပြန်လာလိမ့်မှာပေါ့ ... ”

နောက်ဆုံး ဒေါ်မြရွှေရည်နှင့်ဒေါ်လှရွှေရည်တို့ သုန်သုန်ထံ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော် မိန်းမယူတော့မယ် ... ”

“ဘာကွဲ့ ... ”

တစ်နေ့ နံနက်လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ဦးမြထွဋ်က ဒေါ်လှရွှေရည်နှင့်ဒေါ်လှရွှေရည်ကို ခပ်တည်တည်ပင် ကြေညာလိုက်လျှင် သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးထိတ်လန့်သွားကြသည်။

အခြေအနေတွေက ခွကျသည်မဟုတ်ပါလား။ သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ မရိုးတွေမို့ အမွေခွဲချင်လို့လည်းမရ။ ဦးမြထွဋ်သဒ္ဒါသရွေ့ပေးတာကိုယူပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြေးရမည့်အဖြစ်။

“ဟုတ်ဟယ်လေ ... ကျွန်တော် အသက်လေးဆယ်ရှိသေးတယ်။ ဘဝကို ဒီလိုအထီးကျန်မဖြစ်သန့်ချင်ဘူး။ မှာဖို့ဘဝနဲ့အရိုးမထုတ်နိုင်ဘူး။”

“ဟင် ... အစကတော့ လင်းသေရင် နင်ပါလိုက်တော့မယ်ပုံမို့ ငါတို့မှာသနားပြီး ကိုယ့်တူမ နုနုထွတ်ထွတ်နဲ့တောင်ပေးစားမလို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ကြံစည်ခဲ့ကြတယ်”

“ဒါတွေ လာပြောမနေနဲ့ဗျာ။ ဘာမှလည်းဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို ကောက်ယူရတော့မှာပဲ ... အဲဒါ မမမြတို့ကို အသိပေးတာ ကျွန်တော့်ဘာသာယူမှာ မကြိုက်ရင် မမမြတို့ရှာပေး ... ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆတ်ဆတ်ဘုန်အောင် ဒေါသတွေ ထွက်နေကြပေမယ့် ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်သည့်အဖြစ်။ ဒေါ်မြရွှေရည်က ညီမဖြစ်သူလင်းကို တပြီးအော်ဟစ်လိုသလို ဒေါ်လှရွှေရည်ကတော့ အရှေ့တိုက်မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမဆိုပြီးရောဆိုတော့ နင်က ဘာသဘောလဲ။ ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရောဆိုတဲ့သဘောလား။ နင်တော်တော်အောက်စာနီးကျပါလား။”

“ဟာ ... ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ ကိုယ်လည်းနှစ်သက်ရဦးမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဟိုလေအသက်ငယ်ငယ်လေးမဟုတ်လည်း ကြီးလို့ဖြစ်တယ်လို့ပြောတာ”

ဦးမြထွဋ်မျက်နှာကြီး အရှက်တွေနှင့် နီရဲနေလျှင် ညီမကို ဆိုနေရာမှ ဒေါ်မြရွှေရည် ဖျတ်ခနဲ လန့်သွားသည်။ ဒီကောင်ဆာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ငါ့ကိုလိုချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် လှရွှေရည်ကိုလိုချင်တာလား။

ဒေါ်လှရွှေရည်မှာလည်း မျက်မှောင်ကျူလျက်။ ဦးမြထွဋ်ဆက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ခါတည်းမော့ချပစ်လိုက်ပြီး အလုပ်ကစားဖို့ပြင်လျှင် ဒေါ်မြရွှေရည် လှမ်းတားလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ... အထီးကျန်ဆန်တယ်ပြောရအောင်

ငါတို့တွေက နင့်အစ်မတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ နင့်အတွက် စားရေး
သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးတွေအားလုံး လိုလေသေးမရှိ
ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဦးမြထွဋ် မျက်နှာနီနီကြီးကို ခေါင်းငုံ့ချလျက် မပွင့်တပွင့်
ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ဘယ်တူမလဲဗျ ... အဲဒါ အပေါ်ယံတွေပါ”

“ဘာ ... ငါတို့တကာယံစေတနာနဲ့ လုပ်ပေးနေတာကို
အပေါ်ယံလို့စွပ်စွဲသေးတယ် ဟုတ်လား။ အောင်မယ်လေ။
မောင်မြထွဋ်ရဲ့ ... နင်က ခုတော့ ငါတို့ကို အမျိုးမျိုးစော်ကား
ပြီ။ တော်လှန်ပုန်ကန်နေပြီပေါ့လေ။ ငါတို့မှာ တူမလေးတစ်
ယောက်လုံးအဆုံးခံပြီးတော့ကို နင့်အပေါ် စေတနာထားခဲ့ကြတာ
ပါဗျာ ... ”

“တော် ... တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက
မေတို့လုပ်ပေးတာတွေ ဘယ်လောက်ပဲလုပ်ပေးမပေး လင်းနှိုတုန်း
ကလို မစိုပြည်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ရတာကို
ဆိုလိုတာပါ ... ”

သည်အခါ ဒေါ်မြရွှေရည်မှာ အာကြမ်း၊ လျှာကြမ်း အပျို
ကြီးပီပီ မတ်တော်မောင်ကို အငေါ်တူးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် နင့်ကိုငါတို့က အိပ်ရာထဲထိ လိုက်ချောသိပ်နေ
ရမှာလား။ သီချင်းဆိုပြီး ဖင်ပုတ်သိပ်နေရဦးမှာလား”

အပြောရကျပ်နေသည့် ဦးမြထွဋ်မှာ မျက်နှာကြီးဝင်းခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး ထွက်ပေါက်ရသွားလေ၏။

ရွှေစတားစာပေ

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ... အဲဒါ”

“ဘာ”

နှစ်ယောက်အဲဒါသတကြီး အော်ထည့်လိုက်လျှင် ဦးမြထွဋ်
ထမင်းစားခန်းထဲမှ အပြင်သို့ထွက်သွားပြီး အရေးကြီးသည်ကို
တော့ ပြောခဲ့ပါသေး၏။

“နှစ်ယောက်လုံးချော့မသိပ်ပါနဲ့၊ မမလှတစ်ယောက်တည်း
ချော့သိပ်ရင်တော်ပါပြီ ... ”

ပြောပြောပြောပြီးနင့် ဆင်ဝင်အောက်မှကားကို ဦးမြထွဋ်
တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားလျှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အံ့သြထိတ်လန့်ကျန်ခဲ့
ကြရသည်။

“ဝဋ်ဆိုတာ ဘဝမကူးပါလားဟေ့၊ ငါတို့က တူမလေးကို
သင်းနဲ့ပေးစားဖို့ကြံမိတယ်၊ ခုတော့ ငါတို့ကိုတောင် ချမ်းသာ
မပေးတော့ပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ နာဘူး ... ကိုယ့်အစ်မတွေလို နေလာခဲ့တဲ့
သူတွေကိုတောင် သင်းမို့စဉ်းစားရက်တယ်”

ဒေါ်မြရွှေရည် ညီမဖြစ်သူကို သေသေချာချာကြည့်ရှုမိ
ပြန်သည်။ အသက်လေးဆယ်အရွယ် လုံးကြီးပေါက်လှ စိုစိုပြည်
ပြည်နှင့် လှရွှေရည်ဟာ လင်းလို ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေး မဟုတ်
ပေမယ့် တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းနေသည်။

သူတို့ယောက်ျားမျက်စိထဲမှာတော့ ကောင့်တောင့်ဖြောင့်
ဖြောင့်နှင့် ပုစွန်တုပ်ကြီးပေါ့။ အင်း ... သင်းဟာ လင်းလို ပိန်

ရွှေစတားစာပေ

ဝိနသွယ်သွယ်လေး ... ပြီးတော့ လှလို့ ဝဝစိုစိုကြီးကို ယူချင်ပြန် ပြီထင်ပါရဲ့။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ရင်ပူဟပ်နေမိ ကြသည်မှာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီမသိ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖုန်း မြည်သံကြောင့် ကမန်းကတန်းသွားကိုင်လိုက်တော့ ဦးမြထွန်း ထံမှ ဖြစ်နေသည်။

“မမမြ ... ကျွန်တော် နောက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဥပကွဲသိုက်မပျက်နေကြရအောင်၊ ပစ္စည်း တွေလည်း အခြားလွင့်ထွက်မသွားရအောင် ကျွန်တော်နဲ့မမလှ ကိုပေးစားပါ”

“အောင်မယ် ... နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ငါတို့ညီအစ်မ တွေ၊ တူဝရီးတွေကိုပဲ မြွေမျှီသလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မျှီနေတာ နင်မရှက်ဘူးလား”

“ဒါဆိုလည်းနေလေ ... ကျွန်တော့်ဘာသာ သင့်တော် တဲ့တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာတော့မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဥကွဲ သိုက်ပျက်ဖို့ပြင်ထား၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ထား”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားခဲ့လျှင် ဒေါ်မြရွှေရည် ဒေါသတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကျန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လှရွှေရည်မှာတော့ ငေးငေးငူငူ

“ယမင်းကို လှသနားလိုက်တာ မမရယ်၊ ကျွန်မတို့ အတွေးတွေ မှားခဲ့လိုက်တာနော်၊ အစထဲက တူမလေးနဲ့မမေ စားဘဲ ကျွန်မယူရရင် ခုလိုဝမ်းနည်းစရာတွေဖြစ်လာမှ မဟုတ် ဘူး”

“ဟဲ့ ... အဲဒီတုန်းကတော့ နင့်ဘိုးအေက ယမင်းကို လိုချင်တာလေ၊ ခုမှ ... ယမင်းမရှိတော့လို့ နင့်ဘက်လှည့်လာ တာ၊ ခုလည်း ဖုန်းနဲ့ကလီလိုက်သေး၊ နင်လက်မခံရင် အခြား တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်လာမယ်တဲ့ ... တောက် လူပါးဝလိုက် တာ၊ စိမ့်ချင်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဒေါ်မြရွှေရည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသလို ဒေါ်လှရွှေရည်လည်း မျက်ရည်စက်လက်။

ဘယ်ဆီ၊ ဘယ်ဝယ်မှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေနှင့် ရင်ဆိုင် နေရမှန်းမသိသည့် တူမလေးကို သူတို့ဘယ်လိုရှာဖွေရမည်လဲ။

မြွေပူရာကင်းမှောင်။ ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ဆိုသလို သူတို့ မှာလည်း ထပ်ဆင့်အပူတွေနှင့်ပါလေ။

ချစ်စဉ်းစား”

သည်လိုနှင့်တိုက်ကွက်အမျိုးမျိုး ဆင်လာလိုက်တာ (၃) ရက်မြောက်မှာ ဒေါ်မြရွှေရည်တို့ လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်ကြ ရသည်။

ဒါလည်း ယမင်းကို ငဲ့ကွက်ကြလို့ပါပဲ။ ဦးမြထွဋ် အခြား မိန်းမကိုယူသွားလျှင် ယမင်းအမွေရမှာ မဟုတ်တော့။ သူတို့ သိအပ်မကတော့ ဒီလိုပဲလုပ်ကိုင်စားသောက်လို့ရပါသည်။

(၃)ရက်မြောက်ညနေ ဖုန်းဆက်ချိန်မှာတော့ ဒေါ်မြရွှေ ရည် ဦးမြထွဋ်ကို အလံဖြူပြလိုက်ရပါတော့၏။

“မမမြ ... အဖြေ ဘယ်လိုလဲ၊ ခဉ်းစားပြီးပြီလား၊ မြန် မြန်စဉ်းစားဗျာ၊ ကျွန်တော်နေချ စားရတာ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ခဉ်းကိုမြန်မြန်ပြန်လာချင်ပြီ”

“နင်နဲ့ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လုက ခိ အရွယ်ကြီးကျမှ လက်ထပ်ရမှာ အရမ်းရှက်နေလို့ တင့်တိုနဲ့”

“ဒါများ ... ဘာရှက်စရာလိုလဲ၊ သီးချိန်တန်သီး ပွင့် ချိန်တန်ပွင့်တာပဲဟာ”

“ဟဲ့ ... ဒါ သီးဇု ပွင့်ရမယ့်အချိန်လား၊ အချိန်လွန်နေ ပြီဗျာ ...”

“မလွန်သေးပါဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ရ တာမလား”

“ပြန်လာခဲ့တော့၊ နင်တို့ချင်း အသေးစိတ်တွေ ဆွေးနွေး ပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကြောင့် နစ်နာချ၊ အိမ်ကလွင့်သွက်သွား

ဦးမြထွဋ်၏ တိုက်ကွက်က တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တက် လာခဲ့သည်။ ယခုဆို သူ အိမ်မပြန်တာ (၃)ရက်ရှိပေပြီ။ ဖုန်းတော့ နေ့တိုင်းဆက်ပါတ်။

“မမမြ ... စဉ်းစားပြီးပြီလား။ သဘောမတူဘူးဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး၊ မျက်နှာပူတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ နောက်မိန်းမပဲ ယူလိုက်တော့မယ်”

“ဆွေးကောင် _ အိမ်ပြန်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြေရှင်း ပါလား။ နင်သရဲဘောကြောင်လှချည်လား”

“မကြောင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မမလှကို ချစ်နိုင်ပါတယ်၊ မချစ်ဘဲတော့ လက်ထပ်ဖို့ မတောင်းဆိုပါဘူး၊ ပြီး ... ယမင်း အမွေရဖို့လည်း ထည့်တွက်ဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့မမလှယူဖြစ်မှ ဒီ အမွေတွေ ယမင်းလက်ထဲရောက်မှာ၊ အခြားမိန်းမနဲ့ရရင် အမွေ တွေ အခြားရောက်သွားမှာလည်း ထည့်စဉ်းစား”

“နင်မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့”

“အမှန်တရားတွေပြောတာပါ၊ ဒါပဲနော် _ သေသေချာ

ရတဲ့ ငါ့တူမလေး ယမင်းကိုတော့ နင်တို့ထည့်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်

“စိတ်ချပါဗျာ ... ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီးရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ယမင်းကိုပဲ အမွေပေးမှာပါ”

“ပြီးရော ... ဒါဆို ပြန်လာခဲ့တော့”

ဖုန်းဆက်ပြီး မကြာခင် ဦးမြထွဋ် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်မြရွှေရည်က မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေပြီး ဒေါ်လှရွှေရည်ကိုမူ မတွေ့ရ။

အင်း ... သူရှက်နေမှာပေါ့လေ။ ဟုတ်တာပေါ့ အပျိုကြီးလုပ်လာပြီးမှ ယောက်ျားယူရမှာ တော်တော်ခွကျနေမှာပဲ။ ပြီး ... ကိုယ့်ညီမယောက်ျား မဟုတ်ပါလား။

အင်း ... မမလှကို အပြတ်စည်းရုံးရမယ်။ အပိုင်ချည်ရမယ်။

အတွေးနှင့်ဦးမြထွဋ် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြီး မမလှအခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်လိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ အပျိုလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ညစ်ညစ်နေသည့် မမလှအသွင်က အံ့အားတသင့်။

အိပ်ရာထဲမှ ကိုကရို အဝတ်အစားတွေကြောင့် မမလှ၏ အလှတွေက ဝင်းဝင်းစက်စက်။

“မ ... ”

“ဟဲ့ ... နင် ... နင်”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ခံတယ်နော်၊ ကျွန်တော်အရမ်း ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ လင်းကြောင့် ကြေကွဲနေရတဲ့ ကျွန်တော့်အသည်း

နှလုံးကို မမလှဆီပုံအပ်လိုက်ပြီဗျာ၊ မမလှ ပြချင်သလိုသာ ပြတော့၊ ကျွန်တော် နမယ် ... ”

“ဟဲ့ ... အို ... နေဦးလေ ... ”

အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်မို့ အပျိုကြီးမမလှမမျှ အော်ရတော့မလို၊ ဟစ်ရတော့မလိုနှင့်ပင် ဘဝက တစ်ဆစ်ချိုးသွားရလေတော့သည်။

ပဲ ဝမ်းသာလှ၊ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

နောက်ဆုံး အတန်တန်တားသည့်ကြားမှပင်၊ ယမင်း ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်စားခဲ့သည်။ အဒေါ်တွေအိမ်မှာ အဒေါ်များ ဖော်ပြစုယုယမှုဖြင့် လိုလေသေးမရှိနေခဲ့၊ စားခဲ့ရသော်လည်း ယခု တော့ ယမင်း ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစား တတ်ရပေပြီ။

ဟိုတုန်းက သူဌေးတူမမို့ သူဌေးသုံး သုံးခဲမိပေမယ့် ယခု ကျ ရသည့်လစာနှင့်သူမ တိုင်းထွားစားသောက်တတ်အောင် ကြိုးစားရသည်။ အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို သတိရအောက်မေ့ပေမယ့် လွမ်းစရာကိုနာစရာနှင့် ဖြေပစ်လိုက်သည်။ ကိုကိုမင်းထင်ကို လည်း သူမအံ့သြရသည်။ ဘာမှမမေးမြန်း မခံစမ်းတော့ဘဲနှင့်ချခဲ့ သည့်ပန္နက်၊ တည်ဆောက်ခဲ့သည့်အချစ်ခံအိမ်ကို လွယ်လွယ် ကျောခိုင်းစွန့်ခွာခဲ့ရက်သည်။

အေးလေ ... ယောက်ျားတွေဟာ ကြောင်တွေလိုပါပဲ။ အနာမခံတတ်ကြပါဘူး။ အသာပစ်ချင်ကြတယ်။ အသာစီးကပဲ နေချင်ကြတယ်။ ငါ သူ့ကိုနှုန်းမေ့ပစ်ရမယ်။ ယောက်ျားဆို တော် ပါပြီ။ ကြောက်ပါပြီ။ အတွေးနှင့်ငြိမ်းချမ်းစွာနေခဲ့ပေမယ့် မငြိမ်း ချမ်းစရာအဖြစ်အပျက်များက ယမင်းဘဝမှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပြန် သည်။

ယမင်းမှာ လွိုင်ကော်မြို့နယ်ရှိ အလယ်တန်းကျောင်း တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့သည်။ သူမနေသည့် အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ဆရာ၊ ဆရာမ(၁၈)ယောက်ရှိပြီး ရစ်ဝေးမှလာနေရသည့် ဆရာများ ဆရာမများလည်း ရှိပေသည်။

ယမင်းမှာ ပညာရေးမှူးကတော်၏ပျက်နာနှင့် အစစပိုပြီး အဆင်ပြေလှသည်။ သူမတည်းခိုရတာ ရွာခံဆရာမ ဒေါ်သဲစုနှင်း ၏အိမ်မှာဖြစ်သည်။ ဒေါ်သဲစုနှင်းမှာ သဘောကောင်းသည့်အပြင် မိဘနှစ်ပါးနှင့်ပေါင်း(၃)ယောက်သာရှိသဖြင့် နေရတာ အေးချမ်း လွတ်လပ်ပေသည်။

“ညီမလေးဘာမှအားမနာနဲ့၊ အားလည်းမငယ်နဲ့၊ ထမင်း လည်း ခွဲချက်မစားပါနဲ့၊ မမတို့နဲ့ပဲ အတူတူစားပါ။”

“ဟာ ... ဒါတော့ အားနာတယ် မမရယ်၊ ယမင်းက သိပ်ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ မမတို့ကို မကျညီနိုင်တဲ့အခါ အားနာလို့ပါ၊ ယမင်းဘာသာချက်စားပါရစေနော်၊ နေခွင့်ပေးတာ

သည်နေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ ထမင်း ဟင်းချက် နေ့စဉ် ယမင်းခေါင်းတွေ ချာချာလည်အောင် မူးနေသဖြင့်၊ မမသဲစုနှင့်က တစ်ဖက်လမ်းမှ ဆရာဝန်ကို အိမ်ပင့်ပေးခဲ့သည်။

အိမ်မှာ အဘနှင့်အဖွား ဘုရားသွားနေသဖြင့် ယမင်းတို့ နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေ၏။

ချွေးသီးချွေးပေါက်များနှင့် ယမင်းအတွက် မမသဲစုနှင့် စိတ်တွေပူနေခဲ့စဉ် ဆရာဝန်၏ ဝေဝေဝါ ရှုပ်ထွေးသည့်မျက်နှာ ကြောင့် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ၊ သွေးပေါင်ကျတာလား၊ အား နည်းတာလား၊ အိပ်ရေးပျက်လို့မူးတာလား၊ သူက အစား အသောက်လည်းနည်းတော့ အားနည်းတာဖြစ်ရမယ်”

သဲစုနှင့်၏ စကားကြောင့် ဆရာဝန်မှာ ပို၍အပြောရကြပ် နေလေ၏။ သူတို့သိထားသည်မှာ ယမင်းဆိုသည်ဆရာမလေး ဟာ အပျို၊ ဆရာဝန်လူပျိုကြီး ... အင်း အဲနှင့်ဖြစ်နေရာမှ သဲစုနှင့်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကုသစရာရှိသည်များကိုသာ

ကုသဆောင်ရွက်ပေးလေ၏။

ပြီးမှ ...

“ညနေကျ တစ်ခေါက်လာကြည့်ပါ့မယ်၊ နှလုံးအားနည်း တယ်ဆိုပါတော့၊ စိတ်ညစ်စရာတွေမတွေးနဲ့၊ ခုရက်ပိုင်း စိတ် ချမ်းသာအောင်နေနော်၊ လိုအပ်တာ ဆရာကိုပြော”

ဆရာဝန်၏မျက်နှာမှာ အားနာသလိုလို၊ မျက်နှာပူသလို လို၊ သနားကရုဏာသက်သလိုလို မျက်နှာမို့ ယမင်းနှင့်သဲစုနှင့် တို့ ပဟောဉ်ဖြစ်နေကြစဉ် ဆရာဝန်လူပျိုကြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွား ခဲ့သည်။

သဲစုနှင့်၊ ပြီးစိမ့်နှင့် ယမင်းကိုစလေတော့သည်။

“တို့ဆရာလူပျိုကြီးတော့ စျာန်လျော့တော့မယ်ထင်တယ် လော့၊ ယမင်းအလှမှာ မျောထွက်သွားပြီ၊ ရုပ်ကိုကြည့် ... ရှက် သလိုလို၊ သနားကြင်နာသလိုလိုနဲ့ မူလကျီရပ်”

“ယမင်းတော့ အဲလိုမထင်ပါဘူး၊ သူ့ရုပ်က အီလည်လည် ရှုပ်ပါ၊ ယမင်းရောဂါအပေါ် ဘဝင်မကျတဲ့ရုပ်”

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့အေ၊ တို့ဆရာဝန်က သဘောအရမ်း ကောင်းတယ်၊ ရုပ်ကလည်း ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး၊ အသားညို ခြီး ဗိုက်ခွဲတာလေးတစ်ခုပါ”

“တော်ပါမမရယ် ... ယမင်းက ယောက်ျားဆို ကြောက် နေတဲ့သူပါ၊ မမလူကြီးမမပဲယူ”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ငါကအပျိုကြီးလုပ်မှာဟဲ့၊ ခြီး ... ဟိုက ငါ့လိုပုပုလုံးလုံးနဲ့ ငါးပူတင်းရှပ်မျိုးကို ကြိုက်တာ

ချစ်သိန်းပါစေ ***

၁၉

မဟုတ်ဘူး။ ယမင်းလို ရော့ရော့လှလှ စတိုင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးမှ ကြိုက်မှာပေါ့။”

“ကဲ ... ကဲ ... မမ ... ယမင်းအနွှဲပေးပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ယမင်းအနားယူရင်း အိပ်ပင်လိုက်ဦးမယ်။ ခုမနက်စာ မမနှင်းကျွေး။”

“ကျွေးပါ့မယ်တော်၊ ကျွေးပါ့မယ်၊ မနက်စာတင်မဟုတ်ဘူး။ ညစာပါကျွေးမယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... အားရှိအောင် အိပ်လိုက်”

သဲစုနှင်း မီးဖိုတက်သို့ထွက်သွားလေမှ ယမင်းမျက်စိက မှိတ်ပြီး အနားယူလိုက်ရသည်။ သူမ စိတ်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေး ငါ့ရောဂါ ... ဘာရောဂါပါလိမ့်။

ညနေ ဇန်နဝါရီတွင် ဒေါက်တာဦးသက်လွင်စိုး ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သဲစုနှင်း ရေချိုးနေသည်မှ ယမင်းတစ်ယောက် ဆည်း ဒေါက်တာ့ကို ညွှန်ခန်းမှာ ခေတ္တညွှန်ပေးနေရသည်။ အဘနှင့်အဘွားကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းစားနေကြသည်။ လူရှင်းတုန်းမို့ ယမင်းကိုယ့်ရောဂါအကြောင်း ဒေါက်တာ့ကိုမေးရသည်။

“ယမင်းမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတာလား ဆရာ၊ ဒါမှမဟုတ် ခြားဆိုးဆိုးဝါးဝါးရောဂါတွေများ ...”

ဒေါက်တာသက်လွင်စိုးမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်သားညီညွှီ၊ ခပ်ဝဝ၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဥပမိစင်ကောင်းသည့် ဆရာဝန်လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ပါပေ။ တပည့်တစ်ယောက်နှင့်နေထိုင်ပြီး တိုက်နှင့်ကားနှင့်။

သူက ယမင်းကို သနားကြင်နာသည့်အကြည့်နှင့်ကြည့်မှိုက်ပြီး အားပေးစကားပြောတော့သည်။

ရွှေတေးစာပေ

“လူဆိုတာ ... အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှိတတ်ကြပါတယ် ယမင်း၊ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ကြုံကြုံ ဘဝကို အရှုံးမပေးရဘူးနော်”

“ရှင် ... ”

“ယမင်းမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေစစ်တွေ ရှိပါတယ်ကွယ်၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းပါ၊ ဆရာကိုလည်း ယမင်းရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်ပါတယ်၊ ယမင်းကို ဆရာလုံးဝအထင်မသေးပါဘူး၊ အခမ်းသနားမိပါတယ်”

“ဆ ... ဆရာ ... ကျွန်မမှာ ... ”

“ဟုတ်တယ်၊ ယမင်းမှာ ကိုယ်ဝန်(၃)လလောက်ရှိနေပြီ”

“အို ... ”

ယမင်း အမှတ်တမဲ့နှင့် ဓါတိုင်းလိုပင် ပေါ့ပေါ့နေလာခဲ့သဖြင့် မတွေးမိခဲ့။ ယခုတော့ ကိုကိုနှင့်တစ်ပတ်မျှ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသည့်အကျိုးဆက်အဖြစ် သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ကျန်ရှိနေခဲ့ပေပြီ။

ကိုယ့်ဦးခေါင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖြတ်ရိုက်ချသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ယမင်း မှိုက်ခနဲမှူးမေ့သွားမတတ်။ သို့သော် ဒေါက်တာ့ကို ဖြေရှင်းချက်အရင်ထုတ်ခဲ့သည်။

“ယမင်း အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ဆရာ၊ ဘာပဲလောက်ပေါင်းခဲ့ရပါတယ်”

“သူ ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ဝမ်းနည်းလွန်းသည်မို့ ယမင်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ယူကျုံးမရဖြစ်လာရလျှင် ရေချိုးပြီးသည့် သဲစုန်းသူမအနားသို့ အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ အဲဒီအကြောင်းတွေ ယမင်း ကျွန်မကိုပြောပြဖူးပါတယ်၊ ဒီဇွဲမှာ သူ့ကိုအပျိုလို့ သတ်မှတ်ကြတာလည်း ကျွန်မလုပ် အလကားနေရင်း၊ အိမ်ထောင်ကျဖူးတာ လျှောက်မပြောနဲ့လို့ ဝိတ်ပင်ခဲ့လို့ပါ၊ ကဲ ... လာ ယမင်းကို အခန်းထဲပို့ပေးမယ်နော်၊ အဲဒီကျမှ ဆရာကို အကြောင်းစုံပြောပြပါမယ်”

ယမင်း အခန်းထဲသို့ရောက်သွားလျှင် သဲစုန်းက ယမင်း၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြခဲ့သည်။

“သူ့အိမ်က သူ့အဒေါ်ယောက်ျားနဲ့ပေးစားဖို့ အတင်းအကြပ် စီမံကြလို့ ယမင်း ရှောင်ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ဘုရားဖူးခန်းစဉ်တစ်ခုကို တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်လိုက်သွားရင်း အဲဒီမှာ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် သူ့အိမ်ထောင်ကျသွားရတယ်”

“အို ... ဘုရားဖူးသွားတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိလို့လဲ”

ဒေါက်တာ့ထံမှ အထင်သေးစကားကြားလိုက်ရလျှင် ယမင်း မမသဲစုန်းကို တားဆီးလိုက်သည်။

“တော်ပါတော့မမရယ် ... ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့၊ ယမင်းဘဝနဲ့ယမင်းရှိပါစေတော့ရှင်၊ ဒေါက်တာ့ကို ယမင်းပြောတာ ယမင်းမှာ လက်ထပ်စာချုပ်ရှိပါတယ်၊ ယမင်းအိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်၊ နောက် ... သူ့အထင်လွဲသွားပြီး ယမင်းဆီပြန်လာတော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ခင်ဗျာ”

အန်တီကြီးက သူ့ကိုချက်ချင်းစကားမပြောနိုင်သေးဘဲ အကဲခတ်သလိုကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ သူ့ညွှန်ပြသည်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုမင်းထင်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပါခင်ဗျာ”

“အန်တီက ယမင်းရဲ့အဒေါ်အကြီးဆုံးပါ”

“ဘာ ...”

လုံးဝထင်မထားသည်မို့ သူ မားခနဲရပ်လိုက်မိသည်အထိ ကူခြေပျက်ယွင်းသွားရသည်။ ပြီးမှပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ရုပ်ကတင်းမာသွားခဲ့၏။

“သူနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဘာလဲ အန်တီက ကိုယ့်မတ်အတွက် ကျွန်တော့်ကို အမှုလုပ်ချင်လို့လား”

သည်အခါ အန်တီကြီးအသွင်က ပျာပျာသလဲနှင့် ညှိုးငယ်ငယ်။

“မဟုတ် - မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ အန်တီတို့မှာ ဖွတ်မေးမဆုံးဆိုသလို တူမလေးကိုလည်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးချ တယ်တွေကြောင့် တူမလေးခမျာလည်း ဘဝပျက်ဆုံးရှုံးရရှိ ရန်ရာရလွန်းလို့ပါ၊ ကြေကွဲရလွန်းလို့ပါ ငါ့တူရယ် ...”

သည်အခါကြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိသည်မို့ ကိုကိုမင်းထင် မျက်မှောင်ကျပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ဟိုတုန်းကဆို ယ

လိုကြားလိုက်ရပါက ဒေါသတွေအရမ်းထွက်မှာပေမယ့် ယခုတော့ တစ်နှစ်တောင်ကြာခဲ့ပြီမို့ သူ့နားထောင်ပေးဖို့ စိတ်ကူးနိုင်၏။

“အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့သတင်းကလည်း ယမင်းကိုထိန်းချုပ်တဲ့အနေနဲ့ သူ့ထွက်သွားမှ ထည့်လိုက်ကြတာပါကွယ်၊ တကယ်လက်ထပ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ... သူလည်း ချက်ချင်းကြီး ယောက်ျားကောက်ယူလိမ့်မယ် မထင်ဘူးပေါ့”

“ကောက်ယူတယ်တော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ သူ ... ဦးမြထွဋ်နဲ့တကယ်လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော် မယုံသွားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီက ကိုယ့်တူမလေးနစ်နာအောင်မလုပ်ပါဘူး၊ သူ ... ဘုရားဖူးထွက်သွားမှ ထထည့်တဲ့သတင်းပါ၊ ပါတဲ့ရက်ကြည့်ပါ၊ ဒီမှာ အန်တီယူလာခဲ့ပါတယ်၊ သတင်းပါတဲ့ရက်နဲ့လက်ထပ်တဲ့ရက်က နှစ်ရက်ကွာနေပါတယ်”

အဒေါ်ကြီးက သတင်းစာအဟောင်းကို သက်သေတင်ပြပြီးပြောသော်လည်း ကိုကိုမင်းထင် မယုံကြည်နိုင်သေး။

“ဒါဆို ... ဖေဖေခမျာ ကျွန်တော့်ကိုမယားမိုး မဖမ်းအောင် ဦးမြထွဋ်နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ကျေနပ်အောင် လျော်ကြေး သိန်းတစ်ရာပေးလိုက်ရသလဲ”

“ဘာကွဲ့ ...”

ဒေါ်မြရွှေရည် သည်တစ်ခါ အံ့သြလှည့်ဖြစ်သည်။ ဦးမြထွဋ်ထံမည်သူမျှရောက်မလာတာလည်း သူမတို့အသိ။ သူမ

ကိုကိုမင်းထင်

ရန်ကုန်မြို့မှာ မနေချင်တော့သဖြင့် ဖေဖေကန်ထရိုက်ယူပြီး ဆောက်သည့်အဆောက်အဦ၊ လမ်းနှင့်တံတားတွေမှာလိုက်ပြီး ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ရင်း အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကို နှစ်ထားခဲ့သည်။

ဖေဖေကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ဘီလပ်မြေသွပ်နှင့်သံထည် စသည့်ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေကိုလည်း တင်သွင်းရောင်းချသည့် ကုမ္ပဏီမို့ ဖေဖေလုပ်ငန်းက မသေ။

ဖေဖေလုပ်ငန်းထဲမှာ ကိုကိုမင်းထင်သာမက ညီဗလနှင့် ဇင်သူရပါ။ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် သူတို့ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရသူငယ်ချင်းတွေ ဆုံမိနေကြသည်။

ညီဗလနှင့်ဇင်သူရက ရောက်လေရာအရပ်မှာ မိန်းကလေးချောချောမြင်လျှင် ဖိုးပန်းကြူ၊ နောက်ပြောင်ကြူနှင့် သဘာဝအတိုင်းဖြတ်သန်းနေကြသော်လည်း ကိုကိုမင်းထင်ကတော့ မိန်းမဆိုလျှင် ခါးခါးသီးသီး။

တစ်ခါသေဖူး ပြင်ဖို့နားလည်ဆိုသလို မိန်းမဆို ကြောက်

ပါပြီဟူသည့် လူစားဖြစ်သွားရသည်။ သူ့အသွင်က ပုံမှန်ထက် လွန်ကဲနေတော့သည်။

ယမင်းနှင့်ကွဲကွာခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပေမယ့် သူ့မှာ ယနေ့ထိ နာကြည်းလို့မဆုံးနိုင်ခဲ့။

မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွနဲ့ရက်စက်တဲ့မိန်းမ။ အဖြူရောင်လိုလိုနဲ့ မည်းမှောင်ညစ်ထေးနေတဲ့မိန်းမ။

ထိုကဲ့သို့ အမြဲတမ်းနာကြည်းသည့်အတွေးများနှင့် တွေးလုံးရစ်ပတ်နေသည့်ကြားမှပင် ညအခါ အိပ်မက်ထဲ ယမင်းနှင့်သူ သစ်စုတ်တဲလေးထဲမှာ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်လူးပြီး ချစ်ပွဲဝင်နေသည့်အိပ်မက်များ မက်လိုက်။ ယမင်းနှင့်သူတို့ရဲ့သားလေးကို ချောမြူနေရသည့်အိပ်မက်ကို မက်လိုက်နှင့်။

အိပ်မက်သံသရာမှ မလွတ်ကင်းနိုင်လေ။ သူ ပိုပြီး ဒေါသထွက်ရလေ။ သို့သော် သူဟာ ယမင်းကို မနေ့တစ်နေ့ကလိပ်အမြဲမြင်ယောင်မှတ်မိနေတာတော့ သူဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

မန္တလေးဘက်မှာ အဆောက်အဦတွေ ဆောက်ပြီးလို့ ခုန်ကုန်မှာ ခေတ္တပြန်နားစဉ် တစ်နေ့ သူ့ရုံးခန်းသို့ အဒေါ်ကြီးအစ်ဦးရောက်လာခဲ့သည်။ အဒေါ်ကြီးပုံစံက ခပ်ပိန်ပိန်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကလေးမည်းရုပ်က အထင်းသာ။

ကိုကိုမင်းထင် ထိုအနံ့တိကြီးကို ဖော်ရွေစွာပင် ကြိုဆိုဆိုက်ပါသည်။

“ကြွပါ အန်တီ ... ကျွန်တော်ဘာများလုပ်လုပ်မလုပ်

“ဆောရီး ... ယမင်းရယ်၊ ဆရာစိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ယမင်းမှာလည်း ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းရှိမှာပေါ့ထေရ်၊ ဆရာ ဘာမှမဝေဖန်တော့ပါဘူး၊ သဲစုနင်းကသာ ကိုယ့်ကို အကြောင်းစုံရှင်းပြပါ၊ ခုတော့ ယမင်းကို ကုသပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ သဲစုတို့တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့ရှင်”
“အို - ယမင်းအတွက် ဘာမှခေါင်းခြောက်မခံကြပါနဲ့ရှင် ယမင်း ပညာရေးမှူးကိုပြောပြီး တခြားတစ်နေရာကို ပြောင်းခိုက်မယ်၊ အဲဒီနေရာကရှောင်တော့ ယမင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့တဲ့ အကြောင်း ယောက်ျားနဲ့ကွဲခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြရမယ်၊ ဒါဆို ဘာပြဿနာမှမပေါ်တော့ဘူးပေါ့”

“အို မဟုတ်တာ ညီမရယ်၊ မမတို့နဲ့ပဲနေပါ၊ အခုလည်း ယမင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယောက်ျားနဲ့ကွဲတယ်တော့ မပြောနဲ့ဦးကွာ၊ လောလောဆယ် ယောက်ျားနိုင်ငံခြားမှာလို့ ပြောထားကြတာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားမမရယ် ... အစကတော့ အပျိုလိုလိုနဲ့ နေခဲ့ပြီး အခုခိုက်ထွက်လာတော့မှ ယောက်ျားရှိကြောင်း ကြော်ငြာတော့ လူတွေတစ်မျိုးထင်ကုန်ကြမှာပေါ့၊ ယမင်း တခြားပြောင်းပါရစေတော့၊ ယာယီဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းရင်ရမှာပါ”

သဲစုနင်းနှင့်ယမင်းတို့ အချီအချစ်ကားတွေ ပြောနေကြရာ ဒေါက်တာသက်လွင်စိုးကလည်းဝင်ပြီး အကြံပေးသည်။

“တစ်နေရာကနေတစ်နေရာပြောင်းတယ်ဆိုတာ အဆင်ပြေဖို့ခဲယဉ်းပါတယ် ယမင်းရယ် ... ဒီမှာပဲ နေလိုက်ပါ၊ ကိုယ်

မှာလက်ထပ်စာချုပ်လည်းရှိတာပဲ၊ ယောက်ျားနိုင်ငံခြားသွားနေတယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ယောက်ျားကို ဒီလာခိုင်းလိုက်လည်းရတယ် ... ”

“နေပါစေ ဆရာ ... ကျွန်မ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အသန့်ရှင်းဆုံးနေမှာမို့ ယုန်ထင်း ကြောင်ထင်တွေ အထင်မခံချင်တော့ဘူး၊ မမသဲစုနင်းပြောသလိုပဲ ကျွန်မ ယောက်ျားနိုင်ငံခြားသွားနေတယ် ပြောရတော့မှာပေါ့ ... ”

“အဲလိုလုပ်ပါ ယမင်းရယ် ... မမ ညီမအနားမှာ အမြဲ နေမယ်”

“ဆရာလည်း ယမင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့မယ်ကွယ်၊ ဆရာကိုလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို အားကိုးနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ယမင်း ဒေါက်တာနဲ့ မမသဲစုနင်းကို ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့အစ်မလို သဘောထားပြီးအားကိုးပါတယ်”

သည်လိုနှင့် ယမင်း၏ပြဿနာ အဆင်ပြေချောမွေ့ရပြန်သည်။

တို့မှာ ကိုယ့်တူမလေးဘယ်သူနှင့်လက်ထပ်တယ်ဆိုတာတောင် မသိရသည့်အဖြစ်။

ယခုမှ သူနဲ့သူနဲ့ထံ အထပ်ထပ်အခါခါတောင်းပန်ဝန်ခံ လွန်းလို့သာ ကိုကိုမင်းထင်ဆိုသည့်အမည်ကိုသိရ။ နောက် နေရပ်တွေစုံစမ်းလို့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မဟုတ်ပါလား။

“အန်တီတို့ဘက်ကို ဘယ်သူမှမလာပါဘူးကွယ်၊ အန်တီ တို့မှာ တူမလေး အချိန်တန်လို့ အိမ်ပြန်မလာတော့မှ ဟိုစုံစမ်း သည်စုံစမ်းနဲ့၊ နောက် ... တူမလေးအိမ်ထောင်ကျတာသိရပြီး အဲဒီအိမ်ထောင်လည်း အန်တီတို့ထည့်တဲ့သတင်းကြောင့် ပြိုကွဲ သွားပြီဆိုတာသိခဲ့ရပါတယ်၊ နောက် ... ယမင်းသူငယ်ချင်းက ဘာမှပြောမပြခဲ့တဲ့အတွက် အန်တီတို့မှာ အရှုံးမီးဝိုင်းခံစားခဲ့ရ ပါတယ်ကွယ်”

“သူက ခုထိ အန်တီတို့နဲ့မဆက်သွယ်သေးဘူးလား”

“မဆက်သွယ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီတို့မှာ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ခံစားနေကြရပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှလည်း စုံစမ်းလို့မရပါဘူး၊ သေလေသလား၊ ရှင်လေသလား တွေးမိရင် ရင်ကျိုးရပါတယ်၊ တူမလေးဆိုပေမယ့် အန်တီတို့မှာ သားသမီးလည်းမရှိလို့ သူ့ကို ပဲ သမီးလိုသဘောထားကြတာပါ”

“သေတာတော့ မသေလောက်ပါဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမှာပါ၊ ပညာစာတ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ဟာ ဘဝကိုလွယ်လွယ်အရှုံးမပေးတတ်ကြပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သမီးက အန်တီတို့ကို အရမ်းစိတ်နာသွားတော့

ဒါထက် တူမောင်ဖေဖေက လျော်ကြေးမပေးရဘဲ၊ မတောင်းပန် ရဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လျော်ကြေးပေးရတယ်၊ ဖြေရှင်းရတယ်လို့ပြော တာလဲ၊ တကယ်ဆို အန်တီတို့နဲ့တူမောင်ဆက်သွယ်လိုက်ရင် အဖြေကပေါ်ပြီးသားပါ၊ တူမောင်တို့မှာ လက်ထပ်စာချုပ်တွေ ဘာတွေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်မြဲထွဋ်နဲ့က ဘာလက်ထပ် စာချုပ်မှရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အသလွတ် ကလေးကို ခြေချုပ်ဖြစ် အောင် ထည့်လိုက်မိကြတာပါ၊ တကယ် ရင်ဆိုင်ကြေးဆို တူမောင်ပဲ အနိုင်ရမှာလေ ... ”

အန်တီကြီးစကားကြောင့် ကိုကိုမင်းထင် တွေဝေသွားရ ပေပြီ။ ဒါဖြင့် ဖေဖေ ညာတာပေါ့။ လမ်းမှာ ခုတွေ့၊ ခုလက် ထပ်ခဲ့သည့် ချွေးမမို့ ခြောက်လုံး၊ လှန့်လုံးတွေနှင့် လှန့်ထုတ်ခဲ့ တာပေါ့။

ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းအသွင်လေးကို မြင်ယောင်လိုက်ပြီး ခင်ထဲတစ်စစ်စစ် နာကျင်လာခဲ့ပေပြီ။

ဒါဖြင့် ယမင်းဟာ ကြားကမြေစာပင်လေးပေါ့။ မြေစာပင် လေး ဘယ်အရပ်မှာ ပုန်းရှောင်နေသလဲကွယ်။ ယမင်းဟာ အန်တီတို့အဖွဲ့ကိုတင်မက သူ့ကိုပါ စိတ်နာကြည်းနေမှာအမှန်။

ပုံပြင်ထဲက မစူးစမ်းမဆင်ခြင်သော ယုန်သူငယ်လို အုတ် သျှစ်သီး ထန်းလက်ပေါ်ကြွေကျသည်ကို မြေပြိုဆိုပြီး ထင်မှတ် ခဲ့ပေပြီ။

ယခုလည်း ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ အမှောင်မှူးပြီး အကွ ရောက်နေခဲ့သည့် ချစ်နီးလေးကို သူ ... လူမဆန်စွာ စွန့်ပစ်

ထားခဲ့မိပေပြီ။

အချစ်ရေ ... မင်းကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဦးမလား။

ကိုယ့်ကိုချစ်နိုင်ပါဦးမလား။

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာသည့် သောကမီးက သူ့နလုံးအောက်ကိုပင် ပွက်ပွက်ဆူတော့မယောင်း။

“ဦးမြထွဋ်ကရော ... ယမင်းကို အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဪ ... မောင်ကိုကိုရယ် အခု အန်တီညီမ လှူရည်နဲ့လက်ထပ်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါကလည်း တူမလေးအတွက်အိပ်သု ... မောင်မြထွဋ်ကို ကြောက်ပြီးပြန်မလာမှာမို့လို့ လှူရည်နဲ့လက်ထပ်တဲ့သတင်း၊ နောက် ... ရောက်ရာအရပ်က အခြားပြန်လာဖို့သတင်းတွေ ထည့်ပြီးပါပြီကွယ်”

“ဘာမှမထူးခြားဘူးလား အန်တီ”

“ဘာမှမထူးခြားပါဘူးကွယ်၊ အန်တီတို့ကို ဘယ်လောက်တောင် စိတ်နာသွားသလဲမသိဘူး၊ ဒီတစ်သက်တော့ ထေ့ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ အန်တီသေတောင် တူမလေးနဲ့တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ”

ဒေါ်မြရွှေရည် ခံစားမှုများစွာနှင့် ငိုကြွေးနေလျှင် ကိုကိုမင်းထင်လည်း မရှုနိုင်၊ မကယ်နိုင်၊ ကိုယ်လည်းခံစားနေရသည့် မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒါ ... မောင်ကိုကိုက နေရာအနှံ့သွားနိုင်ပြီလက်တံလည်းရှည်တော့ တူမလေးသတင်းစုံစမ်းပေးနိုင်မလား၊ ခွေစကားအာဝေ

ကြယ်စင်ယုဂေ

... ခုပါကွယ်၊ ပြီးတော့ ... မင်းတို့ရင်း ပြန်ပေါင်းတာ မပေါင်းဘာထား၊ အန်တီတူမလေးနဲ့ အန်တီတို့ပြန်ပြီး ဆုံစည်းရရင် စက်ပါပြီ၊ အန်တီတို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားရတဲ့ တူမလေး၊ အန်တီတို့ရင်ခွင်ထဲပြန်ရောက်ရင် ကျေနပ်ပါပြီကွယ်၊ ယမင်းတောင်းရရင် အန်တီတို့ဆီ အကြောင်းကြားပေးပါကွယ်၊ ဒီမှာ အန်တီတို့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့လိပ်စာပါ”

လိပ်စာကဒ်ကို ထုတ်ပေးပြီး အန်တီကြီး ထရပ်လိုက်လျှင် ကိုကိုမင်းထင် ပျာပျာသလဲပေးမပြီး ကုမ္ပဏီအပေါက်ဝထိ လိုက်ပေးမိသည်။

“စိတ်ချပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော်အထင်လွှဲနေတာတွေ အားကိုးလားရှင်ပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မင်းသတင်းကို အမြန်ဆုံးစုံစမ်းပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်နေရင်တော့ မနည်းပြန်ပြီးစည်းရုံးရမယ်ထင်တယ်”

“စည်းရုံးပေါ့ကွယ်၊ အန်တီတူမလေးခမျာ မွေးကတည်းက ကံကောင်းသလိုလိုနဲ့ ကံဆိုးရှာပါတယ် ... အခုလည်း လုပ်ထွက်သွားတာဆိုတော့ ဘယ်အရပ်မှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ ခံရဦး ကြုံနေရမှာပါလိမ့်”

“ကဲ ... အန်တီ စိတ်ကိုလျှော့ စိတ်ကိုလျှော့ ... စိတ်လျှော့ ကျွန်တော်အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားပါ့မယ်၊ အရပ်လေးမျက်နှာ ကျွန်တော်စိတ်ဆွေတွေရှိပါတယ်၊ ယမင်းဓာတ်ပုံနဲ့ပြန်ပြီး ခိုင်းပါ့မယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး ကျန်းမာအောင်နေရမှာ”
အန်တီကြီးကိုနှစ်သိမ့်ပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့

သည်။ မကြာမီ ညီဗလနှင့်ဇင်သူရသို့ အပြင်မှပြန်လာကြပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုတာနောက်မှာခေါင်းမိုပြီး သူ့အသွင် မသက်မသာကို မြင်လိုက်ရလျှင် နှစ်ယောက်လုံးစတင် စစ်ဆေးပါလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကို ... မနက်ကတင် အလန်ကြီး၊ အခု နေ့လယ်မှာ သေမလိုဖြစ်သွားရတာ ဘယ်အတွက် ကြောင့်တုန်း”

“ပြော ... ပြော ... ငါတို့သူငယ်ချင်းအကောင်းစားကြီးကို ဘယ်ရွာသမီးကများ လာပြီးနှောင့်ယှက်သွားသလဲ”

“နှစ်ယောက်လုံးကို လက်ကာပြပြီး သူ ထိုးကိုက်လာသည့်ခေါင်းကို ကိုယ့်ဘာသာဖျစ်ရ၊ ညှစ်ရ၊ ကုသရသည်။ မနေသာသည့်နှစ်ယောက်သား သူ့ကိုဝိုင်းပြီး နှိပ်ပေးလိုက်ကြ၏။ အတန်ကြာမှ ကိုကိုမင်းထင် စကားစနိုင်တော့သည်။

“စောစောက ယမင်းရဲ့အန်တီကြီးလာသွားတယ်”

“ဟေ ... ”

“ခုမှဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်ကတစ်ရေးနိုးလာတာလဲ”

“သူတို့ပဲ အရှက်မရှိ၊ လျော်ကြေးယူတုန်းက ယူခဲ့ပြီး မင်းလက်ခံစကားပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ အော်ထုတ်ဖန်လိုက်ရမှာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဒေါသတွေထွက်နေကြလျှင် ကိုကိုမင်းထင် လက်ကာပြန်သည်။

“ငါစကားလည်းဆုံးအောင်နားထောင်ကြပါဦးကွာ၊ အဖြေ

အပျက်တွေကို သေသေချာချာနားထောင်ကြပါဦး၊ ယမင်းအဖြစ်က ငါတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ မင်းက သူ့အဒေါ်မျက်ရည်ခံထိုးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း တန်းယုံပစ်လိုက်တာလား”

“မင်းကွာ တစ်ခါခံရလည်း အမှတ်မရှိ၊ နှစ်ခါခံရလည်း အမှတ်မရှိ ... ”

“နားထောင်ကြဦးကွာ ... ပြီးမှဆုံးဖြတ်”

ကိုကိုမင်းထင်အသွင်က လေးနက်တည်ငြိမ်နေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်နားထောင်ပေးလိုက်ကြရသည်။

ဒေါ်မြရွှေရည် ရှင်းပြသည့်အတိုင်း သူ စေ့ငံစွာရှင်းပြလိုက်တော့ ညီဗလနှင့်ဇင်သူရတို့နှစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြရသည်။

“ဒါဆို ယမင်းက သူ့အဒေါ်တွေနဲ့ မင်းမိဘတွေရဲ့ကြားမှာ ညပ်သွားရတာပေါ့ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ယမင်းကို သနားလိုက်တာကွာ၊ သူ ငါ့ကိုစိတ်နာနေမယ်ထင်တယ်နော်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး တောင်းပန်ဖြေရှင်းရင်ရမှာပါ။ ငါတို့လည်း ကူပြောပေးမှာပေါ့”

ကိုကိုမင်းထင် သက်ပြင်းကြီး မချီမဆုံချပြီး မျောက်မိုင်မိုင်နေစဉ် ဖေဖေထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“သား ... မနက်ဖြန် မင်းတို့အဖွဲ့ လျှင်ကော်ဘက်ကို သွားရမယ်၊ အဲဒီမှာ ဖေဖေ အဆောက်အဦ(၃)ခု ကန်ထရိုက်

ရထားတယ်၊ အနည်းဆုံး (၆)လတော့ကြာမှာပဲ”

“ဗျာ ...”

ချစ်ဇနီးကို ရှာပုံတော်ဖွင့်မည်ဆိုကာမှ ဖေဖေက သူ့ကို
ဝေးလံခေါင်သီသည့် ဗေဒသို့ ပို့ချတော့မည်။

(၃)ယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
ပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီချမိသည်မှတစ်ပါး။

သားလေးအမည်က ရွှေရည်မင်းထင်။

သူ့ကိုစိတ်နာကြည်းမိပေမယ့် သားလေးရဲ့ဖခင်မို့ သား
နာမည်မှာ ထည့်မှည့်ထားမိသည်။

ယခုအခါ သုံးလကျော်ရှိပြီမို့ သားအသွင်က တကယ့်
ဘာဘီရုပ်ကလေးလို လှလှပပ။

ဒေါက်တာနှင့်မမသစ်စုနှင်း၏ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် သားမှာ
လှလည်းလှ၊ ဝလည်းဝ၊ ဝသည်ဆိုပေမယ့် ပွပ္ဖဝဝကြီးလည်း
မဟုတ်။

နတ်ပြည်မှ ဘုံကြီးပြတ်ကျလာသည့် နတ်သားပေါက်လေး
ပေါ့။ ဖအေချော၊ မအေလှမို့ သည်သားမှ မလှရင် ဘယ်ကလေး
သွားလှမည်တဲ့လဲ။

ဆံပင်လေးနီနီက နုပတ်နေပြီး မျက်လုံးရွှေရောင်တွေ ဝင်း
စက်နေပုံက တကယ်ကြယ်ကလေးတွေနယ်။ နောက် အသား
လေးနုပွေးပြီး ပန်းရောင်သန်းနေပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းနုနုလေး ရဲနေပုံက

အစ မြင်သူတိုင်း ချစ်ချင်စွယ်။

မြင်သူတိုင်းတောင် ချစ်နေမှတော့ တကယ်အနစ်နာခံပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည့် ဒေါက်တာနှင့်သဲစုနှင်းမှာ မိခင် ရင်းထက်ပင် ပိုချစ်တော့သယောင်။

ကလေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သည်းသည်းလှုပ်လွန်းလို့ ယမင်းကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကလေးရဲ့ဖေဖေနှင့်မေမေ လို့ကင်ပွန်းတစ်ခွဲသည်။

ယခုလည်း ကလေး ရက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့လုပ်ဖို့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆွေးနွေးလို့မပြီးနိုင်။

သားလေးရဲ့ဓာတ်ပုံလေးနှင့် ဖိတ်စာကလည်း အပျံ့စား။ မိဘနာမည်များမှာ မတတ်သာလိုသာ ကိုကိုမင်းထင်နှင့် ယမင်းရွှေရည်လို့ ထည့်လိုက်ရပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် ရင်ဝယ် မချီ။

ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဖော်ကကဲဆိုသလို သားရှင်ယမင်းကမလှုပ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ အကုန်ခံကြ၊ စိစဉ် ပေးကြသည်။

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမယ်၊ အချိုပွဲအဖြစ် သစ်သီးစုံနဲ့ ကျောက်ကျော ...”

“လူကြီးတွေလည်း သွေးတိုးပြီး ရှော့ကုန်ကြပါဦးမယ် သဲစုရယ် ...”

“အုန်းနို့လျှော့ထည့်မယ်လေ၊ ဒါဆို သွေးမတိုးတော့ဘူး ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေါက်တာက တစ်ခါတည်း သွေးပေါင်ချိန်ပြီး

ဆေးကုပေးလိုက်”

“အလုပ်တွေရှုပ်လို့ကွာ၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲမလုပ်နဲ့၊ ကြက် သားပလာတာကျွေး၊ အန္တရာယ်လည်းကင်းတယ်”

“အချိုပွဲကတော့ ကျောက်ကျောပါမှနော်”

“သဘော ... သဘော သဲစုသဘော”

ကလေးကိုကွယ်ပြီး နို့တိုက်နေရာမှ ယမင်း သူတို့နှစ် ယောက်ကို ကြိတ်ပြီးနေမိသည်။ ကလေးသံယောဇဉ်နှင့် နှစ် ယောက်သား ရင်းနှီးနေကြသည်မှာ တကယ့်မိဘတွေပမာ။

အဘနှင့်အဘွားကလည်း သားသားကို အရမ်းချစ်ပါ သည်။ နွေလယ်ဘက် သူမတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းတက်နေလျှင် နှစ်ယောက်သား မြေးထိန်းရတာ အလှအယက်။

“မြေးက ကျုပ်လက်ပေါ်မှာနေတာ၊ တော့လက်ကြမ်းကြီး နဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ ပေး ... ကျုပ်ချီမယ်”

အဘွားက ထိုသို့အနိုင်နှင့်ပိုင်းလျှင် အဘိုးကလည်းမခံ။

“ဟေ့ ... ဒီလက်ကြမ်းကြီးနဲ့ပဲ ငါမင်းတို့သားအမိတွေ တို့ ပြုစုယူယခဲ့တာ၊ မင်းကိုအရည်ပျော်အောင် ဒီလက်ကြမ်းကြီး တွေနဲ့ပဲ ချွေလာခဲ့တာပါကွ၊ ပေး ... ငါ့မြေးက ငါနဲ့နေရတာ သဘောကျတယ်”

“တော်စကားပြောတာ မဆိုင်တာတွေ ထည့်မပြောပါနဲ့ ဆက်က နို့ဘူးဖျော်တာ ကျွမ်းတယ်၊ တော်သွား နို့ဖျော်ချည်”

“နို့ဘူးတိုက်ရင် ငါ့ချီတိုက်မယ်နော်”

“တိုက် ... တိုက် ကတည်းတော် ... သူမြေးက သူ

အပေါ် ရှေးရှေးတွေပေါက်ချလိုက်ပါစေတော်”

ဒီစိန်မှာ အလုံအယာက်ချီနေရသည်ကြားထဲ ဒေါက်တာ လူပျိုကြီးတို့ ဆရာတပည့်ကလည်း ကလေးကိုအားလျှင် အား သလို သူတို့အိမ်ခေါ်သွားချင်သေး၏။

“သားသားမွေးနေ့ကျရင် ယမင်းတို့ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေရယ်၊ ဒေါက်တာအပေါင်းအသင်းတွေရယ်၊ နောက် ခင်မင်သူတွေလောက်ဖိတ်ရင် တော်ပါပြီ”

“အယောက်နှစ်ရာလောက်ဆို တော်ပြီနော်၊ ကြက်သား ပလာတာ ပွဲနှစ်ရာပဲမှာမယ်”

“ရမလားသဲစုရဲ့ နှစ်ရာဖိတ်ပေမယ့် ပိုပိုသာသာလုပ်ရ မှာပေါ့၊ အဲဒီနေ့ကျ ကိုယ့်ဖိတ်ဆွေတွေလည်း ဖိတ်မှာနော်”

• “အမယ် ... သူ့သားကျလို့ ... အဟိ”

“သဲစုနော် ... စကားကိုကြည့်ပြော၊ ကိုယ်က သားကို ကိုယ့်သားအရင်းလို ရင်ထဲကချစ်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

“စကားပုံကတော့ မကိုခင်မှ ဥကိုမင်တာပါတဲ့၊ အခု တော့ ကျွန်မတို့ ဒေါက်တာကြီးက မကိုမခင်ဘဲ ဥမင်နေပါလား၊ မထူးပါဘူး၊ ယမင်းရယ် ... ဒေါက်တာကိုပဲ လက်ထပ်လိုက် ပါတော့၊ ဥမကွဲသိုက်မပျက်ရအောင်”

“ဟာ ... မမတို့နှစ်ယောက် စကားနိုင်လှကြတာ ကြားထဲက ယမင်းကို ဆွဲထည့်နေကြပါလား၊ ဒေါက်တာကို ယမင်းက ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်မင်အားကိုးတာပါ၊ ယမင်းတို့ချင်း မခေါ်ရဲအောင် မပြောပါနဲ့မရယ်၊ တကယ်ဆို ချွေတားတာပေ”

ကြယ်စင်မှုန

မမနဲ့မှလိုက်ဖက်တာ၊ မမကလည်း သဘောကောင်းကောင်း၊ ဒေါက်တာကလည်း သဘောကောင်းတယ်လေ”

“တော် - တော် နင်တို့နှစ်ယောက်က ငါ့များ ဘောလုံး ခြီးမှတ်နေသလား၊ ဟိုလူ့ဘက်ပုတ်ထုတ်လိုက်၊ ဒီလူ့ဘက်ပုတ် ထုတ်လိုက်နဲ့၊ ငါ့ဘာသာမယူချင်လို့နေတာ၊ ကုန်ပုပ်ကြီးမဟုတ် ကြီး”

ဒေါက်တာ စိတ်ဆိုးယောင်ပြပြီး ယမင်းလက်ထဲမှ နှိမ့် သွားသည် သားကိုလှမ်းယူသဖြင့် ယမင်း ကမန်းကတန်း သေးရသည်။ နှိမ့် ဒေါက်တာလက်တွေက သူမ၏ရင်ခွင်နုနုကို ဆိုးတိုက်မိလိမ့်မည်။

ခက်လိုက်တာ။

အဲဒီဒေါက်တာကလည်း မသိတတ်တာ လား၊ ကလေးကို ခရမ်းဂရုစိုက်တာလား။

ယမင်း ... သားကို နှိမ့်တိုက်ကျွေးလျှင် မိခင်ငယ်ငယ် သားမို့ လူကွယ်ရာမှာ သိုသို သိပ်သိပ်တိုက်လည်း သူကအလိုက် သိ ... အနားသို့ရောက် လာပြီ။

“ကလေးနှိပ်လိမ့်မယ်၊ အဝတ်ကို သေသေချာချာဖွင့်ပါ၊ လေးနှာခေါင်းပိတ်နေပြီ”

ဆိုပြီး အနည်းငယ်သာဖွင့်ထားသည့်အင်္ကျီစကို လှန်လို န်နဲ့၊ သားကို ဂရုစိုက်သည်ဆိုပေမယ့် သူ့လက်တွေ တုန်သင် တာ၊ သူ့အမူအရာတွေ ညွတ်ပျောင်းနေတာ ယမင်း သတိ တားမိ၏။

ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းတွေနှင့် မအားသည့်ကြားမှပင် အား
သည့်အချိန် နေ့နေ့ညည ရောက်ရှိလာတတ်သည့် ဒေါက်တာ
ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ကြည့်ပါဦး။ ည(၈)နာရီလောက်မှ
ညောင်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ သားအမိနှစ်ယောက် တုံးလုံးလဲရင်း မမ
သဲစုနှင့်။ အဘိုး အဘွားတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာရှိနေကြသည်။ ကြမ်း
ပျဉ်မှာ ပျဉ်ကတိုးပျဉ်လေးတွေမို့ ပြောင်လက်နေသဖြင့် သား
အမိနှစ်ယောက် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့်အိပ်ရင်း နို့တိုက်နေစဉ်
အိမ်ပေါ်သို့ ဒေါက်တာသက်လွင်စိုး ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။
ဘဝပေးအသိကြောင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ ကလေးရော
ရင်သားပါ စောင်လေးနှင့်အုပ်လိုက်ရာ ဒေါက်တာ သူတို့သား
အမိအနီးသို့ရောက်လာထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကလေးမွန်းလို့သေရောပေါ့၊ နို့တိုက်နေတုန်း လေ
ကောင်းလေသန့်ရအောင် လုပ်ပေးရမယ်လေ၊ ကြည့်ပါဦး အိပ်
ရက်နို့တိုက်တာမကောင်းဘူးလို့ ဆရာ အတန်တန်ပြောထားရဲ့နဲ့
ကလေးနို့သီးသွားတတ်တယ်၊ နောက် ... ကလေး အဝတ်တွေ
စိမ့်ပြီး အအေးပတ်တတ်တယ်လေ၊ ထ ... ထိုင်ပြီးနို့တိုက်”
“ဟုတ်သားပဲ သမီးရဲ့ ... ဆရာက လိုအပ်လို့ပြောတာ
ထ ... ထ အဘွားတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ အိပ်ရက်နို့တိုက်ရင်
ကလေး အဆင်မပြေဘူး”

နောက်ဆုံး ... ယမင်း နှုတ်ခမ်းစုကာထထိုင်ပြီး သားကို
နို့တိုက်ရသည်။ သူတို့ကိုကျောခိုင်းပြီးတော့ပေါ့။ သည်အခါ
ဒေါက်တာက သူမတို့သားအမိကို သာသာလေး အပြုံးလိုက်

ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

“ကလေးကို အလင်းဘက်မှာထား၊ မှောင်ရိပ်ခိုတော့
ခွင်ကိုက်တယ်၊ ဟေ့ကောင်ကြီး ... မေမေ့ကို ပြောလိုက်စမ်း၊
သားကို ကောင်းကောင်းမွေးပါလို့”

ကလေးကိုပဲခိုင်းပြီးပြီးကြည့်နေကြလျှင် ယမင်းနို့တိုက်ရမှာ
မရဲတော့ချေ။ ဘာလောက်(၈)အကျီလေးကို အုပ်ထားလိုက်
တော့လည်း သားလေးမျက်နှာပေါ်အုပ်လို့။

သည်စဉ် သားလေးနို့သီးသွားသဖြင့် ချောင်းတွေဆိုးသွား
လျှင် ဒေါက်တာက လျှင်မြန်စွာ ဆွဲပွေ့ပြီး ပြုစုရင်းမှ ယမင်းကို
ဆုနေတော့သည်။

“ကိုယ်က ကလေးအမေပဲ၊ ဘာတွေ ဒီလောက်ရှက်နေ
တာလဲ၊ အခု ... ကလေးမျက်နှာပေါ် အကျီအုပ်သွားတော့
ကလေးသီးသွားတာပေါ့၊ အဆင်မသင့်ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်
တယ်၊ ဘာနားလည်လဲ”

ပြုစုပေးပြီးသည့်သားကို သူမထံပြန်ပေးပြီး သေသေချာ
ချာ စောင့်ကြည့်ညွှန်ကြားနေလျှင် ယမင်းစိတ်ညစ်ရပါသည်။

“သူစိမ်းရှေ့မှာ ကလေးနို့မတိုက်ချင်ပါဘူး၊ အိပ်ခန်းထဲ
သွားတော့မယ်”

“ဘာ ... ”

သူ့ကို သူစိမ်းဟုပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာမျက်နှာ ပြင်
အရအောင် ပျက်ယွင်းသွားခဲ့လျှင် မမသဲစုနှင့်က စကားတွေနှင့်
အာဆီးရသည်။

“ဆရာရှေ့မှာ သူနို့တိုက်ရမှာရှက်လို့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပြောမိပြောရာတွေ ပြောလိုက်တာပါ ဆရာ၊ ယမင်းကို ငွေမယူပါနဲ့ရှင်၊ သူက အရမ်းရှက်တတ်တာ၊ သူစိမ်းတွေရှေ့ဆို နို့လုံးဝ မတိုက်တော့ဘူး”

“ဆရာကို သူစိမ်းလို့ပြောတာ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ဒီလောက် ဆွေရင်းမျိုးခြာလိုသဘောထားပြီး ပြုစုနေတဲ့ကြားက၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကလေးအမေပဲ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ရှက်နေရမလဲ၊ ကိုယ့်သားလေး၊ နို့ဆာရင် ဘယ်သူ့ရှေ့ဖြစ်ဖြစ် တိုက်ရမှာပဲ၊ ယမင်းမှာ မိခင်စိတ်မရှိဘူးလား”

“ဟာ ... ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဆရာ၊ ယမင်းကလည်း အရမ်းလှတယ်လေ၊ ကလေးအမေဆိုပေမယ့် အပျိုတွေထက် ဖွံ့ထွားလှပနေတော့ ယောက်ျားတွေရှေ့သာ ကလေးနို့တိုက်ရရင် အကုန်ရုန်းလျှော့ကုန်ကြမှာပဲ”

ဒီတစ်ချက်တော့ ဒေါက်တာကြီး သဘောတူလက်ခံရပါသည်။ သူလည်း ရုန်းလျှော့နေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီသား အမိကို သူပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြုစုယူမချင်လှပါပြီ။ သွေ့ခြောက်နေသည့် သူ့ဘဝကြီးလည်း စိုပြည်ချင်လှပါပြီ။

ခက်တာက ယမင်းပါပဲ။ သူ့ကို လေးစားအားကိုးပေးမယ့် နည်းနည်းမှ ရင်မခုန်ဘူးလားမသိ။ သူမနှင့်သူဟာ အမြဲစကား များနေရသည်သာ။

တစ်သားမွေးလို့ တစ်သွေးလှပြီး အလှကြီးလှနေသည့် ယမင်းဟာ အပျိုလေးလို သွယ်သွယ်ပိန်ပိန်လေးမဟုတ်ဘဲ မျှစ်

စိုပေါက်လို ဖွံ့ထွားလှပလာလိုက်တာ မိန်းမဘဝရဲ့ အလှဆုံး ရွှေရုပ်လွှာ။

သူတင်လား ... တဲ့။ မဟုတ်ပါ။ ယမင်းကိုဆို လိုချင်သူ၊ ချစ်ချင်သူတွေ အပုံ၊ ဆရာမ ကူခြေနှင့်သားတစ်ယောက် မိခင်ဆိုသည့် ကာဗာကြောင့်သာ။

ဒါတောင် ယမင်းယောက်ျားဟာ သေသွားတာလား၊ ကွဲသွားတာလားနှင့် စုံစမ်းကြသေးသည်။ သူကတော့ အတွင်းသိ။ အစင်းသိပေါ့လေ။ ယမင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ စလယ်ဝင် ဖင်မလဲခင်ကကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ။

“ကဲ ... ကဲ အိပ်ခန်းထဲတော့ မသွားပါနဲ့ဦး၊ ယမင်းကို တိုင်ပင်စရာတွေအများကြီးရှိသေးလို့၊ ဒီမှာပဲ တိုက်ချင်တဲ့ပုံစံ နို့တိုက်ပါ၊ ပြီးရင် ပြောစရာတွေရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး သားကိုနို့တိုက်ခွင့်ရမှ ယမင်းသက်ပြင်း ချရသည်။ နို့ပိုပြီး သားလေးအိပ်ပျော်သွားတော့ သူက သားကို ရင်ခွင်တဲ ပွေ့ချိုပြီးမှ ပုခက်ထဲသိပ်သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ ဆရာ၊ သဲစုရော နားမထောင်ရဘူးလား”

“ထောင်ရပါတယ်၊ ဒါဆို ... သား ပုခက်ကို အဘိုးနဲ့ အဘွားလက်အုပ်ခဲ့မယ်၊ ခြံထဲဆင်းပြီး စကားပြောကြစို့”

ကလေးကို လူကြီးများနှင့်ထားခဲ့ပြီး သူတို့(၃)ယောက် ခြံထဲဆင်းခဲ့ရသည်။ ဆောင်းကုန်တော့မည်မို့ နွေဦးညက အစွမ်း

ရွှေစတာအခေ

ကုန်လုပ်လျက်။ ပန်းရနံ့တွေ သယ်ဆောင်လာသည့် ညဦးထောင်
ပြည်အောက်မှာ အရာရာသည် ဆွတ်ပျံ့တိမ်းမွှေးဖွယ်။

သုံးယောက်သား ခြံထဲက ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်လိုက်
ကြသည်။ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဒေါက်တာ
စကားစလေသည်။

“ယမင်းဘဝကို ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားတော့မှာလား။ အဖေ
တွေ သတင်းစာကပြန်ခေါ်တော့လည်း မဆက်သွယ်၊ ယောက်ျား
သတင်းကလည်းမရ”

“အို _ ယမင်း ဒီလိုပဲနေသွားတော့မယ်၊ ယမင်းဘဝမှာ
သားရှိပြီပဲ၊ သားကိုပြုစုပျိုးထောင်ရင်းနဲ့ ယမင်းဘဝကို ကုန်ဆုံး
လိုက်တော့မယ်၊ အားလုံးကို ယမင်း ဘယ်လိုမှမတွေ့ချင်တော့
ဘူး”

သုန်သုန်ကလည်း သစ္စာရှိပေစွ။ ယခုထိ သူမဘယ်နေရာ
မှာဆိုတာ ပြောမပြခဲ့။

“ဒီလိုနေသွားလို့တော့မဖြစ်ဘူး ယမင်း၊ ကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့တာဝန်ဆိုတာ သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ သား လူတစ်လုံး
သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့က ရှိသေးတယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ အခု ... ယမင်းတစ်ဖက်က အပိုဝင်တွေ
ရအောင် စက်ချုပ်မယ်၊ စက်ချုပ်တောင်သင်မလို့ (၂)လလောက်
သင်ရင် တတ်သွားမှာပါ။ ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား
မှာပေါ့၊ အားမငယ်ပါဘူး”

အကြောင်းအကန်ငြင်းနေသည့် ယမင်းအား သဲစုနင်းက
ရွှေစတားစာဝေ

ဝင်ရောက်ဖျောင်းဖျရသည်။

“ဆရာ ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ပါဦး
ညီမရယ် ... ကဲ ပြော၊ ဆရာက ဆရာညီမကို ဘယ်လိုစီစဉ်
ပေးချင်လို့လဲ၊ ကေန္တ အိမ်ထောင်ရက်သားချပေးမလို့နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ယမင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်လို့၊
ဒီလိုအရွယ်ငယ်ငယ်လှလှလေးနဲ့ ဘဝကိုတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်
သန်းလို့ ဘယ်ရမလဲကွာ”

“အား ... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ယမင်း ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ
အထင်မကြီးတော့ဘူး”

“နေပါဦး ဆရာရဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ သဲစုကိုလည်း ပြော
ပြကြပါဦး ... ”

“ဆရာတို့ ဆေးရုံက စာရေးကြီး ... အဲ ... ရုံးအုပ်
မြင့်ကြိုင်က ယမင်းကိုလက်ထပ်ချင်လို့ ချဉ်းကပ်နေတာကြာ
ပြီ၊ သူဆို ခြံနဲ့တိုက်နဲ့ ပစ္စည်းလည်းချမ်းသာတယ်၊ လူပျိုကြီး
ဆိုပေမယ့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပါပဲ”

“အောင်မယ် ... ရာရာစစ ဆရာရယ်၊ သဲစုမြင်ဖူးပါ
တယ်၊ ဦးမြင့်ကြိုင်ရုပ်က သရဲရုပ်ပါ၊ အသားမည်းမည်း၊ ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်းကြီးနဲ့ မသကာ ဆရာဝန်တွေက ကြိုက်
မယ်ဆိုဟုတ်တုတ်တုတ်၊ သဲစုညီမကို ဒီအဆင့်လောက်နဲ့တော့
ပေးစားနိုင်ပါဘူး”

သဲစု ဒေါသပူပန်ထနေလျှင် ယမင်းကတော့ ရယ်နေမိပါ
သည်အခါ မမသဲစု ယမင်းဘက်မဲပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... နင်က ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ဦးမြင့်ကြိုင်ကလေး”

ကြယ်စင်ယုနေ

သဘောကျလို့လား”

“ကျမလား မမရဲ့၊ ဘယ်သူမှ မယူချင်ပါဘူးဆိုမှ ပြီးရောတော့သည်။ ပေါ့၊ ရုံးအုပ်လည်း မလိုချင်ဘူး ... ဆရာဝန်လည်း မလိုချင်ဘူး”

“ဒီလိုလည်း အပြတ်မပြောနဲ့ယမင်းရဲ့၊ လူဆိုတာ အချိန်ရှိတုန်း သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်”

“ဟိုး ... ဆရာ ဟိုး ... သီးပြီး ပွင့်ပြီးလို့ပဲ ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီလေ၊ ယမင်း၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို မလိုချင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်သားလေးနဲ့ကိုယ်ပဲ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ပါတော့မယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... ယမင်း၊ ယမင်းက ဒီလောက်ချောနေတော့ အနှောင့်အယှက်ဆိုတာ ... ”

“အို ... တော်ပြီ ဆရာ၊ ယမင်း ဒီမှာ လုံခြုံသားကိုယ့်ရဲ့ဆရာမ ဝတ်ရုံနဲ့ မမသဲစုတို့ သားအမိ၊ သားအဖ၊ မေတ္တာရိပ်မှာ လုံခြုံအေးချမ်းလို့နေပါပြီရှင်၊ ဆရာ ယမင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ဖော်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ယမင်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ဖော်ရတာလည်း ကျေးဇူးတင်လှပါပြီရှင်၊ ဆရာ ယမင်းတို့ သားအမိကို ပြုစုရတာ မောသွားပြီဆိုရင်လည်း ထားပစ်ခဲ့တော့၊ ဆရာ့ကို ဘာဒုက္ခမှမပေးတော့ပါဘူး”

“ဟာကွာ ... တောက် ... ”
သည်စဉ် - အိမ်ပေါ်မှ အဘိုးလှမ်းခေါ်သဖြင့် မမသဲစုနှင့်

နေရာကွာသွား

ဆသွားခဲ့လျှင် ဆရာဝန်လူမျိုးကြီး အချစ်တွေပေါက်ကွဲထွက်ကုန်

ယမင်းကို ကမ်းရှုထိုး ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်ပြီး သူရင်ထဲမှာ ဘုန်းတုန်မိရီ။

“ယမင်းတို့သားအမိကို ကိုယ်ဘယ်လိုမှ စိတ်မချဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မချဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ အမြဲရှိနေမှ ဖြစ်မယ်၊ အို ... ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲမှာ အမြဲရှိနေမှဖြစ်မယ်”

ယမင်းကို ပွေ့ဖက်ထားသည့် သူ့လက်များက တင်းကြပ်နေသလို၊ သူ့အချစ်များကလည်း တင်းကြပ်လျက်။ တာနော့သကဲ့လို အာခံတွင်းထဲငုံထားမည့်အချစ်ပိုင်ရှင်ကြီးမို့ ယမင်းမစဉ်းစားပါ။

တော်ပါပြီ။
အချစ်ဆိုတာ မယုံတော့ဘူး။

ယမင်း ဆရာရင်ခွင်ထဲမှ ရှုန်းထွက်ပေမယ့် သူကမလွတ်ပါ။ ချစ်ရည်ရွှမ်းသည့် မျက်ဝန်းများနှင့်တစ်ဖက်တစ်ကျည်လျက်။

“လွှတ်ပါ - ဆရာ၊ မမတို့မြင်သွားရင် မကောင်းပါဘူး။ ယမင်းဘဝက တစ်ခုလပ်မမို့ အများကြီးအနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမှာပါ”

“ဟာကွာ ... ဆရာ ယမင်းကို အရမ်းချစ်မိတာပါ။ ယမင်း လက်ခံရင် ချက်ချင်းပဲလက်ထပ်ချင်တာပါ”

“ယမင်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး ဆရာ၊ ယမင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ နောက်ထပ်လက်မထပ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ဘာလဲ ... ယမင်းက ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးမထား၊ အလေးမထားတဲ့ယောက်ျားကိုပဲ တသသ စွဲလမ်းမြတ်နိုးနေတုန်းပဲလား၊ တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်တဲ့သူကိုတော့ အရေးပြန်ထားသင့်ပါတယ်”

“သူ့ကို တသသချစ်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ယမင်းရဲ့ နှလုံးသား သူ့ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းသွားလို့ပါ။ ယမင်း ဘယ်သူကိုမှ မယုံတတ်တော့ဘူး၊ မချစ်တတ်တော့ဘူး၊ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်နဲ့နှိုင်းရင် ရပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင်တွေပြောနေကြစဉ် အိမ်ပေါ်မှ ကလေးငိုသံကြားသဖြင့် ယမင်း ... သူရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ခွင့်ရသွား၏။

“ဆရာစေတနာကို လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ၊ ယမင်းမူနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နှလုံးသားအခန်းတွေ ပျက်သွားလို့ပါ”

ယမင်း အိမ်ပေါ်သို့တည်ငြိမ်စွာတက်သွားလျှင် ခေါက်တာသက်လွင်စိုး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ကျောင်းနှင့်အိမ်က သိပ်မဝေးပါ။ စက်ဘီးနှင့် ဘွမ်နစ်မျှ စီးရသည်။ ယမင်း သည်နေ့ ကျောင်းနည်းနည်း နောက်ကျနေသည်မို့ စက်ဘီးကို ခပ်မြန်မြန်စီးနေရသည်။

သားကိုနို့တိုက်ပြီး သိပ်ခဲ့ပြီးမှ ထွက်လာရသည်မဟုတ်ပါလား။ မမသေစုနင်းက သူမကို အမြဲစောင့်ခေါ်ချင်ပေမယ့် ယမင်းတောင်းပန်ရသည်။

“မမက အရင်သွားနှင့်၊ နှစ်ယောက်ပြူးကြီး ကျောင်းနောက်ကျတော့မကောင်းဘူး၊ ယမင်းက ကလေးသမားမို့ နောက်ကျတာ သဘာဝကျတယ်”

ကျောင်းက မြို့ပြင်ဘက်မှာမို့ ခပ်သုတ်သုတ်စီးနေမိစဉ် လမ်းကွေ့မှထွက်လာသည့် ကားတစ်စီးနှင့် ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရလျှင် ယမင်းကြောက်အားလန့်အားနှင့် လမ်းဘေးသို့ စက်ဘီးကိုကွေ့ချလိုက်မိသည်။

“ဒုန်း ... အား ...”

စက်ဘီးက လမ်းဘေးမှာ ပစ်လဲကျသွားပြီး ယမင်းမှာ

အိမ်ထောင်ရေး ...

၂၃၁

လည်း စက်ဘီးတခြား၊ လူတခြား၊ ခေါင်းမှာပန်ထားသည့် စပယ် ကုံးလေးလည်း ဘယ်လွင့်သွားသည်မသိတော့။ ဆွဲခြင်းတွေ၊ ရေဘူးတွေ ထမင်းချိုင့်လေးတွေလည်း အားလုံးဖန်ဖရဲ။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

ဘာနှင့်ခိုက်မိသည်မသိ။ ဒူးစုတ်သွားသည်မို့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဒူးကို လုံချည်ပေါ်မှဖိတော့ လုံချည်စိမ်းမှာ သွေးတွေ စွန်းကွက် ကုန်ရသည်။

တစ်ဖက်ကားပေါ်မှ စတိုင်မျက်မှန်အနက်နှင့်လူငယ်၊ လူ ချောတစ်ယောက် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပျာပျာသလဲ ဆင်းလာခဲ့ သည်။

“ဆောရီးများ၊ ဆရာမ ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ စက် ဘီးရော မျက်စိသွားသေး ... ဟင် ... ”

စက်ဘီးကို ထောင်ပေးလိုက်ပြီး လူကိုထူပေးမလို့ မှီကြည့် စဉ် တစ်ဖက်မှ အလန်တကြားသံကြောင့် ယမင်း ထိုသူကိုမော့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ရှင် ... ရှင် ... ”

“ယမင်း ... ”

“အို ... သွား သွားရတယ်၊ ရှင်မျက်နှာကို လုံးစ မမြင်ချင်ဘူး ... မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင်လမ်းရှင်သွားတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ယမင်းရယ် ... ကိုယ်အကျိုး အကြောင်းတွေ ရှင်းပြပါရစေ”

“ရှင် ... သွားဆိုသွားနော်၊ ကျွန်မ ဒေါသတွေ အရမ်း

ထွက်လာပြီ၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

စက်ဘီးလက်ကိုင်နှင့် ရင်ဘတ်ဆောင့်မိခဲ့သောကြောင့် ဖွံ့ထွားသည့်ရင်ဘတ်လှလှမှာ နို့ရည်တို့ စိမ့်မိလာခဲ့လျှင် ကိုကို မင်းထင် အကြီးအကျယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။

“ယမင်း ... ယမင်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီလားဟင်၊ ရက်စက်တယ် ယမင်းရယ် ... ကိုယ် ... ”

“ရှင် အပိုတွေ လူကြားကောင်းအောင်ပြောမနေနဲ့၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို (၅)ရက်ပေါင်းပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ရှင်လိုလူယုတ်မာ ကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့တာ ကျွန်မ အကုသိုလ်ကြီးလွန်းလို့ ပဲ၊ ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ ယောက်ျားရနေပြီ၊ ကလေးလည်းရနေ ပြီ ... ရှင်သွားတော့”

“ရက်စက်လိုက်တာ ယမင်းရယ် ... ယမင်းယောက်ျား ရနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်လုံးဝမယုံဘူး၊ ယမင်းညာနေတာ”

“ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ ယမင်းဆိုတာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ ရှင်ကိုတောင် ဘုရားဖူးသွားရင်း ရခဲ့၊ ယူခဲ့သေး တာပဲ ... မဆန်းပါဘူး”

သည်စဉ် ... သူတို့အနားသို့ ကျောင်းသားလေးများ၊ လူများ ရောက်ရှိဝိုင်းအုံလာကြပြီး ယမင်းကို ဝိုင်းဝန်းကူညီကြ လေသည်။

“ဆရာမ အိမ်ပြန်မှနဲ့တူတယ်၊ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကျောင်းကို မှန်းဆက်ပြီး ခွင့်တိုင်ရင် ရပါတယ်”

“ဆရာမ စက်ဘီး ... ပိန်လိန်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပို့လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် ဆရာမ”

လူငယ်များက ဆရာမချောချောလေးမို့ အလှအယက် ကူညီနေကြလေသလား။ ကိုကိုမင်းထင်မှာ ကြက်ကြီးလည်လိမ် ခံထားရသလို။ ပြီးမှ ... သူ့ ကံပျာကယာ ဝင်ပြောရသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ ကျွန်တော်ပဲ ကားနဲ့ ဆရာမအိမ်ပို့ပေးလိုက်ပါရစေ။ စက်ဘီးကိုလည်း ကားပေါ် တင်သွားပြီး ဆိုင်မှာအပ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဪ ... ဒါဆိုလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဆရာမကို စက်ဘီးတစ်စီး အလျှော်ပေးသင့်တယ်၊ ဆရာမမမျှ နောက်ထပ်ဝယ်စီးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးနို့ဘူးဖိုးနဲ့တင် သူ့မှာ မနည်းရုန်းကန်နေရတာ”

“ကလေးအဖေက မရှာဘူးလား”

ဝိုင်းနေသည့်လူများထဲမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စကားတွေပြောနေလျှင် ယမင်းစိတ်တိုရသည်။

“ရှင်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်သွားတော့လို့ပြောနေတယ် နော်”

“မရဘူးလေ၊ ဆရာမကို ကျွန်တော်ပို့ပေးရမှာပါ”

ပြောပြီးသူက ယမင်းကို စွေခနဲပွေ့ချီကာ ကားထဲသို့ ထည့်၏။ စက်ဘီးကိုလည်း ကားနောက်ထဲမှာထည့်ပြီး ခပ်တည် တည်ပင် ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ယမင်းမှာ ခံပြင်းမှုတွေ၊ ချီသတွေကြောင့် မျက်နှာလှ လှလေးတစ်ခုလုံး နီရဲနေပြီး ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ထုံနေမိတော့၏။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ယမင်းရယ်၊ ကံကြမ္မာကြောင့် ကွဲခဲ့ရ ပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ကိုယ်သိခဲ့ပါပြီ”

ယမင်း သူ့ဖြေရှင်းချက်များကို မကြားချင်သဖြင့် နားပိတ်

ပြီး အော်ထည့်လိုက်သည်။

“မကြားချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ရှစ်စကား တွေဆက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို လမ်းဘေးမှာချထားခဲ့”

မျက်ရည်များနှင့်ဓဒါသတွေ နင့်သီးနေသည့် ယမင်း အသွင်ကြောင့် လောလောဆယ် ကိုကိုမင်းထင် ငြိမ်သက်ပေး လိုက်ရ၏။

မကြာမီ ယမင်းပြောသည့်လိပ်စာအတိုင်း အိမ်သို့ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုမင်းထင် သူမကိုပွေ့ချီပေးမလို့ ဟန် ပြင်စဉ် အိမ်ထဲမှ ဒေါက်တာသက်လွင်စိုး ထွက်လာသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။

ယမင်း ဒေါက်တာကို ခပ်နွဲ့နွဲ့လှမ်းခေါ်၏။

“ဆရာ ... ဒီမှာ ယမင်းကားတိုက်ခံရလို့ လာခေါ်ပါဦး၊ သားရော ... နီးနေပြီလား”

“ဟင် ... ”

ဒေါက်တာသက်လွင်စိုး စိုးရိမ်စာကြီးပြေးလာပြီး ယမင်းကို ပွေ့ချီယူလိုက်ရင်း ကားရှင် သူ့ကိုစူးစမ်းကြည့်နိုင် ပြန်ကြည့်၏။

“လာပါ ဆရာ၊ ယမင်းအရမ်းနာလှပြီ၊ ဆေးထည့်ပေး နော်”

သူ ... ယမင်းနှင့်ဒေါက်တာကိုကြည့်ပြီး ကားဘေးမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ရ၏။ သူရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေ တစ်စစီပြိုချေပြီ။

ယမင်းဟာ တကယ်ပဲလက်ထပ်ခဲ့ပြီပေါ့။ သို့သော် သူ ယမင်းအကြောင်းကိုစုံလင်အောင် သိချင်သေးပါသည်။

ကားကိုခြံထဲမှပြန်ထွက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် သို့ သူရင်လိုက်ပါသည်။ မုန့်ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေသည်မို့ ဆိုင်ရှင်

အဒေါ်ကြီးက သူမေးသမျှ ပြောကြားပါသည်။

မှန်တစ်ပြွဲမှာစားရင်း ယမင်းအကြောင်းတွေ သူ့ကြားသိရပါ၏။

“အဲဒီအိမ်ကဆရာမလှလှလေးရဲ့ယောက်ျားက ဆရာဝန်လား အန်တီ”

“ဪ ... ယမင်းကိုမေးတာ ထင်တယ်၊ သူ့မှာ ယောက်ျား မရှိပါဘူး။ သူ့ယောက်ျားက နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားဆိုလား။ ခုထိတစ်ခါမှလိုက်မလာဖူးပါဘူးကွယ်”

“ဪ ... ဟိုဆရာဝန်က သူနဲ့ဘာတော်လဲ”

“ဆရာဝန် လူပျိုကြီးလား။ သူတို့အိမ်နဲ့ဆွေလိုမျိုးလိုပေါ့ကွယ်။ ကလေးကိုလည်း အရမ်းချစ်တာ၊ ဆရာဝန်က အရမ်းသဘောကောင်းတယ်”

“ကလေးက ဘာလေးလဲ၊ ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲဟင်”

“သားလေးကွဲ့ အရမ်းချောတာပဲ ... အဲ ရက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့တောင် လုပ်ကြတော့မယ်၊ အဲဒီမှာ ... ဒီမှာ ဖိတ်စာ ... ရော့ ကြည့်ချင်ကြည့်၊ ဖိတ်စာလေးက အရမ်းလှတယ်ကွယ်”

ကလေးမွေးနေ့ဖိတ်စာကို သူယူပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှကလေးလေးက ချောချောလေး။

သားသား ရွှေရည်မင်းထန်၏ ရက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့တဲ့။

ရွှေရည်မင်းထင် ...
ဒါဆို ... ဒါဆို ...
ကိုကိုမင်းထင် ဝေဝေဝေအတွေးများနှင့် အဖြစ်အပျက်များ

ကို ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူနှင့်ယမင်း လက်ထပ်ခဲ့တာ ဒီဇင်ဘာ ၂၅၊ ၅၅ရက်တောင် မေါင်းသင်းခဲ့သည်မို့ ဒီသားလေးဟာ သူ့သားလေးပေါ့။

ယမင်း ဘယ်သူနှင့်မှ လက်မထပ်ခြင်း နောက် ... သူခင်ပွန်းဟာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်သွားသည်ဟုဆိုခြင်းတို့ကြောင့် ရွှေရည်မင်းထင်ဟာ သူ့သားဖြစ်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေလျှင် သူ ကလေးကို အရမ်းတွေ့ချင်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ယမင်းကတော့ သူ့ကို အသည်းအသန် စိတ်နာနေပေပြီ။ သူကလည်း သူပဲလေ။ အဖြစ်အပျက်တွေကို မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲနှင့် အရမ်းလုပ်ပစ်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည့်အခါ ထိုဖိတ်စာလေးကို အဒေါ်ကြီးဆီမှ တောင်းယူလိုက်ပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေထံ အကျိုးအကြောင်းနှင့်စာကွ ရှင်းပြပေးပို့ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

နောက် ... ခေါ်မြဲရွှေရည်တို့ထံသို့ ယမင်းကိုတွေ့ပြီဆိုသည့်အကြောင်း လိပ်စာနှင့်တကွ ပုန်းဆက်ရမည်။

ကိုယ့်ကိုတစ်ခါလောက်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ အချစ်ရယ်

မင်းကို ကိုယ်အခါခါပြန်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပါမယ်ကွယ်။

“ဟေ့ ... ကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ ဆေးရုံမှာကလေးအမေတွေ နို့တိုက်တာ မမြင်ဘူးတာကျလို့”

“မတူပါဘူးဇန့် ... သူတို့မရှက်ပေမယ့် ယမင်းရှက် တယ်၊ သားသားနို့စို့စေချင် ဆရာအိမ်ပြန် ... ”

“ရှက်တယ်ဆိုတာ မရိုးသားလို့ပဲ၊ ယမင်း ဆရာကိုများ ကြိတ်ချစ်နေသလား၊ ပြော ... အားမနာနဲ့”

ယမင်း ... သူ့အပြောကြောင့် အားပါးတရရယ်မောမိစဉ် သူက သားကို ယမင်းပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့သည်မို့ လူချင်၊ အရမ်းနီးကပ်ပူးယက်နေကြရသည်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... ”

ချောင်းဟန်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ယမင်းနှင့်ဒေါက်တာ တို့ အပေါက်ဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ညနေခင်း ဧည့်သည်ကြီး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုကိုမင်းထင် ...

ချောမောလှပပြီး စတိုင်ပြောင်ရသည့်ကြားထဲ ခံစားက လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာပီပီ ပဲကခပ်များများ၊ ဆောင်းဘီရှည် ဖိးခိုး ရင့်နုနဲ့၊ စပို့ရှင်အကောင်းစား၊ အဖြူလက်တိုနှင့်၊ သူ့အသွင်က ဝင်းဝင်းပပ။

ဒေါက်တာကလည်း သူ့ကိုမှတ်မိပါသည်။ ကိုကိုမင်းထင် လို့ မသိသော်လည်း ...

“ခြေ ... ဟိုနေ့က ယမင်းကိုကားနဲ့တိုက်တဲ့လူ”

“ကျွန်တော်နာမည် ကိုကိုမင်းထင်ပါ၊ ဒီလျှင်ကော်မတီမှာ အသစ်ဆောက်လုပ်နေတဲ့ စာကြည့်တိုက်၊ တံတားနှင့်မန်ထမ်း အိမ်ရာတွေကို လာဆောက်နေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာပါ”

ယမင်းမှာ ခြေထောက်က ယောင်ကိုင်းလာပြီး ချွတ် လည်းထိသွားသည့်မို့ လောလောဆယ် ကျောင်းမတက်နိုင်တော့ ခြေကျိုးသည့်လူလို အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်နေရင်း သဲစုနင်းတို့သားအမိသားအဖတွေနှင့် ဒေါက်တာကြီးတို့ ကူညီလျှာ အဆင်ပြေနေရသည်။

သားကို ဖရူရီးပေးပြီး ဒေါက်တာကမင်း အဝတ်အစား လဲပေးရင်း ယမင်းဆီပွေ့ချီခေါ်လာခဲ့သည်။ သားကို သူက ချွတ် မြူပွေ့ချီနေသည့်မို့ သားကလည်း စကားတွေ ဂူးဂူးဝဲဝဲနှင့် တကယ့်သားအဖတွေကျလို့ ... ဟင်း

သူမက မလိုတမာတွေ၊နေစဉ် ဒေါက်တာက ကလေး တိုက်ဖို့ပြောတော့သည်။

“ပြီးမှတိုက်မယ် ... ဆရာမြန်မှ တိုက်မယ်”

“ရမလားကွ ... သူ့ကိုယ်သူ အမျှလေးကျလို့ သားသား ဆာလှပြီ မေမေကြီးရ ... လို့ပြောလိုက်သား၊ ပြောလိုက် မယ် အမေက တကယ်ပဲများစာယ်”

“အို ... ဆာဆာ၊ ဆရာရှေ့တော့ မတိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဟင် ...”

ကိုကိုမင်းထင်လို့ ဆိုလိုက်တာနှင့် ဒေါက်တာသက်လွင်စိုး၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖျော့သွားရသည်။

သူဟာ ယမင်းရဲ့ရာဇဝင်ထဲက လူမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်က ဘာကောင်မှမဟုတ်။ ယမင်းအနားကပ်ခွင့်ရနေပေမယ့် ဘာမှမဟုတ်သေးတာ ကိုယ်သာအသိဆုံး။

မိန်းမဆိုတာလည်း စိတ်နာတယ်၊ စိတ်နာတယ်လို့ အော်ဟစ်နေပေမယ့် ထန်းသီးကြွေကျတာတောင် သွားလေသူကြီး ရိုက်တဲ့အသံနဲ့တူလိုက်တာဆိုပြီး ငိုချင်ကြသူတွေ မဟုတ်ပါလား။

ယမင်းကို သူပြန်ကြည့်တော့ ယမင်းရုပ်ကလည်း အိမ်နေရင်း စပန်ဂါဝန်အဝါလေးနှင့်ပင် ဝင်းဝင်းစက်အောင် လှနိုင်လွန်းလှသည်။

သူမ၏ဂါဝန်လေးက ရှေ့ကွဲမို့ ကလေးနို့တိုက်လျှင် ရှေ့ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ပစ်ရမည်။ သူကလည်း အသားယူသည် မဟုတ်ပေမယ့် ယမင်းဟာ ကိုယ့်ကိုတစ်နေ့မှာ လက်ထပ်မည်လို့ ခံယူထားသူမို့ ယမင်း၏ ထိုအလှအပများကို ကိုယ်နှင့်ဆိုင်သည်ဟု ခံယူထားစမြဲ။

ခါတိုင်းက ကလေးနို့တိုက်ဖို့အပြင် ငြင်းဆန်ခဲ့သည့်ယမင်းဟာ ယခုကျ ဟိုလူကို အခွဲတိုက်လေသလားမသိ။

ဒေါက်တာသက်လွင်စိုး၏ ရှေ့မှာပင် ရင်ဘတ်က ကြယ်သီးများကိုဖြုတ်ချပြီး သားကို နို့တိုက်ပါလေတော့သည်။

“ဟင် ...”

စပယ်ပွင့်တွေနယ် ဖွေးဆွတ်ဝင်းပနေသည့် တောင်ပူစာလေးကို သက်လွင်စိုး မကြည့်ရဲလို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရစဉ် သား

ကတော့ အားပါးတရ စို့နေချေတော့သည်။

ကိုကိုမင်းထင် ... သူတို့အနားသို့ ချက်ချင်းကပ်လာပြီး သားကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချိုလိုက်သလို ယမင်း၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လည်း ကြယ်သီးတွေ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြန်တပ်ပေးလိုက်၏။

ယမင်းမှာ ဒေါသတွေထွက်လိုက်ရတာ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာခဲ့၏။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ခုထိ ကျွန်မကို ဒုက္ခတွေလိုက်ပေးလို့မဆုံးသေးဘူးလား။ ရှင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်၊ ရှင့်ကိုမမြင်ချင်ဘူး။”

မျက်ရည်များနှင့် သူမတုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေလျှင် ကိုကိုမင်းထင်က ချော့မော့ပြီး ဒေါက်တာသက်လွင်စိုးမှာတော့ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။

ပိုင်ရှင်ပြန်ပေါ်လာပြီမို့ သူဘေးရှောင်ထွက်ရတော့မည်။ ယမင်းအခြေအနေကို နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်အနေဖြင့် သူကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုမင်းထင်အပေါ် အရမ်းစိတ်တွေဆိုးလို့။

သို့ပေမယ့် မိန်းမသားတို့၏ နှလုံးသားကို သူမခန့်မှန်းတတ်ပါ။ မိန်းမသားတွေဟာ ရင်ထဲမှာအဖြူရောင်ရှိပေမယ့် အပြင်မှာ မည်းချင်မည်းတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“သားမျက်နှာကို ထောက်ပါဦးယမင်းရယ် ... ကိုကိုဘက်ကလည်းကြည့်ပါဦး အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း မိခင်က ဆေးရုံတက်နေရတယ်၊ ဖခင်က အိပ်ရာထဲလဲနေပြီး ယမင်းလက်ထင် ခဲ့တဲ့သတင်းစာကိုပြတယ်၊ မယားဆိုးဖမ်းခံရမှာတွေ၊ ဘာတွေပါပြောတော့ ... ကိုကိုစိတ်ထဲ အရမ်းဒေါသတွေ သော့ကတော့”

“တော် ... တော် ရှင် ကျွန်မကို အထင်သေးတာပဲ။

ရှင် အကျိုးအကြောင်းစုံစမ်းပါလား။ အတုအယောင်ကြီးကို အစစ်ထင်ခဲ့တာ ... ရှင်မေတ္တာမစစ်တာပဲ။ သွားပါ ... ရှင်သွားပါတော့။ ရှင်ကိုအရမ်းနာကြည့်တယ် ... ပေး ... ကျွန်မသား”

“ကိုယ်နဲ့လည်းဆိုင်တယ်လေ။ နှစ်ဦးပိုင်လေးမို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတူစောင့်ရှောက်ကြမှာပေါ့”

“အပိုတွေ ... ခုခါမှလာပြီး နှမ်းဖြူးမနေနဲ့။ အညွန့်မှမနေနဲ့။ ကျွန်မ ဒေါက်တာကိုလက်ထပ်တော့မှာ။ သူဟာ ကျွန်မတို့သားအမိကို သူ့သွေးရင်းသားရင်းလို အမြဲစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်”

“ယူလေ ... ယူပေါ့။ ကိုကိုကတော့ မယားနီးဖမ်းမှာပဲ။ ယမင်းရယ် ... သူ့ဖအေနဲ့ သူ့သားသား အဆင်ပြေတော့မပေါ့။ ပထွေးချစ်တယ်ဆိုတာ ဖအေအရင်းကို မိပါမလားကွယ်”

“ရှင် ... ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့ဘဲနဲ့ လာပြောမနေနဲ့။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ။ ရှင်အထောက်အပံ့နဲ့ ကျွန်မနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲခေါ်ခိုက်မယ်နော်”

“ခေါ်ပေါ့ ... ကိုယ်ကတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ကျရှင်ကျ။ ခံမယ် ...”

“ရှင် ... ဟိုတုန်းကလည်း ဇွတ်ဇာရွတ် တဖောက်ကန်းနဲ့ ကျွန်မဘဝကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း တညီငြိမ်အေးချမ်းနေတဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိကိုလာပြီး နှောင့်ယှက်ပြန်ပြီ”

နှစ်ယောက်သား အခြေအတင်တွေ စကားများရန်ဖြစ်နေသည့်လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ဒေါက်တာ သက်လွင်စိုး ဝမ်းနည်း

စွာနှင့်ပင် ရင်ကြားစေ့ပေးရပါသည်။ ကိုယ်ကလူကြီး မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... ယမင်းတို့နှစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည်ဆွေးနွေးကြပါ။ ဆရာကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

စိတ်ထိခိုက်စွာနှင့် ဒေါက်တာသက်လွင်စိုး သူ့ခြံဘက်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။

မီးဖိုဘက်မှ သဲစုနင်း ညှပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ရာ ကိုကိုမင်းထင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ကိုကိုမင်းထင်ပါခင်ဗျာ။ ယမင်းကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက် ဆရာမတို့မိသားစုကို ကျွန်တော်အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ယမင်းကို မစုစမ်းဘဲ ပစ်ထားခဲ့တာ မင်းပေါ့။ အလိုတော် ...”

“ကျွန်တော် မှားပါတယ်လို့ ယမင်းကို ဝန်ချတောင်းပန်နေပါပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆွေးနွေးခွင့်ပေးပါခင်ဗျာ ...”

“အို ... ယမင်း သူနဲ့ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ယမင်းဘဝမှာ တစ်ခါပဲ အရူးလုပ်ခံမယ်။ နှစ်ခါ အရူးလုပ်မခံဘူး”

“ဒီလို အပြတ်မပြောပါနဲ့ ယမင်းရယ် ... ကိုကို ဝန်ချတောင်းပန်နေပြီပဲ ... ခုဆို နားလည်မှုတွေ လွဲခဲ့ရလို့ ဝမ်းနည်းနာကျင်ခဲ့ရတဲ့ကိုကိုနဲ့ ယမင်းတို့ဘဝတွေ အေးချမ်းတော့မှာပါ။ ကိုကို ... ကိုကိုမိဘတွေကိုရော ယမင်းအဒေါ်တွေကိုပါ”

“အို ... ယမင်း ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ရှင်သွား

www.burmeseclassic.com

ပါ။ သွားပါတော့ ...

“ကလေးမဆန်ချင်စမ်းပါနဲ့ ယမင်းရယ် ... အဖြေမှန် တွေ့နေရက်နဲ့ ဇွတ်မှိတ်ပြီး မငြင်းချင်ပါနဲ့။ ကိုကို မင်းကိုအရမ်း ချစ်ပါတယ်”

သဲစုနင်း မီးဖိုဘက်ပြန်ဝင်သွားချိန်မှာ မည်သူမျှမရှိတော့ သည့်ညှော်ခန်းထဲမှာ ကိုကိုမင်းထင် ယမင်းနှင့်သားကို နှစ် ယောက်လုံး ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သည်။

နာကြည်းမှု အစိုင်အခဲတွေ အရည်မပျော်သေးသည့် ယမင်းအား သူ့အရမ်းချစ်မက်နေမိသည်။ ယခင်ကထက် ပိုလှ၊ ပိုရင့်ကျက်လာသည့်ချစ်ဇနီးကို သူ့ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်မခံနိုင်။

အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း သေသေချာချာ သိပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ သစ်စုတ်တဲလေးထဲမှညာကို ပြန်သတိရတိုင်း ရင်ခုန်ပူစွေးခဲ့ရသူလေးကို သူ ဘယ်လိုမေ့ရက်နိုင်မှာလဲ။

ယမင်းကတော့ သူ့ကို ယခုထိ အခဲမကျေ။ စစ်ပွဲကြီးတစ် ခုလုံးကို လွယ်လွယ်လေးပြီးဆုံးချင်သည့်သူအား သူမ ခွင့်လွှတ် လို့မရ။

ဝေခွဲသည့် ဒုက္ခပင်လယ်က စုံးစုံးမြုပ်လှ။ သားကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ယမင်း သူ့ဖက်ထားသည့်လက် များကို ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲသို့ သွားတော့ မည်။

“ကျွန်မကိုလာပြီး အရှက်ခွဲနေတယ်၊ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး နေတယ်လို့” ယူဆတယ်။ ရှင်လိုလူမျိုးအတွက် မိန်းမ မရှားပါ ဘူး။ ရှင်ကြိုက်တဲ့လူကိုယူပါ။ ကျွန်မ ခွင့်ပြုတယ်”

သားကိုမျိုးပြီး ယမင်း သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်သွားလျှင် ကိုကို

၂၄၃

ကြယ်စင်ယုဂေ

မင်းထင် မျက်နှာပျက်ယွင်းစွာနှင့်ကျန်ခဲ့သည်။

အယူခံတင်သွင်းခွင့်မှ မပေးတော့ပါလား အချစ်ရယ်။

မင်း ရက်စက်တယ်။

တရားသူကြီးတွေတောင် တရားခံကိုလျှောက်လဲခွင့်၊

အယူ ခံခွင့်ပေးကြပါတယ်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် သူပြန်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်ခြံမှ ဆရာဝန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် ကိုကိုမင်းထင် ရင်ထဲ နာကျင် ရပြန်သည်။

ယမင်း ... ငါ့ကို အခွံတိုက်ပြီး အဲဒီဆရာဝန်နဲ့တကယ် လက်ထပ်တော့မှာလား။

သည်တစ်ခါတော့ လူကြီးတွေ၏ အကူအညီကို ယူရ တော့မည်ထင်ပါသည်။

သားလေးရွှေရည်မင်းထင်၏ ရက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့။
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်ရွှင်သယောင်ထင်ရပေမယ့်
ကာယကံရှင်များ၏ ယျက်နှာမှာ ခံစားချက်တွေကို ဖုံးကွယ်ပြီး
ဟန်လုပ်ပြီးနေကြရသည်။

ယမင်း၊ သဲစုနှင်းနှင့်ဒေါက်တာသက်လွင်စိုးတို့သုံးယောက်
လုံး လက်ပစ်ဗုံးကိုဖင်ခုထိုင်ထားရသည့်နယ်။

ကိုကိုမင်းထင် စနက်တံ ဘယ်တော့လာဖြတ်မလဲဟု ရင်
တထိတ်ထိတ်နှင့်နေကြရသည်။ သားလေးကတော့ အဝတ်သစ်၊
အစားသစ်များနှင့် နတ်သားပေါက်စလေးနယ် ချောမောခန့်ထည်
လျှက်။

သားလေးအတွက်ယူလာကြသည့် လက်ဆောင်များက
လည်း တောင်ပုံ၊ ယာပုံ။

စားသောက်ပျော်ရွှင်နေကြစဉ် 'ယမင်းအသွင်က တထိတ်
ထိတ်နှင့်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဘဝဟာ မငြိမ်ချမ်းနိုင်တော့ပါ။
နောက်တစ်နေရာသို့ ပြောင်းပြေးဖို့ဆိုတာလည်း ပြောသလောက်
မလွယ်။ ယခုလောက် အဆင်ပြေဖို့နေရာ လောကကြီးထဲရှိပါ
ဦးမလား။

နားလည်စာနာမှုတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့်မေတ္တာ
ခံအိမ်လေးကို သူ ဘယ်လိုကျောခိုင်းရမှာလဲ။

သဲစုနှင်းမှာလည်း သားလေးကို အသက်တမျှချစ်ခင်
တွယ်တာနေမိပြီမို့ မငြိမ်ချမ်းတော့မည့်ဘဝကိုလေနိုင်ကြမ်းသဖွယ်
စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေမိသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဒေါက်တာသက်လွင်စိုး။

သူချစ်ခင်မြတ်နိုးရသည့် ယမင်းရုပ်လေးတွေဟာ ပိုင်ရှင်
ပေါ်လာပြီမဟုတ်ပါလား။ ကောက်ရထားသည့် အရှုပ်လှလှလေး
တွေကို ပိုင်ရှင်လက်သို့ပြန်အပ်ရတော့မည်။ သူ့အသည်းအူတစ်
ခွေလုံး လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ဆုပ်ညှစ်ခံထားရသည့်နယ်။ အခံရ
ခက်လိုက်ပါဘိ။

မွေးနေ့ပွဲက နံနက် ၆နာရီမှ ၉နာရီအထိ။ ၉နာရီထိုးသည်
အထိ ကိုကိုမင်းထင်ပေါ်မလာသောအခါ သူမတို့ သက်ပြင်းချ
လိုက်ကြရသည်။ လူတွေလည်း ရှင်းသွားပြီမို့ သူတို့အဖွဲ့စား
သောက်ကြဖို့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြင်ဆင်နေကြစဉ် သတို့သား
တစ်ယောက်လို အဖြူရောင်ဆူ(တ)နှင့် ချောမောရှင်းသန့်လှသည့်
ကိုကိုမင်းထင်လက်ဆောင်ထုပ်ကြီးကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝံ့ဝံ့စားစား
ဝင်လာခဲ့၏။

အားလုံးပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်။ ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်သွားကြပုံကအထင်သား။ သူကတော့ သားထံသို့လျှောက်
သွားလိုက်ပြီး သားကိုချီထားသည့် သဲစုနှင်းလက်မှ လွှဲပြောင်း
ယူချီလိုက်သည်။

“သား ... ဖေဖေဆီလာပါဦး ... ဒီမှာသားအတွက်
လက်ဆောင်”

သူက သူ့အိတ်ထဲမှ ဆွဲကြီးတစ်ကုံးကိုထုတ်ပြီး သားကို ဆွဲပေးဖို့ပြင်လျှင် ယမင်း သားကို သူ့ထံမှ လုယူလိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဒါ ... ကျွန်မသား ဘာမှလက် မခံဘူး”

“ယမင်းရယ် ... သေသေချာချာလည်း တွေးတောဆင်ခြင်ကြည့်ပါဦး။ မင်္ဂလာရှိမယ့်အလုပ်တွေကို မင်္ဂလာမရှိအောင် လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်လင်၊ ကိုယ့်သားနဲ့ တင့်တယ်နေရမယ့်ဘဝကို ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ဆီးချင်ရတာလဲ၊ ကိုယ် တောင်းပန်နေပြီလေ။ ရန်သူတောင် လက်နက်ချရင် ကျေအေးရတာပဲ။ ယမင်း ... ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခါးခါးသီးနေရတာလဲ၊ ယမင်း နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ထူဖို့ စိတ်ကူးရှိလို့လား။ ပြောဒါဆို ... ကိုယ် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်မယ်”

ကိုကိုမင်းထင် သားကိုပွေ့ချီထားရင်းမှ မျက်ဝန်းတွေနီလာပြီး မျက်ရည်တွေလျှံကျလာခဲ့လျှင် အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ မနေသား။

“ဟုတ်သားပဲ လုံမရယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့သားနဲ့ သူ့ဖအေပဲကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သူငယ်လေးတောင်းပန်နေပြီပဲ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

သဲစုနင်းနှင့်ဒေါက်တာကတော့ စိတ်မချမ်းမသာစွာနှင့်ပင် ကြည့်နေရသည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုမင်းထင်ကို မယုံမခံရပ်လည်းချေ၊ အပြောလည်းကောင်းသည့်ပြင် စတိုင်ကျ၊ ပိုက်ဆံပေါသည့် ကိုကိုမင်းထင်ဟာ ယမင်းဘဝကို ဒုတိယအကြိမ် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးမှာတော့စိုးပါသည်။

ကိုယ်က ညီမလေးလိုချစ်ရသည်မို့ လူကြီးပီပီ သဲစုနင်း

ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးထောက်ပြရပါသည်။

“မောင်မင်းထင် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယမင်း မင်းကို ကြောက်နေလန့်နေတာပါ။ မင်းဘက်က မိဘတွေရဲ့သဘောထားကရော ဘယ်လိုလဲ၊ အစက သဘောမတူထားတဲ့ ချွေးမကို အခုရော သဘောတူပါ့မလား။ မင်းမိဘတွေကို လှမ်းအသိပေးပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်စေ့စပ်စေချင်တယ်၊ ဒါမှ မင်း ... သူ့ကိုချစ်ရာ၊ အလေးထားရာရောက်မယ်”

သဲစုနင်းထောက်ပြသည်မှာလျော်ကန်နေလေရာဒေါက်တာ သက်လွင်စိုးလည်း ယောက်ခံရသည်။

“ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ မင်းမိဘတွေကိုယ်တိုင်လာပြီး ယမင်းကို အသိအမှတ်ပြုစေချင်၊ ခေါ်စေချင်ပါတယ်၊ မင်းတို့ အဖြစ်က စကတည်းက ကမောက်ကမဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ယမင်း စိတ်ထဲမှာထပ်ပြီး အတိမ်းအစောင်းမခံချင်တော့ဘူးနဲ့တူပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော့်မိဘတွေ ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားပါတယ်၊ သူတို့လိုက်လာကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့များ ... ကျွန်တော့်မိဘက သဘောမတူဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဇနီးနဲ့သားကို ပေါင်းသင်းမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့မိသားစုဘဝကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖန်တီးဆည်ဆောက်ခွင့်မပြုကြတော့ဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော် ယောက်ျား၊ ကျွန်တော့်မှာ ဇနီးနဲ့သားကို လုပ်ကျွေးနိုင်တဲ့ ခွန်အားရှိပါသေး၊ ဆရာတို့က ကျွန်တော်နဲ့သဘောမတူနိုင်လို့များ အပြစ်တွေ အနေကြတာလားဗျာ”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မောင်ရယ်၊ မမတို့က ကိုယ်စောင့်

ရှောက်ထားတဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးလိုချစ်ရတဲ့ ယမင်းရဲ့ဘဝလေး ထပ်မံစုတ်ပြတ်သွားမှာစိုးတာပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကို မယုံကြည်ရတာပေါ့ကွယ်။ ယမင်းအဖြစ်က ခဲမုန့်ထားတဲ့စာကလေး မဟုတ်လား။ မင်းမိဘတွေသာခေါ်ခဲ့ပါကွယ်။ မမတို့ဝိုင်းပြီး ယမင်းကိုနားချပေးပါမယ်”

ကိုကိုမင်းထင် အသည်းထဲမှာနာကျင်သွားအောင် ခံစားလိုက်ရသည်မှာ ယမင်း သူ့ကိုမချစ်တော့လို့ဖြစ်သည်။ အားလုံးဝိုင်းပြီးနားချပေးရမယ့်အဖြစ်ကြီးကို သူမခံစားနိုင်။ အချစ်ချင်းမညီဘဲ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေရလျှင် ဘဝဟာ နွေးထွေးစီးဆင်းနိုင်ပါဦးမလား။ သားကို ယမင်းလက်ထဲပြန်ပေးလိုက်ပြီး ကိုကိုမင်းထင် ခေါင်းငိုက်စိုက်။ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် နှုတ်ဆက်ဝကားဆိုခဲ့သည်။

“ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်တောင်မုန်းတီးနာကြည်းသွားပြီဆိုရင် ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မင်းရှေ့ကိုရောက်မလာတော့ပါဘူး။ ယမင်းရယ်၊ သားနဲ့မင်းကို ကွယ်ရာကနေပြီးတော့ပဲ ကိုယ်စောင့်ရှောက်နေပါတော့မယ်”

ပြောပြီး ... ချာနေ သူလှည့်ထွက်သွားတော့ မျက်ရည်နှစ်စက် ယမင်း၏ ရင်ဘတ်သို့ လွင့်စဉ်ကျန်ခဲ့သည်။

ယမင်းအသွင်ကတော့ တုံ့ထိုဘာဝ။ သားကိုကျစ်ကျစ် ပါအောင်ချီပြီး အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားခဲ့ပုံက ဘေးလူတွေ မခန့်မုန်းနိုင်။ သူမရင်ထဲမှာ အချစ်တွေရှိသလား။ အမုန်းတွေရှိသလား။ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ သိပေလိမ့်မည်။

“ဆရာမ ... ဆရာမ ဒေါ်ယမင်း”

ညကြီး မင်းကြီး အရေးတကြီးခေါ်လာသည့်အသံကြောင့် ယမင်းနှင့်မမသဲရုန်းတို့ အိပ်ရာမှထလိုက်ကြရသည်။ ညဝင်နာရီခန့်။

ဘယ်သူဘာဖြစ်ပါလိမ့်။

မနက်က သားမွေးနေ့ပွဲမှာ ပင်ပန်းထားသည်မို့ အားပါးတရ အိပ်နေကြစဉ် ခြံရှေ့မှကားသံနှင့်လူသံ ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ယမင်း ... ဘယ်သူတွေလဲ”

“မသိဘူးလေ ... မမ”

“လာ ... သွားကြည့်ကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ခြံဝသို့ရောက်သွားကြလျှင် ကားဘေးမှာ လူနှစ်ယောက်။ သူတို့ဗိုက်တွေမှာလည်း သွေးတွေနှင့် ယမင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရတာ ဘာကြောင့်လဲသိ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ထဲက အလုပ်သမားတွေပါ။ ဦးကိုကို မင်းထင် ဆိုက်ထဲမှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရ တယ်”

“ရှင် ... သူ ... သူဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ခြေထောက်တစ်ဖက် ကြေသွားတယ် ... ခေါင်းလည်း ထိသွားတယ်”

“ဒီ ... ”

ယမင်းရင်ထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သေနတ်မှန်ခံရသလို ပူထူပွင့်ထွက်သွားသည်နယ်။

သူမ ငိုဖို့ပင် သတိမရတော့။ လူက ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်သွားပြီး အရူးမီးဝိုင်း ခံစားလိုက်ရသည်။ အလုပ်သမား နှစ်ယောက်က ဆက်ပြောသည်။

“သူကတော့ သတိမရသေးပါဘူး။ ဒေါက်တာသက်လွင်ဝိုး က ဆရာမကို သွားခေါ်ခဲ့ပါဆိုလို့”

“လိုက် ... လိုက်ပါမယ်။ ကျွန်မလိုက်ပါမယ်ရှင်၊ မမ သားကိုကြည့်လိုက်ပါနော်”

“ဟာ ... ငါလည်းလိုက်မှာပေါ့။ ယမင်းတစ်ယောက် တည်း အားငယ်နေမှာ၊ သားက မေမေရှိပါတယ်။ မေမေကို လှမ်းပြောခဲ့မယ်”

သဲစုနင်း မေမေကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီး နှစ်ယောက် အတူ ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံးလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။

“အမလေး ... ကိုကို ... ”

ဆေးရုံအထူးခန်းထဲမှာ ခေါင်းမှာလည်းပတ်တီးအဖွေး သား။ ပတ်တီးမှာလည်း သွေးတွေစိမ့်နေ၏။ ခြေထောက်မှာ လည်း ကျောက်ပတ်တီးတွေနှင့်။

ဆေးပုလင်းတွေ၊ ပိုက်တွေနှင့် မကြည့်ရက်စရာ။ ကိုကို မင်းထင် ယခုထိ သတိမရသေး။

ယမင်း ... သူ့အနားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်သွားခဲ့ပြီး နာကျင်ခွမ်းဖျော့နေသည့် သူမျက်နှာကို တစ်မိမိကြည့်နေမိ သည်။

ယခုတလော စိတ်ဆင်းရဲရလွန်းလို့ ညှိုးချိုးနေသည့် သူ အသွင်က ယမင်း၏နာကျင်စိတ်တွေကို အလုံးအရင်းနှင့် ချေ ဖျက်လိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ် ... ယမင်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ယမင်း ... အရမ်းတင်းမာမိခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပျား ဆိုက်ထဲမှာ အက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်ရတာလားဟင် ... ”

သူတို့အခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာသက်လွင်ဝိုး အခြားတာဝန်

ကျဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ နောက် သူတို့ဆိုက်ထဲက အလုပ်သမား (၃)ယောက် ကိုကိုမင်းထင်၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး ယမင်း မျက်စည်များစီးကျနေပုံက ကမ်းပါးရေလျှံသည့်နှယ်။ တရဟော့ ဘေးမှလူတွေအားလုံး ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကိုယ်စီခံစားနာကျင်နေရသည်။

ယမင်း ... တာဝန်ကျဆရာဝန်နှင့် ဒေါက်တာသက်လွင် စိုးကို သနားစဖွယ်မော့ကြည့်မေးမြန်းလိုက်၏။

“ဆရာ ... ကိုကိုခြေထောက်က ဖြတ်ပစ်ရမှာလားဟင်၊ ခေါင်းကရော ပြန်ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား”

“ပြောလို့တော့ မရဘူးပေါ့ကွယ်၊ ပြန်ကောင်းသွားနိုင်ပါတယ်၊ အဲ ... ခြေထောက်ကတော့ ...”

“ပြောပါ ဆရာ၊ ယမင်း အမှန်အတိုင်းသိချင်ပါတယ်၊ ယမင်းစိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပါ့မယ် ...”

“ခြေထောက်ကတော့ ကြေသွားတယ်၊ ဒူးဆစ်ကနေ ဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ် ...”

“အို ... ကိုကိုရယ်၊ ယမင်းအပြစ်တွေပါ၊ ယမင်း ကိုကိုအပေါ် သံသယတွေများလွန်းလို့၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေများပြီး တင်းမာခဲ့မိလို့ ကိုကို ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။ ဆရာရယ် ... သူနီးလာ ပါဦးမလားဟင်၊ သူ ... သူ ပြန်သတိရပါဦးမလား”

“ရမှာပါ ... ဆရာတို့အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားပါတယ်၊ သူအရမ်းနာကျင်နေမှာမို့ ဆေးလည်းလွှတ်ထားပါတယ်”

“သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပဲဖြစ်သွားသွား ယမင်း သူ့ကို ပြုစုပါမယ် ... ယမင်းကို သူအရမ်းစိတ်နာသွားပြီလားဟင်၊

ယမင်း ကိုကိုကို တောင်းပန်ချင်လိုက်တာ”

“သူ သတိရလာတော့ ပြောပေါ့ ယမင်းရယ်၊ က ... ယမင်းလည်းပင်ပန်းလှပါပြီ၊ သားနီးလာရင် ခက်ဦးမယ်၊ ပြန်ပါတော့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... ယမင်း သူ့ကိုထိုင်စောင့်ပါရစေ၊ သူနီးလာရင် သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ယမင်းရှိနေရပါရစေ၊ ယမင်း သူ့စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်တော့ပါဘူးဆရာ၊ ကိုကို သတိရလာရင် ယမင်းတို့သားအမိ ကိုကိုနဲ့အတူနေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အရင်ဦးဆုံး ပြောပြချင်လို့ပါရှင်”

“သူက ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်ရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြတ်၊ ဖြတ် ... ယမင်းပြုစုပါမယ်ရှင်”

“ခေါင်းလည်း ကောင်းချင်မှကောင်းတော့မှာ”

“အို ... ရူးသွားလည်း ယမင်းကိုတော့ သူသိနေဦးမှာပါ”

“သူ့မိဘတွေက အမွေပြတ်စွန့်ရင်ရော”

“ယမင်း ရှာကျွေးပါမယ်၊ ယမင်းမှာ လစာရှိသားပဲ၊ စက်လည်းချုပ်တတ်နေပြီမို့ စက်ချုပ်ဆိုင်လည်းဖွင့်ပါမယ်”

“မိန်းမချေး ကျလိုက်တာကွာ ...”

သတိလစ်နေသည့် ကိုကိုမျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာပြီး ရယ်မြူးရိပ်နှင့်ယမင်းလက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ထွေးဆုပ်လိုက်လျှင် ယမင်း အံ့သြဝမ်းသာသွားရသည်။

“ကိုကို ... ကိုကို သတိရလာပြီနော် ...”

“အစတည်းက သတိမှမမှေဘဲ ... အကုန်ကြွေးတယ်၊ ယမင်းရင်ထဲက တကယ့်အသံတွေကို ကိုကိုကြားလိုက်ရပြီ”

“ဟင် ... ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား၊ ကိုကိုအက်ဆီးဒင့်

တကယ်မဖြစ်ဘူးလား။”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခြေထောက်ကြွေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသည်းကြွေသွားတာ”

“ဒါနဲ့ ခေါင်းလည်းထိတယ်ဆို ... ”

“အင်း ... ထိတော့ထိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယမင်းကိုတော့ သိသေးတယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ စက်ချုပ်ကျွေးမှာလား၊ ဈေး ရောင်းကျွေးမှာလား”

လူနာရှုပ်က ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်နေလျှင် ယမင်းမှာ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေကိုမေးဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ”

တစ်ယောက်မှအနားမှာမရှိတော့။ ယမင်း စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးနှင့် ကိုကိုမင်းထင်၏ရင်ဘတ်ကို တပုန်းတုန်းထုဖို့ပြင်လိုက်လျှင် သူက လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ရှစ်ခါးနီးချ လုပ်ပြသည်မှာ မျောက်ကလေးဖိုးစိန်ပမာ။

“ဘုန်းမိ အချစ်ရယ် ... ဖြစ်တာတော့ ဖြစ်တယ်ကွ၊ ခြေထောက်မကြွေတာရယ်၊ ခေါင်းမကွဲတာရယ်ပဲရှိတာပါ၊ ကိုကို အပေါ် သစ်လုံးကြီးပြုတ်ကျမလို့ ကံကောင်းလို့မသေတယ် သိလား”

“ကိုကိုမကောင်းဘူးကွာ၊ ညာတယ် ... ယမင်းကို အရူးလုပ်တယ်၊ ယမင်းမျက်ရည်တွေ ပြန်လျော်ပေး၊ ဒီမှာ နှလုံး ကွဲသေတော့မလို့သိလား”

“နှလုံးတော့ မကွဲပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကိုပဲ နှလုံးကွဲပါရစေ၊ two နော် two ဟတ်(ထ)မဟုတ်ဘူး၊ ပူးပေါင်းနှစ်လုံး သိတယ် မို့လား”

သည်တစ်ခါတော့ ယမင်း သူ့ကိုတကယ်ပင် ထုရိုက်ပစ် တော့သည်။

“ကိုကိုလူညာကြီး ... ကိုကိုလူညစ်ကြီး”

လူမမာက ခုတင်ပေါ်မှထထိုင်လိုက်ပြီး ယမင်းကို အားပါး တရပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဟိုတယ်မှာ ရောက် နေသည့်နှယ်။

“ညာမှညစ်မှရမယ့်အချစ်မို့ပါကွာ၊ ကဲ ... ဝမ်းသာစရာ ပြောချဦးမယ် အချစ်ရဲ့၊ မနက်ကို ကိုကိုမိဘတွေရော ယမင်း အဒေါ်တွေပါ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ ကိုကိုတို့ကို ဒီမှာ မကလာ ညှော်ခွဲလုပ်ပေးကြမလို့လေ”

“အို ... ”

“စိတ်ချ၊ တကယ်ကို ဝီဝီပြင်ပြင်အိုရတော့မှာ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သားသားကလေးပုံကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုနဲ့တူလို့တဲ့၊ ပန်းပု အထုကောင်းတဲ့ ကိုကိုကို တိုက်နဲ့ကားလက်ဖွဲ့မယ်တဲ့လေ၊ ချွေမ လေးကိုတော့ စိန်တစ်ဆင်စာ ... ”

“ကိုကိုရယ် ... စကားကိုကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ၊ သူ့မှာနောက်ရွတ်နေရတာနဲ့ အဲ ... နို့တွေ တင်းလာပြီ၊ သား လေး နို့ဆာရောမယ်”

“ခုမှ သားကို သတိရတယ်ပေါ့လေ၊ စောစောကတော့ ယောက်ျားအတွက်ဗျာများနေပြီး ... ဒါပဲနော် မနက်ကျရင် ဖေဖေတို့နဲ့ ယမင်းအဒေါ်တွေကို လေဆိပ်မှာသွားကြိုကြမယ်၊ မိသားစုနဲ့ ... ပြီးရင် တစ်ခါ မကလာထပ်ဆောင်ပြီး တစ်ခါ သစ်စုတ်တဲလေး ထပ်ရှာအိပ်ကြမယ်”

“အာ ... ကိုကိုလူညစ်ကြီး”

လူနာခန်းထဲမှ ရယ်မောသံလေးများ လျှံထွက်လာကြလျှင်
အပြင်ဘက်မှ လူများအားလုံး ပြုံးမိမိ။

ပြီးပါပြီ။
ကြယ်စင်မှူးဝေ
၃၁-၃-၁၀

BURMESE
CLASSIC